

J. D. SALINGER
ROZSBAN
A FOGÓ

J. D. Salinger
ROZSBAN A FOGÓ

J. D. Salinger: The Catcher in the Rye
Copyright © 1945, 1946, 1951 by J. D. Salinger
Copyright © renewed 1973, 1974, 1979 by J. D. Salinger

Fordította: Barna Imre

Anyámnak

Hát ha tényleg érdekel, először is biztos arra vagy kíváncsi, hogy hol születtem, meg jaj, milyen gyerekkorom volt, meg hogy a szüleim hogyan jöttek össze, mit csináltak addig, meg minden, szóval ilyen Copperfield Dávid-os hülyeségekre, csak hát ebbe én, tudod, nem mennék bele, az az igazság. Egyrészt a könyökömön jön ki, másrészt a szüleimet a guta ütné meg kétszer egymás után, ha bármi személyeset mondanék róluk. Baromira érzékenyek az ilyesmire, különösen az apám. Jó, így tök rendesek meg minden, de olyan érzékenyek, hogy csak na. És ilyen önéletrajzra vagy mi a szarra se számíts. Csak azt mondom el, hogyan szállt el az agyam múlt karácsony táján, mielőtt úgy kibuktam, és idehoztak, hogy lenyugodjak. Mondjuk, a Débének se mondtam el mást, pedig ő a bátyám meg ilyenek. Hollywoodban van. Az nincs túl messze ettől a lepusztult helytől, és ő gyakorlatilag minden hétvégén lejön ide hozzám. Ő visz majd haza, ha hazamehetek, talán már a jövő hónapban. Most vett egy Jaguart. Egy ilyen kis angol verdát, kábé kétszázat is bír. Majdnem négy rongya ráment. Tele van ő most lóvéval. Régebben nem volt neki. Régebben ő csak egy rendes író volt, amikor még otthon lakott. Irt egy baromi jó novelláskötetet, *A titokzatos aranyhal*-at, ha még nem hallottál volna róla. A legjobb pont az benne, *A titokzatos aranyhal* című. Egy ilyen kiscsávóról szól, akinek nem szabad ránézni az aranyhalára, merthogy azt ő vette, a saját pénzéből. Behaltam tőle. Most meg kint van, Hollywoodban, elkurvult, na. Ha valamit utálok, hát az a mozi. Filmekről hallani sem akarok.

Azzal a nappal kezdem, amikor dobbantottam a Pencey-ből. A Pencey egy ilyen isi Agerstownban, Pennsylvániában. Biztos tudod, melyik az. Vagy legalábbis láthattad a hirdetését. Millió lapban ott a hirdetésük, egy menő lovas csávó van rajta, ahogy átugrat egy sövényen. Ja, mintha éjjel-nappal csak pólózna ott mindenki. Én speciel egyetlen árva lovat se láttam a környéken se, soha. És a lovas csávó képe alatt mindig ugyanaz a szöveg: „1888 óta faragunk embert a fiúkból – tiszta fejű, derék ifjakat.” Mese habbal. Miért pont a Pencey-ben? Faragás, az máshol is van. És ilyen tiszta vagy milyen fejű meg derék ifjakkal se találkoztam én ott. Max kettővel. Talán. De azok biztos, hogy már oda is úgy kerültek.

Na, szóval, és azon a szombaton játszottunk a Saxon Hall ellen. A Saxon Hall elleni meccs rohadt nagy dolognak számított. Az volt az év utolsó futballmeccse, és a jó pencey-snek azt illett gondolnia róla, hogy megöli magát vagy mi, ha nem a Pencey nyer. Emlékszem rá, hogy aznap délután három körül fönn álltam a francban, a Thomsen-domb legtetetjén, ahol van egy ilyen hülye ágyú, még a függetlenségi háborúból, vagy mi. Onnan rá lehet látni az egész pályára, és láttam is, ahogy üti-veri egymást a két csapat rendesen. A lelátó elég messze volt, de hallani jól lehetett, ahogy biztatja őket a közönség, a pencey-seké jó nagy hangorkánnal, mert rajtam kívül gyakorlatilag az egész isi kivonult, a Saxon Hall-osoké meg épp csak hogy, mert hát a vendégcsapatnak sosincs nagy közönsége.

Csajok se nagyon járnak ki a meccsekre. Csajokat csak a felsősök vihetnek ki magukkal. Rémes egy isi az, akárhonnan is nézed. Én az olyan helyeket szeretem, ahol legalább néha belebotlik az ember egy-két csajba, az se baj, ha csak vakaróznak, vagy az orrukat fűjják, sőt ha csak vihognak vagy mi, az se számít. A Selma Thurmer, az igazgató lánya, elég gyakran kinn volt, de ő nem pont az a fajta, akibe halálosan belé lehet zúgni. Bár helyesnek azért helyes csaj, mondjuk. Egyszer mellette ültem Agerstownból jövet a buszon, és így szóba elegyedtünk. Bírtam őt. Nagy orra van, a körmei mind véresre rágva, és ilyen idétlen, hegyes szivacs melltartót visel, és mégis olyan szánalomra méltó volt valahogy. Azt bírtam benne, hogy egyáltalán nem vágott fel a faterjával. Valószínűleg tudta, mekkora bunkó a fater.

Azért a Thomsen-domb tetején ácsorogtam, és nem a meccset néztem, mert nemrég érkeztem vissza New Yorkból a vívócsapattal. Én voltam a csapat vezetője, na. Beszarás. New Yorkba aznap reggel mentünk föl, a mcburney-sekkel lett volna versenyünk. Csak éppen nem lett. Ott felejtettem azon a kurva metrón az összes tört, az egész felszerelést meg mindent. De nemcsak én tehettem erről. Folyton fel kellett ugrálnom, hogy nézzem a térképen, hol kell leszállnunk. Úgyhogy vacsoraidő helyett már fél három körül visszaértünk a Pencey-be. A visszaúton szóba se állt velem senki. Ez azért elég vicces is volt.

Másrészt azért nem voltam lenn a meccsen, mert el akartam köszönni a Spencertől, a történelemtanáromtól. Influenzás volt, és arra gondoltam, biztos nem találkozunk már a karácsonyi szünetig. Írt egy ilyen levelet, hogy találkozni akar velem, mielőtt hazamegyek. Tudta, hogy nem jövök vissza a Pencey-be.

Ja, ezt elfelejtettem mondani. Kirúgtak. A karácsonyi szünet után már vissza se kellett mennem, merthogy megváltak négy tárgyból is, és nem tanultam, meg minden. Sokszor figyelmeztettek, hogy tessék tanulni – főleg negyedévtájt, amikor a szüleim lejöttek a Thurmer fogadóórájára –, de én az istennek se. Úgyhogy kicsaptak. Elég sok mindenkit csapnak ki a Pencey-ből. Nagyon jó sulinak számít. Frankón.

Na, szóval, december volt meg minden, és olyan hideg, pláne azon a rohadt dombtetőn, hogy beszarás. Csak anorákban voltam, kesztyű, minden nélkül. A teveszőr kabátomat, a bélelt kesztyűmmel a zsebemben, a szobámból lopta ki valaki épp az előző héten. Teli van bugásokkal a Pencey. Jó pár gyerek jár oda ilyen kőgazdag családokból, és mégis rengeteg a bugás. Minél drágább egy isi, annál több benne a bugás, nem viccelek. Szóval, csak álltam a mellett a hülye ágyú mellett, onnan fentről néztem a meccset, és befagyott a seggem. Vagy hát nem is annyira a meccset néztem. Inkább a búcsúzkodás miatt tököltem én ott. Hagytam én már ott isiket meg más helyeket úgy is, érted, hogy észre se vettem. Szar érzés. Mert lehet, hogy szomorú vagy rossz dolog búcsúzkodni, de ha otthagysz egy helyet, akkor jó tudni, hogy otthagysz. Különben még rosszabb lesz.

Szerencsém volt. Hirtelen eszembe jutott valami, amitől leesett, hogy tényleg elhúzóok innen a francba. Most az villant föl bennem, ahogy egyszer, még október táján, a suliepület előtt fociztatunk Robert Tichenerrel és Paul Campbell-lel. Jó srácok voltak, főleg a Tichener. Majdnem vacsoraidő volt már, és marhára sötétedett, de mi azért csak passzolgattunk tovább. Egyre sötétebb és sötétebb lett, a labdát is alig láttuk már, mégsem akartuk abbahagyni. De aztán muszáj lett. A biosztanár, Zambesi nevű, egyszer csak kihajolt az egyik ablakon, és ránk szólt, hogy húzás vissza a hálókörletbe, készüljünk a vacsorára. Na, ilyesmikre jó visszaemlékezni, ha búcsúzkodhatnék is, és akkor – általában, mondjuk – sikerül is. Mint most például, és akkor már fordultam is sarkon, és rohantam lefelé a túlsó domboldalon, a Spencer tanár úr háza felé. Ő nem szolgálati lakásban lakik. Hanem az Anthony Wayne utcában.

Végig futottam, csak a főbejáratnál álltam meg, hogy kifújjam magam. Nincs bennem elég szufla, tudod. Egyrészt mert eléggé sokat bagózok – vagyis hát bagóztam, na. Itt leszoktattak róla. Másrészt több mint tizenhat centit nőttem tavaly óta. Ezért is lettem gyakorlatilag tébécés, emiatt kell itt ilyen vizsgálatokra járnom, meg minden. Pedig semmi bajom amúgy.

Na, szóval, kifújtam magam, és már futottam is át a 204-es úton. Csupa jég volt, majdnem eltaknyoltam. Nem is tudom, miért futottam. Csak. Ahogy átértem, mintha eltűntem volna. Tisztára hülye délután volt, kurva hideg, se nap, se semmi, és mintha a semmibe tűnt volna, aki átment a túloldalra.

Nyomtam is ám a Spencerék csengőjét, fű, ahogy megérkeztem. Majd megfagytam már. Megfájdult a fülem, az ujjaimat szinte mozgatni se bírtam. Gyerünk már, gyerünk – szakadt ki majdnem belőlem

–, nyissa már ki valaki. Végül a Spencerné nyitotta ki. Nem volt se alkalmazottjuk, se semmi, ők maguk nyitottak ajtót mindig. Eléggé csórók voltak.

– Holden! – azt mondja Spencerné. – De jó, hogy jössz! Kerülj beljebb! Nagyon összefagyál?

Azt hiszem, tényleg örült nekem. Bírt engem. Azt hiszem legalábbis.

Fú, de bent is voltam én már akkor, frankón!

– Hogy tetszik lenni? – mondom. – A tanár úr hogy van?

– Add ide a kabátodat, fiacskám – mondja erre ő. Meg se hallotta, mit kérdeztem. Tisztára süket volt.

Beakasztotta a kabátomat az előszobaszekrénybe, én meg csak így, tenyérrel, hátrasimítottam a hajamat. Általában tüsihajam szokott lenni, és ahhoz nem nagyon kell fésű.

– Jól tetszik lenni? – kérdeztem megint, csak egy kicsit hangosabban, úgyhogy most meg is hallotta.

– Én jól, Holden – azt mondja, és csukja be a szekrényt. – Hát te?

És abból, ahogy ezt kérdezte, rögtön tudtam, hogy megmondta neki a Spencer, hogy ki vagyok rúgva.

– Jól – mondom. – És a tanár úr? Kiheverte már az influenzát?

– Ki bizony! Ha tudnád, Holden, milyen jól viselte, mint egy... Tudom is én... Bent van a szobájában, édesem. Nyissál csak be.

Merthogy így külön szobában laktak. Kábé hetvenévesek lehettek, vagy még annál is öregebbek. Mégis feldobta őket egy csomó minden – bár eléggé bénán csinálták, persze. Tudom, hogy ez így csúnyán hangzik, de nem bántásból mondom. Csak mert rengetegszer törtem én már a fejemet a Spenceren, és ha túl sokat töri az ember a fejét, egyszer csak nem érti, mi a francért él ez még. Szóval, hogy rémesen tartja magát, tisztára púpos már, és ha óra közben leejti a táblánál a krétát, mindig valamelyik első padban ülő gyereknek kell odaugrania, hogy felvegye neki. Ez rémes, szerintem. De ha nem túl sokat töri valaki a fejét, csak amennyire kell, akkor rájön, hogy mégsem lehet olyan rossz neki. Egyik vasárnap például, amikor meghívott magukhoz kakaózni egypár másik gyerekkel, mutatott egy ilyen ócska indián takarót, amit a feleségével vettek egy navahótól a Yellowstone parkban. Látszott rajta, mennyire örül, hogy megvehette. Így értem én ezt. Hogy valaki olyan rohadtul öreg, mint ő, és mégis fel tudja dobni egy takaró.

Nyitva volt az ajtaja, de azért így bekopogtam, udvariasságból, meg minden. Pedig már láttam, hogy ott ül. Egy nagy bőrfotelben ült, jól bebugyolálva az indián takarójával, amiről pont beszéltem. Amikor kopogtattam, felkapta a fejét.

– Ki az? – kiabálta. – Caulfield? Gyere be, fiacskám.

Mindig kiabált, ha nem volt tanítás. Az agyára tudott menni az embernek.

Mire beléptem, már bántam is, hogy minek jöttem én ide. Az *Atlantic Monthly*-t olvasgatta, körülötte mindenféle pirulák és orvosságok, és mindennek orrcseppszaga volt. Elég nyomasztóan hatott. Egyébként se nagyon bírom a betegeteket. Azt meg pláne nyomasztónak éreztem, hogy egy rémes, szarrá nyútt fürdőköpeny van rajta, olyan régi, hogy biztos abban is született már, vagy mi. A pizsamás-fürdőköpenyes vénembereket se bírom látni egyébként. Mindig kilátszik a göthös vén mellkasuk. Meg a lábuk. A strandokon, satöbbi, mindig úgy fehérlik, és olyan szőrtelen a lábuk.

– Jó napot, tanár úr – mondom. – Megkaptam a levelét. Köszönöm szépen. – Mármint azt, amelyikben írta, hogy ugorjak be hozzá elbúcsúzni, mielőtt elkezdődne a szünet, mivelhogy nem fogok már visszajönni. – Ha nem tetszett volna írni, én akkor is elköszöntem volna.

– Foglalj helyet, fiam – azt mondja az öreg. És az ágyra mutat. Én meg leültem szépen.

– Hogy tetszik lenni? – kérdeztem.

– Fiacskám – azt mondja –, ha én egy kicsit is jobban lennék, akkor doktort hívatnék – mondta. Ezt tök viccesnek találta. Kuncogni kezdett veszettül. Amikor végre összeszedte magát, azt kérdezte: – Miért nem vagy a meccsen? Nem ma van a nagy meccs?

– De – mondom. – Voltam is kinn. Csak hát nemrég érkeztem vissza New Yorkból a vívókkal. – Kurva kemény volt az ágya.

Ő meg átment halál komolyba. Már vártam.

– Szóval, itt hagysz minket, mi? – azt mondja.

– Igen, tanár úr. Azt hiszem.

Most meg így bólogatni kezdett. Embert én annyit bólogatni még nem láttam. Sose lehetett tudni, hogy azért bólogat-e, mert jár az agya, meg minden, vagy csak mert azt se tudja már, merre hány méter.

– Mit mondott neked az igazgató úr, fiacskám? Úgy tudom, beszélgettetek kicsit.

– Igen. Hát igen. Kábé két óra hosszat voltam fenn nála az igazgatóiban.

– Mit mondott?

– Hát... hogy az élet egy játék, meg ilyenek. És hogy annak be kell tartani a szabályait. Eléggé

kedves volt. Vagyis hát nem volt a plafonon, vagy mi. Csak mondta, hogy az élet egy játék, satöbbi. Ilyenek.

– Tényleg játék az élet, fiam. Játék, aminek be kell tartani a szabályait.

– Igen, tanár úr. Tudom. Tudom én azt.

Játék ám, ezt, ni. Még hogy játék! Aki a nagymenőkkel van, annak naná, hogy játék, ezt elismerem, persze. De a másik oldalról nézve, ahol nincsenek nagymenők, hol a játék? Sehol. Nincs játék.

– A szüleidnek írt már az igazgató úr? – kérdezi erre a Spencer.

– Azt mondta, hétfőn fog.

– Tőled sem tudják még?

– Nem, tanár úr, tőlem sem, de szerdán, amikor hazamegyek, este nyilván úgyis találkozunk.

– És szerinted mit fognak szólni?

– Hát... jó dühösesek lesznek – mondom. – Az biztos. Ez kábé már a negyedik iskolám volt. – És megcsóváltam a fejem. Baromi sokszor csóválom. – Fú! – nyögtem be még. És ezt is baromi sokszor mondom, hogy „fú”. Egyrészt mert rémes a szókincsem, másrészt pedig mert baromira infantilis tudok lenni néha. Akkor tizenhat voltam, most meg tizenhét vagyok, de néha úgy viselkedek kábé, mint aki még csak tizenhárom. Ami így elég vicces, mert majdnem százkilencvenkét centi vagyok, és ősz hajam is van. Frankón. Féloldalt, a fejem jobb oldalán, van egy csomó ősz hajsza. Már kisgyerekkorom óta. És mégis úgy viselkedek néha még mindig, mintha kábé tizenkét éves volnék. Mindenkitől ezt hallom, különösen az apámtól. Ez részben igaz is, de nem teljesen. Azt mindig csak úgy hiszik, hogy valami egészen igaz. Én leszarom, max untatni tud csak, ha azt hallom, hogy viselkedjek a koromnak megfelelően. Néha éppen hogy sokkal öregebbnek látszom, frankón, de azt bezzeg sose veszik észre. Senki nem vesz észre soha semmit.

Akkor aztán megint bólogatni kezdett a Spencer. Meg az orrába is beletúrt. Úgy csinált, mintha csak csipkedné, de én láttam, hogy az egész hüvelykujja benn van. Merthogy énelőttem ugyan minek is fogná vissza magát, én csak én vagyok, ezt gondolta nyilván. Mindegy, nem érdekelt, bár az azért elég gusztustalan, amikor valaki túrja az orrát.

Aztán azt mondta:

– Volt szerencsém találkozni az édesanyáddal és az édesapáddal néhány hete, amikor az igazgató úrnál jártak. Remek emberek.

– Igen. Tényleg rendesek.

Remek. Hú, de utálok ezt a szót. Mekkora kamu. Hányini tudnék, ha meghallom.

Aztán meg hirtelen olyan képet vágott, mint aki most mindjárt valami nagyon jót, valami kőkeményet fog mondani. Kihúzta magát a karosszékében, és így fészkelődni kezdett. Aztán ez is le lett fújva. Csak az *Atlantic Monthly*-t kapta ki az öléből, és rá akarta dobni az ágyra, ahol ültem. Elszúrta. Épp csak egy hangyányival, de el. Leugrottam, fölszedtem, az ágyra tettem. Hirtelen kurvára mehetnékem lett. Éreztem, hogy most valami iszonyú nagy kioktatás következik. Ami hagyján, de hogy a kioktatás mellé az orrcsöppjét is szagolnom kelljen, meg nézzem, ahogy fészkelődik hozzá a pizsamájában és a fürdőköpenyében, az sok volt a jóból. Nekem legalábbis.

De már kezdődött is, na, mindegy.

– Mi van veled, fiam? – azt mondja az öreg. Méghozzá elég keményen, önmagához képest. – Hány tantárgyatok volt ebben a félévben?

– Öt.

– Öt. És hányból állsz bukásra?

– Négyből. – Arrább csúsztam kicsit az ágyon. Életemben ilyen kemény ágyon nem ültem még. – Angolból simán átmentem – mondom –, mert az ilyen beowulfos meg Lord Randal-os izéket már mind

vettük a Whootonban. Úgyhogy angolból egyáltalán nem kellett már strapálnom magam, leszámítva néha egy-egy dolgozatírást.

Nem is hallotta, mit mondok. Sosem figyelt rá, mit mond az ember.

– Történelemből azért buktattalak meg, mert nulla a tudásod.

– Tudom, tanár úr. Fú, hát tudom én azt. Nem a tanár úron múlt.

– Nulla – mondta még egyszer. Ettől meg tudok örülni. Hogy hiába adsz valakinek azonnal igazat, ő mégis elismétli. Aztán elismételte harmadszor is: – De nulla ám. Szerintem egyetlenegyszer sem nyitottad ki a könyvedet ebben a félévben. Ugye? Ugye, hogy igazam van, fiam?

– Hát, így egyszer-kétszer, mondjuk, belenéztem azért – mondom. Nem akartam megbántani.

Odavolt a történelemért.

– Belenéztél? Aha – azt mondja nagyon gúnyosan. – Na, a záródolgozatod ott van, ni, a sublótomon.

Legfelül. Hozd ide, légy szíves.

Pizkosul átvert, de muszáj volt odamennem érte, és a kezébe adnom, mi mást tehettem volna. Aztán visszaültem a betonkemény ágyára. Fú, el sem tudod képzelni, mennyire bántam már, hogy el akartam köszönni tőle.

Úgy fogta meg a dolgozatomat, mint aki szarba nyúl.

– November 4-étől december 2-áig az egyiptomiakról tanultunk – azt mondja. – Róluk írtad a választható részt. Szeretnéd hallani, mi volt a mondanivalód?

– Nem, tanár úr, nem igazán – mondom neki. De ő azért csak felolvasta. Egy tanárnak képtelenség bármit is kiverni a fejéből. Csinálja és kész.

– „Az egyiptomiak ősi kaukázusifélék voltak, és Afrika egyik északi vidékén éltek. Előbbi, mint tudjuk, a keleti félteke legnagyobb kontinense.” – Ott ültem, és ezt a szart kellett hallgatnom. Pizkosul átvert, az hétszentség. – „Az egyiptomiak különféle okok miatt ma is rendkívül érdekesek. A modern tudomány is kíváncsi rá, milyen titkos szereket használtak, amikor a halottaikat bebugyolálták, hogy sok-sok évszázad múlva se rohadjon le az arcuk. Ezt a rejtvényt a huszadik századi modern tudomány sem tudta még megfejteni.”

Szünetet tartott, és felnézett. Szabályosan gyűlölni kezdtem.

– A dolgozatodnak, mondjuk így, itt a vége – mondta, és jaj, de gúnyos volt a hangja. A fene se nézte volna ki a vén főszerből, hogy ennyire gúnyos vagy milyen bír lenni. – De a lap alján még megtiszteltél egy kis lábjegyzettel – azt mondja.

– Tudom – vágtam rá gyorsan, mert nem akartam, hogy ezt is felolvassa. De nem lehetett leállítani. Sistergett már, mint egy petárda.

– „Tisztelt Tanár Úr! – olvasta tovább. – Én csak ennyit tudok az egyiptomiakról. Sajnos nem nagyon érdekelnek, pedig a tanár úr órái tök érdekesek. Nyugodtan megbuktathat, úgymint mindenből meg fogok bukni, csak angolból nem. Üdvözlettel: Holden Caulfield.”

És akkor letette a nyavalyás dolgozatomat, és úgy nézett rám, mintha épp szarrá vert volna pingpongban, vagy mi. Azt hiszem, sose bocsátom meg neki, hogy felolvasta nekem azt a hülyeséget. Ha ő írta volna, neki én biztos nem olvastam volna fel, az hétszentség. Főleg mert azt a kurva megjegyzést én pont azért írtam oda, hogy ne szívja úgy mellre, hogy megvág.

– Haragszol rám, amiért megbuktattalak, fiam? – kérdezi akkor.

– Nem, tanár úr, dehogy – mondom erre. A tököm tele volt már ezzel a fiamozással.

Ő meg akkor a dolgozatomat is rá akarta dobni az ágyra. De naná, hogy most is elcseszte. Megint nekem kellett ugranom, hogy fölvegyem és az *Atlantic Monthly*-ra tegyem. Elég unalmas az ilyesmi kétpercenként.

– Te mit tettél volna a helyemben? – azt mondja. – Mondd meg őszintén, fiam.

Jó, hát látszott rajta, hogy szar érzés megvágnia. Úgyhogy nyomtam neki akkor egy darabig a rizsát. Hogy mekkora baromarc vagyok, meg ilyenek. Hogy a helyében én is pont ugyanezt csinálnám, meg hogy a legtöbben nem is tudják, milyen nehéz tanárnak lenni. Ilyenek. Rizsa.

De az a vicc, hogy rizsázás közben pont valami egészen más járt az eszemben. New York-i vagyok, és a lagúna jutott eszembe, ami a Central Park déli végénél van. Azon gondolkodtam, hogy be lesz-e fagyva, amikor hazamegyek, és ha igen, hogy akkor mi van a kacsákkal. Hogy hova mennek a kacsák, ha jéghideg lesz és befagy a tó. Hogy jön-e olyankor, mondjuk, egy teherautós főszer, aki elviszi őket valami állatkertbe, vagy mi. Vagy csak úgy elrepülnek?

Tiszta mázli, amúgy. Hogy nyomtam a Spencernek a rizsát, de közben a kacsákra tudtam gondolni. Vicces. Bármit be lehet adni egy tanárnak. De akkor hirtelen a szavamba vágott. Szeretett az ember szavába vágni.

– Te mit gondolsz minderről, fiam? Nagyon kíváncsi vagyok rá. Nagyon.

– Mármint hogy kirúgtak a Pencey-ből, satöbbi? – kérdeztem. És közben így jó lett volna, ha betakarja azt a göthös mellkasát. Nem volt valami szép látvány.

– Ha nem tévedek, veled már a Whootonban és az Elkton Hillsben is volt baj, ugyebár?

Gúnyos is volt a hangja, meg valahogy olyan kellemetlen is.

– Az Elkton Hillsben igazából nem volt velem baj – mondom. – Tulajdonképpen meg se buktam, ha úgy vesszük. Csak eljöttem, ennyi.

– Miért, ha szabad kérdeznem?

– Miért? Hát, az hosszú. Vagyis eléggé bonyolult, tetszik tudni. – Nem akartam én ebbe belemenni vele. Úgyse vágta volna. Nem értett volna belőle egy kukkot se. Az Elkton Hillsből főleg azért jöttem el, mert ott mindenki kamuzott körülöttem. Azért. A tököm tele volt velük. Az igazgatót úgy hívták, hogy Haas, na, önála nagyobb kamugéppel, mondjuk, még soha életemben nem találkoztam. Tízszer rosszabb volt a Thurmernél is. Vasárnaponként például, látogatáskor, végigjártolt ez a Haas a szülőkkel. Játszotta az eszét rohadtuk Kivéve, ha valakinek nyomi kinézetű szülei voltak. Láttad volna, mit művelt a szobatársam szüleivel! Ha valamelyik fiúnak, mondjuk, dagi, vagy egy kicsit prosztó anyja, vagy olyan apja volt, aki böhöm vállú zakóban és fekete-fehér csukában jár, akkor ővelük ez a Haas éppen csak kezét fogott, kamuból rájuk vigyorgott, de duma semmi, másokkal bezzeg félórákig is elszövegelt. Hú, de nem bírom én az ilyet. Hülyét kapok tőle. Annyira nyomaszt, hogy hülyét kapok. Kurvára utáltam én azt az Elkton Hillst.

Közben kérdezett valamit a Spencer, de meg se hallottam. Merthogy a Haas járt az eszemben.

– Tessék? – mondom.

– Nem bánod, hogy itt kell hagynod a Pencey-t?

– Hát, egy kicsit dehogynem. Persze... De nem nagyon. Legalábbis egyelőre. Még fel se fogtam igazán. Nekem az időbe telik. Egyelőre még csak az jár a fejemben, hogy szerdán hazamegyek. Ennyire hülye vagyok.

– A jövődre egyáltalán nem gondolsz, fiam?

– De igen, jó, hát egy kicsit, persze. Jó, hogy gondolok. Persze hogy. – Egy pillanatra tényleg elgondolkodtam. – De nem nagyon, mondjuk. Nem nagyon.

– Majd fogsz – azt mondja erre ő. – Majd fogsz, fiam. Csak akkor már késő lesz.

Rossz volt, hogy ezt mondja. Mintha meghaltam volna, vagy mi. Tök nyomasztó volt.

– Fogok, na – mondom.

– Én csak azt akarom, hogy érszél legyetek, fiam. Azon vagyok, hogy segítek nektek. Hogy segítek, ha tudok.

Komolyan is gondolta. Látszott rajta. Csak hát elbeszélünk egymás mellett, ennyi.

– Tudom, tanár úr – mondom. – Köszönöm is. Nem vicc. Nagyon köszönöm. Tényleg. – Azzal fölálltam az ágyról. Fú, hát ha még tíz percet ott kellett volna ülnöm, inkább meghalok. – Csak az a helyzet, hogy nekem most mennem kell. Össze kell még szednem a tesiszertárban a cuccomat. De tényleg. – Felnézett rám, és újrakezdte a bólogatást, és közben halál komoly képet vágott már megint. Hirtelen baromira megsajnáltam. Csak hát nem bírtam volna ott egy percig se tovább, ahogy így elbeszélünk egymás mellett, meg hogy mindent az ágy mellé hajigál, hogy kilátszik a mellkasa az ócska fürdőköpenyéből, meg ilyen náthás orrcseppszaga van mindennek. – Ne aggódjon értem a tanár úr – mondom. – Ne tessék aggódni. Rendbe jövök én. Csak most rossz passzban vagyok. Bárkivel előfordulhat, hogy rossz passzban van, nem?

– Nem tudom, fiam. Nem tudom.

Utálom az ilyen válaszokat.

– Dehogyanem. Bárkivel – mondom. – Higgyc el a tanár úr. Ne tessék aggódni értem – mondom, és így a vállára tettem a kezem, vagy mi. – Oké? – mondom.

– Nem innál egy bögre kakaót, mielőtt elmész? A feleségem szívesen...

– De, szívesen innék, csak az a helyzet, hogy nekem most tényleg mennem kell. A tesiszertárba. De köszönöm azért. Köszönöm szépen.

És akkor kezet fogtunk. Satöbbi. De kurvára el voltam ám kenődve.

– Majd írok, tanár úr. Gyógyulást.

– Szervusz, fiam.

Már becsuktam magam után az ajtót, és a nappaliban voltam, amikor utánam kiabált, de nem hallottam pontosan, hogy mit. Biztos azt, hogy sok szerencsét.

Jaj, ne. Én sose kiabálnám utána senkinek azt, hogy sok szerencsét. Milyen borzalmasan hangzik az már, gondolj csak bele.

Senki annyit nem hazudik, mint én, ilyet te még nem láttál. Rémes. Ha a boltba megyek, mondjuk, valami magazint venni, és valaki megkérdi, hogy hova megyek, biztos azt felelem neki, hogy az operába. Iszonyatos. Úgyhogy amikor azt mondtam a Spencernek, hogy a tesiszertárba kell mennem a cuccoméért, satöbbi, hát akkor is csak hazudtam simán. Kurvára nem ott tartottam én a cuccomat.

A Pencey-ben én az új hálóépület Ossenburger-szárnyában laktam. Csak harmad- és negyedévesek laktak benne. Én harmadéves voltam. A szobatársam negyedéves. Egy Ossenburger nevű régi penceys-fazon volt a névadó. Amikor végzett, a temetkezési bizniszben szedte meg magát. Azzal, hogy ilyen temetkezési szalonokat nyitott, ahol öt zsetonért már bárki elkapartathatta a rokonát. Milyen lehet már ez az Ossenburger. Biztos valami zsákba dugja, és a folyóba hajítja a kuncsaftjait. Elég az hozzá, hogy egy rakat pénzt adományozott a Pencey-nek, és róla nevezték el a mi épületszárnyunkat. Az év első futballmeccsére lejött hozzánk a rohadt nagy Cadillacjén, és mi felállva kellett hogy hurrázzunk neki a tribünön. Másnap a kápolnában pedig akkora szónoklatot tartott, hogy estig se bírta abbahagyni. Először is elsütött vagy ötven ócska poént, csak hogy lássuk, mennyire jó fej. Beszarás. Aztán rákezdte, hogy ő bizony sose szokta szégyellni magát, hogy ha valami gáz van, vagy mi, hogy akkor ő bizony letérdel, és imádkozik egyet. Hogy azt mondja, mi is mindig imádkozunk, szólítsuk meg Istent, satöbbi, bárhol is vagyunk. Gondoljuk azt, azt mondja, hogy Jézus így a pajtásunk. Azt mondta, hogy ő folyton beszélget Jézussal. Még autóvezetés közben is. Ettől behaltam. Elképzelve ezt a nagyarcú seggfejet, ahogy egyesbe vág, és közben nagyot fohászkodik a Jézuskához, hogy adjon neki egy kicsivel még több hullát. Csak a közepe volt jó a beszédének. Ahogy így mondja-mondja, hogy mennyire nagyon jó fej ő, milyen nagymenő meg minden, az előttem levő sorban egy Edgar Marsalla nevű gyerek egyszer csak fingik egy borzalmasat. Iszonyú nagy taplóság volt, hogy, ugye, kápolnában, meg minden, de azért eléggé vicces is. A Marsalla gyerek. Jó, hogy a plafon nem szakadt rá. Hangosan persze senki se röhögött, és az Ossenburger is úgy csinált, mintha meg se hallotta volna, de az igazgatón, Thurmeren, aki ott ült mellette a dobogón, látni lehetett, hogy ő nagyon is hallotta. Fú, de pipa volt. Akkor egy szót se szólt, de másnap este be lettünk zárva az isibe, ő pedig bejött, és szónokolni kezdett. Hogy az a gyerek, aki miatt felborult a rend a kápolnában, nem való a Pencey-be. Mi megpróbáltuk rávenni ezt a Marsalla gyereket, hogy eresszen el megint egyet, pont miközben a Thurmer szónokol, de most nem volt hozzá ihlete. Na, mindegy, hát szóval itt laktam én a Pencey-ben. Az Ossenburger-szárnyban, az új hálóépületben.

Jólesett visszamenni most a szobámba a Spenceréktől jövet, merthogy mindenki lenn volt a meccsen, és most véletlenül a fűtés is működött. Valahogy olyan otthonos érzés volt. Levettem a kabátomat meg a nyakkendőmet, kigomboltam a galléromat, és aztán a fejembe csaptam azt a sapót, amit aznap délelőtt vettem New Yorkban. Egy ilyen piros vadászsapót, nagy-nagy simlivel. Egy sportüzlet kirakatában láttam meg, mindjárt, ahogy feljöttünk a metróból, miután kiderült, hogy elvesztettem azokat a rohadt töröket. Csak egy dolcsimba került. Úgy hordtam, hogy simlivel hátra: jó, hát eléggé gáz, de nekem így jött be. Jól állt, na. Aztán fogtam a könyvemet, és leültem vele a székemre. Szobánként két szék van. Nekem is volt egy, meg a szobatársamnak, a Ward Stradlaternek is. A karfái eléggé tropára mentek, mert mindenki folyton rájuk tehénkédért, de azért elég jó, kényelmes székek azok.

Azt a könyvet én véletlenül vettem ki a könyvtárból. Mászt kaptam, mint amit kértem, de ez már csak akkor derült ki, amikor visszaértem a szobámba. A *Volt egy farmom Afrikában*-t kaptam, Isak

Dinesentől. Azt hittem, szar lesz, de nem. Nagyon jó könyv. Én elég nagy prozató vagyok, de sokat olvasok. A kedvenc íróm Dédé, a bátyám, a kettes számú kedvencem pedig Ring Lardner. Egy Ring Lardner-könyvet még a pencey-s korszakom előtti születésnapomra kaptam a bátyámtól. Ilyen tök vicces, örült poénok vannak benne, meg van az a sztori egy zsernyákról, aki belezúg egy marha jó csajba, aki folyton száguldozik. Csak hát nős ez a zsernyák, nem veheti feleségül a csajt vagy valami. A csaj pedig addig száguldozik, amíg bele nem hal. Attól a sztoritól én kábé kifeküdtem. Én azt szeretem, ha legalább néha röhögni is lehet egy könyvön. Egy csomó klasszikust is olvasok, a *Hazatérés*-t például, satöbbi, és tetszenek is, meg egy csomó háborúst is, meg krimiket, meg minden, de azok azért nem vágnak így fejbe. Engem akkor vág fejbe egy könyv, ha a végére érve azt szeretnéd, bárcsak halál jó haverod volna az írója, akire rá is telefonálhatsz, amikor csak akarod. Ilyen persze nem sokszor van. Isak Dinesenre szívesen rácsörögnék. Vagy Ring Lardnerre, bár Dédé szerint ő már meghalt. Viszont itt van, mondjuk, az *Örök szolgaság*. Azt Somerset Maugham írta, tavaly olvastam. Hát nem is tudom, ő például nem olyan csávó, akit föl akarnék hívni, na. Akkor már inkább a Thomas Hardyt. Bírom azt a Eustacia Vye-t.

Na, szóval, fölvettem az új sapómat, leültem, és olvasni kezdtem azt a könyvet, a *Volt egy farmom Afrikában*-t. Egyszer már kiolvastam, de újra akartam olvasni egy-két részt belőle. Kábé a harmadik oldalig ha eljuthattam, amikor így hallom, hogy elhúzza valaki a zuhanyozófüggönyt. Föl se kellett nézmem, tudtam, ki az. A szomszéd csávó, a Robert Ackley. A mi épületszárnyunkban kétszobánként volt egy-egy közbülső zuhanyozó, és ez az Ackley naponta nyolcvanötször is átpofátlankodott. Rajtam kívül valószínűleg ő volt az egyetlen csávó az egész hálóépületben, aki nem ment le a meccsre. Nem ment ő soha sehova. Fura egy csávó volt. Negyedéves volt már, és mind a négy évét a Pencey-n húzta le, meg minden, mégis mindenki mindig csak úgy hívta, hogy Ackley. Még Herb Gale, a szobatársa sem szólította soha Bobnak vagy akár csak Acknek. Ha egyszer megnősül, biztos a saját felesége is Ackley-nek fogja hívni. Ilyen baromi magas, kétnégyes, görbe csávó, a foga pedig egészen ocsmány. Amíg a szomszédom volt, én egyetlenegyszer se láttam soha, hogy fogat mosna. Mindig ilyen kurvára lepedékes, borzalmas a foga, ha pedig mondjuk, krumplipürével vagy zöldborsóval tömi a fejét a menzán, hát azt kész hányinger látni is. Ezenkívül teli van pattanással. Nemcsak a homlokán vagy az állán, mint mások, hanem az egész arcán. Ráadásul pedig rémes egy természete van. Meg valahogy olyan undorító is. Hát szóval, nem nagyon voltam oda érte, ez az igazság.

Megéreztem, ahogy a zuhanyozóból jövet megáll mögöttem, és körülnéz, nincs-e Stradlater-veszély. Úgy utálta Stradlatert, mint a szart, sose jött át, ha a Stradlater otthon volt. Mondjuk, mindenkit úgy utált, mint a szart, kábé.

Kilépett a zuhanyozóból, és bejött a szobába.

– Szevasz – azt mondja. Úgy bírta ezt mondani mindig, ilyen halál unottan vagy halál fáradtan vagy mi. Nehogy már azt higgyed, hogy látogatóba jött. Higgyed csak azt, hogy véletlenül keveredett át.

– Szevasz – mondom én, de föl se néztem ám a könyvemből. Az ilyen Ackley-félékkel vigyázni kell: ha felnézel, véged. Egyébként is, de ha felnézel, akkor nincs tovább.

Járkálni kezdett a szobában, így baromi lassan, ahogy szokta, végigfogdosva közben az ember személyes cuccait az íróasztalán meg a sublótján. Mindig jól megfogdosta és megnézegette az ember cuccát. Fú, de fel tudta nyomni néha az agyamat.

– Hogy ment a vívás? – kérdezte. Igazából persze csak azt akarta, hogy hagyjam abba az olvasást, és őrá figyeljek. Leszarta ő a vívást. – Győztünk, vagy mi van? – azt mondja.

– Senki se győzött – mondom én. De nem néztem föl még akkor se.

– Mi van? – kérdezi. Mindig mindent el kellett ismételni neki.

– Senki se győzött – mondom. Egy pillanatra odasandítottam, mit kalamol a sublótomon. Annak a

csajnak a fényképét nézegette, a Sally Hayesnek, akivel New Yorkban jártam. Legalább ötezredszerre kapta fel és nézegette már azt a kurva képet. És utána mindig rossz helyre tette vissza. Így direkt. Szerintem.

– Senki se győzött? – azt mondja. – Hogyhogy?

– A metrón felejtettem az egész rohadt felszerelést – feleltem, és még most se néztem fel.

– A metrón? Basszus! És el is vezett?

– Rossz vonalra szálltunk. Folyton föl kellett ugrálnom, hogy lássam a térképen, hol a francban vagyunk.

Erre odajön, és elállja a fényt.

– Hé! – mondom neki. – Már vagy huszadszor olvasom ugyanazt a mondatot, amióta bejöttél.

Bárki értett volna a szóból, de ő nem. Kurvára nem.

– És akkor most ki fogják fizettetni veled? – kérdi.

– Nem tudom, és kurvára nem is érdekel. Nem ülnél le, öcsi? Elállod a fényt.

Nem bírta ezt az „öcsi”-t. Merthogy én vagyok a kicsi, mert én még csak tizenhat vagyok, ő pedig már tizenhét. Megörült, ha azt mondtam neki, hogy öcsi.

Csak állt tovább. Olyan csávó volt, aki csak azért se áll arrébb a fényből, ha megkéred. Vagyis akkor pont sokkal később áll csak arrébb.

– Mi a francot olvasol? – azt mondja.

– Könyvet.

Megpiszkálta, hogy lássa, mi a címe.

– Jó? – kérdezi.

– Az a mondat, amit most olvasok, az baromira – mondom, mert tök gúnyos is tudok én lenni, ha jó passzban vagyok. De nem vette. Megint járkálni kezdett, tovább turkált a cuccaim között, meg a Stradlater holmijában. Az lett a vége, hogy ledobtam a könyvemet a padlóra. Ki bír így olvasni, egy ilyen Ackley-féle csávó mellett? Senki.

Hanyatt vágtam magam a székben, és csak bámultam, milyen otthonosan érzi magát az Ackley. Eléggé kifárasztott a New York-i menet is, meg minden, és ásítózni kezdtem. Aztán meg kedvem támadt hülyéskedni egy kicsit. Szoktam így hülyülni, hogy ne unatkozzak. Most azt csináltam, hogy a vadászsapóm simlijét így előrefordítottam, és a szemembe húztam. Úgy, hogy ne lássak lópikulát se.

– Megvakulok! – óbégattam ilyen rekedt hangon. – Jaj, anyucikám, mért lett olyan sötét itt minden?

– Meg vagy te huzatva! – azt mondja az Ackley.

– Anyucikám, hol a kezed? Mért nem fogod meg a kezemet?

– Térjél már észhez, na!

Kinyújtott kézzel tapogatózni kezdtem összevissza, ahogy a vakok szoknak, de csak így ültömben, és tovább mondogattam, hogy anyucikám, mért nem fogod meg a kezemet. De csak hülyültem persze. Néha feldob az ilyesmi. Azt pedig tudtam, hogy ez az Ackley a falra fog mászni tőle. Ő mindig kihozta belőlem a szadistát. Elég sokszor szadiztam is. Végül azért csak abbahagytam. Visszafordítottam a sapóm simlijét, és nem hergeltem őt tovább.

– Ez meg kié? – kérdi akkor az Ackley, és meglóbálja a szobatársam térdvédőjét. Bármit képes volt megfogdosni. Az alsógatyádat is, bármit. A Stradlateré, mondom. Hopp, már dobja is a Stradlater ágyára. A sublótjáról az ágyára, naná.

Aztán meg odaült mellém a Stradlater székének a karfájára. Sose ült le rendesen egy székre. Mindig csak a karfájára.

– És ezt hol a bánatba vetted? – mutat a sapómra.

– New Yorkban.

– Mennyi volt?

– Egy dolcsi.

– Átverték. – És egy gyufaszállal pucolni kezdte a körmét. Folyton pucolta. Elég röhejes volt egyébként. Hogy a foga csupa lepedék, a füle is tök dzsuvás, de a körmét, azt bezzeg pucolja folyton. Biztos azt hitte, ettől baromi pöpec csávó lesz. Pucolta a körmét, és közben még egyszer meggasztalta a sapómat. – Odahaza mink szarvaskilövéskor veszünk föl ilyet, tudod-e? – azt mondja. – Szarvaskilövő-sapka ez.

– A francokat – mondom, lekapom, nézem, így behunyom a fél szemem, mintha célba venném. – Emberkilövő – mondom. – Én embereket lövök ki ebben.

– Otthon tudják már, hogy ki vagy rúgva?

– Dehogya.

– Stradlater hol van egyébként?

– A meccsen. Drótja van.

Ásítottam. Szünet nélkül ásítottam. Azért is, mert rohadt nagy hőség volt a szobában. Bealudt tőle az ember. A Pencey-ben vagy befagyott a segged, vagy hőgutát kaptál.

– A nagy Stradlater – mondja Ackley. – Figyuzz. Add már ide egy percre a körömollódat. Ide tudod adni?

– Nem. Már elpakoltam. A gardróbban van, a legfelső polcon.

– Add ide egy percre, jó? – azt mondja Ackley. – Beszakadt itten a körmöm, hadd vágjam már le.

Szart ő bele, hogy el van már pakolva, meg hogy a gardrób legfelső polcán van. Na, mindegy, levettem neki. Közben majdnem meghaltam. Ahogy nyitom ki a gardrób, a Stradlater teniszütője, faprésesüstül, mindenestül, pont a fejemre zuhant. Nagyot is szólt, és rohadtul fájt. De az Ackley gyereket is majdnem agyoncsapta. Ő elröhögte magát, és aztán csak vihogott egy ilyen hülye fejhangon. Abba se bírta hagyni, miközben emeltem le a bőröndömet, és szedtem ki neki a körömollót. Az ilyesmitől – hogy például valakit fejbe vernek egy féltéglával, satöbbi – szét bírta röhögni magát ez az Ackley.

– Micsoda humorérzéked van neked, Ackley-kém – mondom neki. – Tudtad? – A kezébe nyomtam az ollót. – Legyek a menedzsered? Rádiószárt csinállok belőled. – Visszaültem a székembe, ő pedig nekiesett a redves karmainak. – Mi lenne, ha az asztalhoz ülnél, he? – mondom. – Az asztalra vágd, jó? Szar lenne éjjel a koszos körmödbe taposni mezítláb. – De ő csak vágta tovább a padlóra. Undorító volt. Komolyan.

– Kivel van drótja a Stradlaternek? – kérdezte akkor meg. Folyton figyelte, kivel jön össze a Stradlater, pedig utálta, mint a szart.

– Nem tudom. Miért?

– Semmi. Fú, de utálok azt a csávót. A kurva anyját, látni se bírom.

– Pedig ő baromira imád téged. Azt mondta, király vagy – mondom erre én. Elég gyakran mondom valakinek azt, hogy király, amikor így hülyülök. Hogy ne unatkozzak, vagy mi.

– Folyton nagyképűsködik – azt mondja Ackley. – Fú, de utálok, a kurva anyját. Szerinted...

– Lennél szíves az asztalra vágni a körmödet? – mondom erre én. – Már vagy ötvenszer meg...

– Rohadtul nagyképű folyton – mondja tovább az Ackley. – Pedig nem egy észkombájn, a kurva anyját. Csak hiszi magáról. Azt hiszi kábé, ő a leg...

– Ackley! Az istenedet! Légy szíves, az asztalra vágd a körmöd! Ötvenszer megkértelek már rá.

Na, jó, most végre az asztalra is vágta egy kicsit. Rá kellett kiabálni, hogy bármit is megcsináljon.

Néztem egy darabig. Aztán azt mondtam:

– Azért vagy te pipa a Stradlaterre, mert egyszer rád szólt, hogy mossál már néha rendesen fogat.

De hát nem kell ezt mellre szívni, nem sértegetni akart ő téged. Lehet, hogy nem jól mondta, vagy valami, de nem sértő szándékkal mondta. Csak azt akarta mondani, hogy jobban néznél ki, és jobban is éreznéd magad, ha, mondjuk, rendszeren megmosnád néha a fogadat.

– Szoktam fogat mosni. Szállj le rólam.

– Nem, nem szoktál. Figyeltelek, és nem szoktál – mondtam erre neki. De nem ám gorombán. Így megsajnáltam őt, vagy mi. Mert hát naná, hogy nem esik jól, ha azzal jön neked valaki, hogy miért nem mosol fogat. – Jó srác a Stradlater. Nincs vele baj – mondom. – Csak nem ismered, ennyi.

– Akkor is a kurva anyját. Beképzelt szarházi.

– Beképzelt, de azért nagyon jó fej is tud lenni néha. Hidd el – mondom. – Figyelj. Mondjuk, hogy van rajta valami cucc, egy nyakkendő például, ami nagyon bejön neked. Szóval, hogy baromira bejön neked, mondjuk, a nyakkendője, ez persze példa csak. Tudod, mit csinálna? Szerintem levinné, és neked adná. Hidd csak el. Illetve tudod, mit csinálna? Így ott hagyná az ágyadon. Mindenesetre neked adná azt a rohadt nyakkendőt. Mások meg...

– Naná – azt mondja Ackley. – Ha nekem is annyi lóvém volna, én is odaadnám.

– Dehogy adnád – ráztam meg erre a fejemet. – Dehogy adnád, öcsi. Ha neked annyi lóvéd volna, te a világ leg...

– Ne mondd még egyszer azt, hogy öcsi, a kurva életbe. Az apád lehetnék.

– Dehogy lehetnél. – Az agyamra ment néha, fű, de még mennyire. Folyton azzal jött, hogy én még csak tizenhat vagyok, ő meg már tizennyolc. – Először is semmi keresnivalód a családomban, baszki – mondom.

– Jó, de akkor se hívjál úgy, hogy...

Hirtelen kivágódott az ajtó, Stradlater rontott be rajta, sietett. Ő mindig sietett. Fontoskodott mindig. Odajött hozzám, ilyen kurva viccesen pofán legyintgetett jobbról-balról, elég idegesítő szokás. – Figyuzz – azt mondja –, mész te ma még valahová?

– Nem tudom. Lehet. Mi a fene, havazik? – Merthogy csupa hó volt a kabátja.

– Ja. Figyuzz. Ha nem mész már sehova, nem adnád kölcsön a tweedzakódat?

– Ki nyert? – kérdezem.

– Még csak egy félidő ment le. Szünet van – mondja a Stradlater. – Most viccen kívül: felveszed még ma este a tweedzakódat, vagy nem? Én leettem valami szarral a szürke flanelemet.

– Nem, de akkora böhöm vállaid vannak, félek, hogy kinyújtod meg minden – mondom. Tulajdonképpen egyforma magasak voltunk, de ő kábé kétszer olyan súlyos, mint én. Ilyen baromi széles vállai vannak.

– Nem fogom kinyújtani. – Már nyomult is a gardrób felé. – Halihó, Ackley – szólt oda Ackley-nek. Kedvesnek elég kedves csávó volt ez a Stradlater. Egy kis kamu is volt azért persze a kedvességében, de köszönni így mindig odaköszönt az Ackley-nek.

Ő meg csak visszamorgott. Legszívesebben vissza se köszönt volna, de kussolni se mert, azért morgott mégis valamit. Nekem meg azt mondta:

– Na, megyek. Szia.

– Jó – mondom erre én. Sírni, mondjuk, sose sírtam utána, ha végre elhúzott.

A Stradlater meg közben vetkőzni kezdett, zakó, nyakkendő, minden.

– Azt hiszem, nem árt, ha gyorsan megborotválkozok – azt mondja. Baromira nőtt neki a szakálla. Frankón.

– Hol van drótod? – kérdeztem.

– A melléképületben vár a csaj. – A hóna alá csapta a neszesszerjét meg a törülközőjét, és kiment. Se ing, se semmi. Folyton félmeztelenül járkált, meg volt róla győződve, hogy szuperül néz ki. És

valóban. Tény, ami tény.

Nem volt különösebb dolgom, úgylát úgy mentem utána a mosdóba, dumálgatni egy kicsit, amíg borotválkozik. Rajtunk kívül nem is volt ott más, mert a többiek még mindig kinn voltak a meccsen. Dög meleg volt, az ablakok mind bepárásodtak. Kábé tíz mosdókagyló volt ott sorban a fal mellett. Stradlater középre ment. Én meg odaültem mellé, a következőre, és így tekergetni kezdtem a hidegvízcsapot, van ez az ideges szokásom. Borotválkozás közben Stradlater végig *A dzsungel királyá-t* fütyülte. Iszonyat fülsértően bírt fütyülni, olyan hamisan, hogy csak na, ráadásul mindig olyan számot, ami még annak is nehéz, aki jól fütyül, olyanokat, mint az *A dzsungel király* vagy a *Vér a város peremén*. Alig lehetett ráismerni, hogy mit fütyül.

Azt mondtam már, ugye, hogy az Ackley-nek milyen pronyó szokásai voltak? Na, hát a Stradlaternek is, csak neki másképp. A Stradlater inkább így titokban volt pronyó. Ő persze mindig tök jól nézett ki, de láttad volna, mondjuk, a borotváját! Azt mindig szarrá ette a rozsdá, és csupa rászáradt hab meg szőr meg dzsuva volt. Azt ő így sose pucolta, vagy valami. Mire felturbózta magát, már tök jól nézett ki, de igazából ő is pronyó volt, bár ezt csak az tudhatta róla, aki úgy ismeri, mint én. Azért turbózta fel magát ilyen szép arcnak, mert halál szerelmes volt önmagába. Úgy képzelte, nincs nála szebb arc a nyugati féltekén. Oké, tényleg jóképű gyerek volt, rendben. De inkább az a fajta, akinek egyből kiszúrják a fotóját az ember szülei, ha kezükbe kerül az évkönyv, és megkérdezik, hogy nahát, ki ez a fiú. Szóval, inkább ilyen évkönyvbe való szépfiú. Egy csomó pencey-s gyerek szerintem sokkal jobban nézett ki, mint a Stradlater, de az évkönyvben nem néztek ki jól. Ott úgy látszott, mintha nagy volna az orruk vagy elállna a fülük. Gyakran volt ilyen élményem.

Na, mindenesetre ott ülök a Stradlateré melletti mosdón, és így csavargatom a csapot. A piros vadászsapóm még mindig a fejemen, a simlije hátracsapva, satöbbi. Nagyon bejött nekem az a sapó.

– Hé – azt mondja akkor a Stradlater. – Megtennél nekem egy nagy-nagy szívességet?

– Mit? – mondom, de nem voltam túl lelkes. Szeretett nagy-nagy szívességeket kérni. Ha egy csávó ilyen jóképű, vagy baromi jó fejnek gondolja magát, akkor előbb-utóbb kérni fog egy nagy-nagy szívességet. Annyira odáig vannak magukért, hogy azt hiszik, más is odáig van, és alig várja, hogy szívességet tegyen nekik. Röhej.

– Mész valahova ma este? – azt kérdi.

– Lehet, hogy megyek. Vagy mégse. Nem tudom. Miért?

– El kéne olvasnom kábé száz oldal törít hétfőre – azt mondja. – Nem írnád meg az angoldolgozatomat? Állati gáz, ha nem vagyok meg vele hétfőre, csak azért. Na?

Kész röhej volt. Frankón.

– Engem rúgtak ki, baszki, és mégis pont engem kérsz, hogy írjam meg helyetted a dogádat? – mondom.

– Na, ja. Csak az van, tudod, hogy nekem nagyon gáz, ha nem lesz meg. Légyszi. Légyszi, légyszi. Oké?

Nem válaszoltam mindjárt. Várja csak ki a sorát a szarházi.

– Miről? – kérdezem aztán.

– Bármiről. Csak leírás legyen. Egy szobáról. Vagy egy házról. Vagy ahol régen laktál, vagy valami, érted. Az a fő, hogy kurvára leíró jellegű legyen. – És közben ásított egy bazi nagyot. Na, az ilyentől a falra mászok. Hogy valaki éppen egy rohadt nagy szívességet kér, és közben a pofádba ásít. – Csak ne legyen túl jó – azt mondja. – Téged az a kurva Hartzell menő angolosnak tart, és tudja, hogy

a szobatársam vagy. Szóval, csinálj egypár vesszőhibát, meg ilyenek.

A falra mászok ettől is. Hogy valaki jó fogalmazásban, és erre azzal jönnek neki, hogy a vesszők. A Stradlater mindig ezt csinálta. Hidd azt, hogy csak azért szarok a fogalmazásai, mert nem jó helyre teszi a vesszőket. Ebben egy kicsit az Ackley-re hasonlított. Az Ackley-vel egyszer együtt néztem kosármeccset. Játszott a mi csapatunkban egy Howie Coyle nevű baromi jó gyerek, aki a pálya közepéről is bedobta úgy, hogy kábé palánkot se ért a labda. Az Ackley gyerek meg az egész rohadt meccs alatt azt hajtogatta, hogy milyen jó kosaras alkata van ennek a Coyle-nak. Fú, de rühellem az ilyet.

Egy idő után eluntam magam ott a mosdón, leugrottam róla, és pár lépéssel arrább szteppelni kezdtem, csak úgy. Csak magamnak, a hecc kedvéért. Igazából nem tudok szteppelni, vagy valami, de a mosdónak kőpadlója volt, és jól lehetett szteppelni rajta. Az egyik ilyen moziszínészt utánoztam. Valami zenés filmből. A mozit én utálom, mint a szart, de utánozni baromira szeretek. A Stradlater meg a tükörből nézett, miközben nyúzta magát. Közönség, az kell nekem. Exhibicionista vagyok.

– A kormányzó fia vagyok! – lihegtem. Tapostam rohadtul. Körbeszteppeltem az egész mosdót. – A fater nem akarja, hogy sztepptáncos legyek. Oxfordba akar küldeni, azt akarja. De nekem a véremlen van a sztepp, a rohadt életbe! – Stradlater röhögött. Volt humorérzéke. – Ma van a Ziegfeld-revü bemutatója. – Már fulladoztam. Hamar fulladok. – A főszereplő kidőlt. Tajt részegre itta magát. Ki ugrik be helyette? Na, ki? Hát én. A kormányzó bácsi hülyegyerek fiacskája!

– Ez meg honnan van? – azt mondja akkor a Stradlater. Mármint hogy a vadászsapóm. Merthogy még sose látta.

Abbahagytam a hülyülést, egyébként is kifulladtam már. Lekaptam a sapómat, és jól megnéztem megint, már vagy kilencvenedszer.

– New Yorkban vettem ma délelőtt. Egy dolcsi volt. Tetszik?

Bólintott.

– Klassz – azt mondja. De csak hízelegni akart, mert aztán megint rákezdte: – Figyelj. Megírod akkor nekem azt a fogalmazást? Tudnom kell.

– Ha lesz rá időm, akkor meg. Ha nem, akkor nem – mondom neki. Visszaültem mellé a másik mosdóra. – Kivel van drótod? – kérdeztem. – A Fitzgeraldtal?

– Jaj, dehogy! Hányszor mondjam. Azzal a malacfejjel? Szakítottam vele.

– Frankón? Akkor passzold át nekem. Nem viccelek. Nekem bejön.

– Viheted... Vén hozzád.

Hirtelen, nem is tudom, miért, csak úgy, merthogy ilyen hülyülős kedvemben voltam, kedvem támadt leugrani a mosdóról, és lenyomni ezt a Stradlater egy szimpla nelsonnal. A szimpla nelson, ha nem tudnád, egy ilyen birkózófogas, elkapod a csávót a nyakánál, és akár meg is fojthatod, ha akarod. Úgyhogy már ugrottam is. Ja, mint a párduc.

– Hé, Holden, mi a francot csinálsz? – azt mondja a Stradlater. Neki most nem volt kedve hülyülni. Borotválkozott meg minden. – Mit akarsz, he? Hogy elvágjam a torkomat?

De én csak szorítottam. Jó kis szimpla nelsont csináltam.

– Szabadulj vasmarkomból, ha tudsz! – mondtam.

– Basszus! – Lerakta a borotváját, és két kézzel seperc alatt már le is lökött magáról. Nagyon erős gyerek. Én meg nagyon gyöngye gyerek vagyok. – Eleget szórakoztál – azt mondja. És újrakezdte a borotválkozást. Mindig duplán borotválkozott, hogy szuperül nézzen ki. Az ócska, mocskos borotvájával.

– Ha nem a Fitzgeraldtal találkozol, akkor kivel? – kérdeztem. Megint visszaültem mellé a mosdóra. – Azzal a Phyllis Smith nevével?

– Nem. Úgy volt, de aztán mégse jött össze. Most a Bud Thaw csajának a szobatársnőjét kaptam ki... Ja. Jut eszembe. Ismer téged.

– Kicsoda? – mondom.

– Az, akivel drótom van.

– Tényleg? – mondom. – Hogy hívják? – Egész kíváncsi lettem.

– Mi is a neve... Ja, igen. Jane Gallagher.

Hát én azt hittem, eldobom magam. Fú!

– A Jane Gallagher – mondom. Még a mosdóról is leugrottam. Tényleg azt hittem, eldobom magam.

– Ismerem, de még mennyire. Gyakorlatilag a szomszédunkban nyaraltak tavalyelőtt. Volt egy ilyen bazi nagy dobermannja. Azért ismerkedtünk össze. A kutyája mindig átjött a mi...

– Holden, a franc beléd, ne álld el nekem itt a fényt! – azt mondja erre a Stradlater. – Muszáj neked pont ideállnod, basszus?

Fú, de be voltam indulva.

– Hol van most? – kérdeztem. – Lemegyek, és odaköszönök neki, vagy valami. Hol van? A melléképületben?

– Ja.

– Hogy hozott szóba? Hova jár most? A B. M. – be? Azt mondta, lehet, hogy oda fog. Vagy a Shipley-be, azt is mondta. Úgy tudtam, oda jár. Hogy hozott szóba? – Tökre beindultam. Frankón.

– Tudja a franc. Emeld már föl a segged! A törülközőmön ülsz – mondta erre ő.

– A Jane Gallagher – mondom. Fel nem bírtam fogni. – Jézusmária.

A Stradlater közben már a haját kenegette. Az én Vitalisommal.

– Táncol – mondtam. – Balettozik meg minden. Kábé két órát gyakorolt mindennap, a legnagyobb kánikulában is, minden. De félt, hogy elcsesződik tőle a lába, megvastagszik, vagy valami. Meg folyton dámáztunk.

– Folyton mit csináltatok?

– Dámáztunk.

– Dámáztatok? Mi a franc!

– Ja. Sose akart lépni a dámáival. Ha lett egy dámája, nem akart többé lépni vele. Ott hagyta a leghátsó sorban. Szépen felsorakoztatta őket egymás mellett, leghátul. És aztán már nem lépett velük. Csak. Mert együtt szerette látni őket, leghátul.

Stradlater nem szólt semmit. A legtöbb embert nem érdekli az ilyesmi.

– Az anyja is a mi klubunkban golfozott – mondom. – Néha elmentem ütőhordónak, hogy legyen egy kis zsozsóm. Az anyját is kísértem néha. Kábé százhetven ütéssel volt képes megcsinálni kilenc lyukat.

Rám se bagózott a Stradlater. A csodás séróját fésülgette.

– Azt hiszem, lemegyek, odaköszönök neki – mondom.

– Menjél. Mért nem mész?

– Megyek is, mindjárt.

Újrahúzta a választékát. Kábé egy órába tellett, amíg megfésülködik.

– Az anyja meg az apja elváltak. Aztán az anyja hozzáment egy alkeszhez – mondom. – Vézna csávó, szőrös láb. Emlékszem rá. Rövid gatyát hordott mindig. Állítólag drámaíró volt vagy mi a bánat, de én csak annyit láttam, hogy kurva sokat piál, és rádiózik, minden szar krimet végighallgat. Meg pucéran futkározik a házban. A Jane szeme láttára, minden.

– Tényleg? – Ez bezzeg érdekelte már a Stradlater. Hogy meztelenül futkározik otthon az alkesz, a csaj szeme láttára. Igazi szexőrült volt ez a Stradlater.

– Szar gyerekkora volt, na. De tényleg.

Ez viszont már nem érdekelte a Stradlater-t. Őt csak a szex érdekelte.

– A Jane Gallagher. Jézusmária... – Teljesen rákattantam. Teljesen. – Hát én lemegyek és odaköszönök neki, na.

– Akkor menj már, miért csak mondd?

Az ablakhoz álltam, de úgy bepárásodott a hőség miatt, hogy nem láttam ki rajta.

– Most nincs hangulatom hozzá – mondom. Tényleg nem volt. Van, amihez hangulat kell. – Úgy tudtam, a Shipley-be ment. Meg mertem volna esküdni rá, hogy oda. – Körbe-körbe jártam a mosdót.

Nem volt más dolgom. – Tetszett neki a meccs? – mondom.

– Ja, azt hiszem. Nem tudom.

– Mondta, hogy folyton dámáztunk, vagy valami?

– Nem tudom. Hát még alig ismerem, basszus! – mondja a Stradlater. Végre megvolt a csodás sérójával. Pakolta el a mocskos piperecuccát.

– Figyzz. Add át neki az üdvözlőmet. Jó?

– Oké – vágta rá, de én tudtam, hogy biztos nem fogja átadni. Az ilyen Stradlater-féle csávók soha semmilyen üdvözlőt nem adnak át senkinek.

Visszament a szobába, de én még elvoltam egy kicsit a mosdóban, és ezen a Jane-en járt az eszem. Aztán visszamentem a szobába én is.

Arra értem vissza, hogy Stradlater a tükör előtt áll, és a nyakkendőjét köti. A fél életét a tükör előtt töltötte. Leültem a székembe, és csak néztem egy darabig.

– Hé – mondom aztán. – Ne áruld el neki, hogy kirúgtak, jó?

– Oké.

Ezt, mondjuk, bírtam a Stradlaterben. Nem kellett minden kis szarságot a szájába rágni, mint Ackley-nek. Főleg azért nem, persze, mert őt igazából semmi sem érdekelte. Szerintem. Bezzeg az Ackley-t. Ő rohadtul kíváncsiskodott folyton.

Bújt bele a tweedzakómba.

– Ki ne nyújtsad ám nekem, hé – mondom. Én kábé kétszer vettem még csak fel addig.

– Ne aggódj. Hol a francban van a cigim?

– Az asztalon. – Sose tudta, mit hová tett. – A sálad alatt. – Fogta a cigit, és berakta a kabátzsebébe. Az enyémbé.

Hirtelen előrekanyarítottam a vadászsapóm simlijét, most meg. Elég ideges gyerek vagyok. – Figyelj csak, hová fogtok menni? – kérdeztem. – Tudod már?

– Nem tudom. New Yorkba, ha lesz rá idő. Csak fél tízig kéredzkedett el, a franc essen belé.

Nem tetszett, hogy így beszél róla, így hát azt mondtam:

– Biztos csak azért, mert nem tudta, milyen hihetetlenül vonzó, jó fej pasi vagy. Ha tudja, biztos holnap reggel fél tízig is elkéredzkedik.

– Ahogy mondd – vágta rá ő. Nem volt könnyű kihozni a sodrából. Baromira beképzelt volt. – Na, viccen kívül – mondta aztán. – Írd már meg nekem azt a fogalmazást. – Kabátban állt, menni készült. – Nem kell agyonstrapálnod magad vagy valami, csak legyen kurvára leíró jellegű. Oké?

Erre nem feleltem. Nem volt hozzá kedvem. Csak annyit mondtam:

– Kérdezd meg, még mindig ott tartja-e a damáit a hátsó sorban.

– Oké – vágta rá a Stradlater, de én tudtam, hogy nem fogja megkérdezni. – Nyugi – mondta, és elviharzott.

Utána kábé félóra hosszat csak bambultam. Vagyis hát ültem így a székemben, és nem csináltam semmit. Ez a Jane járt az eszemben, meg a Stradlater, hogy vele van drótja, meg minden. Annyira

felnyomtam ezen az agyamat, hogy azt hittem, begolyózok. Egy igazi szexőrült ez a Stradlater, mondtam már.

Aztán hirtelen beesett megint az Ackley gyerek, a zuhanyozón át, ahogy szokta. Most az egyszer még örültem is neki. Hogy eltereli a figyelmemet a másik cuccról.

Kábé vacsoráig ott tükölt, csak mondta-mondta, hogy mennyire utál minden pencey-st, és közben egy ilyen bazi nagy pattanást nyomkodott így az állán. Zsebkendő persze nem használt hozzá. Szerintem nincs is zsebkendője, ha engem kérdezel. Én legalábbis sose láttam nála.

Szombatonként mindig ugyanazt kaptuk vacsorára a Pencey-ben. Bifszteket, hogy oda ne rohanjak. Egy rongyba lefogadnám, hogy azért, mert vasárnap egy csomó gyereknek lejöttek a szülei, a Thurmer pedig nyilván elképzelte, ahogy az összes mama megkérdezi majd a fiacskájától, hogy mi volt tegnap a vacsora, és hogy akkor azt válaszolja majd erre a gyerek, hogy bifsztek. Na, mondhatom. Látnod kellett volna azt a bifszteket. Ilyen száraz, kemény kis izék, vágni is alig lehetett. És mindig ez a rohadtul csomós krumplipüré volt hozzá, desszertnek pedig morzsasüti, de azt senki se ette meg, kivéve talán az alsós kicsiket, akiknek még ez is jó volt, meg hát az olyanokat, mint Ackley, aki bármit megevett.

Az viszont jó volt, amikor kiléptünk utána az ebédlőből. Addigra egy csomó hó leesett, és szakadt még mindig, mint a hétszentség. Baromi jól is nézett ki, meg hógolyózni kezdtünk, meg így ökörködni, minden. Tök gyerekes volt, de mindenki jól elvolt.

Nekem, ugye, nem volt drótom vagy valami, úgyhogy egy Mal Brossard nevű haverommal, aki birkózott egyébként, elhatároztuk, hogy bebusozunk Agerstownba, benyomunk egy hamburgert, és esetleg valami szar filmet is megnézünk. Egyikünknek se volt kedve otthon dekkolni egész este. Megkérdeztem ezt a Malt, hogy ne vigyük-e magunkkal az Ackley gyereket is. Azért kérdeztem ezt meg tőle, mert szombat esténként az Ackley soha semmit nem csinált, csak ült a szobájában és a pattanásait nyomogatta vagy valami. Felőle vihetjük, mondta erre ő, de nem volt túl lelkes. Nem nagyon csípte az Ackley-t. Na, szóval, föl is mentünk mindketten a szobánkba, hogy felöltözzünk, satöbbi, húzom fel a kalucsnimat, és közben átkiabálok az Ackley gyereknek, hogy nem akar-e moziba jönni. Hallania kellett a zuhanyozón keresztül, mégse válaszolt rögtön. Olyan csávó volt, aki utál rögtön válaszolni. Végül aztán csak átjött, így a zuhanyozófüggönyön dugta át a fejét, érted, hogy énrajtam kívül ki megy még. Mindig muszáj volt tudnia, hogy ki megy. Esküszöm neked, érted, hogy ha süllyedő hajóról akarnád egyszer kimenteni ezt a csávót, kábé be se szállna addig a mentőcsónakba, amíg meg nem tudja, hogy ki ül az evezőnél. Hát a Mal Brossard jön még, mondom.

– Az a szarházi?... Na, jó. Mindjárt jövök. – Mint aki szívességet tesz.

Órákig készülődött. Én közben az ablakhoz álltam, kinyitottam, és gyúrtam csupasz kézzel egy hógolyót. Tök jól lehetett gyúrni. De nem dobtam el, vagy valami. Csak akartam. Kinéztem egy parkoló kocsit. Aztán arra mégse. Olyan szép fehér volt. Aztán egy tűzcsapot vettem célba, de az is olyan szép fehér volt. Végül is nem dobtam. Csak becsuktam az ablakot, és járkálni kezdtem fel-alá, úgy gyúrogattam tovább azt a hógolyót. Még akkor is a markomban volt, amikor egy kicsivel később a Brossarddal meg az Ackley-vel buszra szálltunk. A vezető kinyitotta az összes ajtót, és rám szólt, hogy dobjam szépen ki. Nem akarok megdobni senkit, mondom erre én, de ő nem hitt nekem. Senki nem hisz senkinek.

Kiderült, hogy olyan film megy, amit már a Brossard is látott meg az Ackley is, úgyhogy végül csak betoltunk egypár hamburgert, meg flippereztünk egy kicsit, aztán visszabuszoztunk a Pencey-be. Én amúgy egy csöppet se bántam, hogy elpasszoltam a filmet. Egy ilyen szar vígjáték volt, Cary Grant, satöbbi. Ráadásul voltam én már moziban a Brossarddal meg az Ackley-vel. Visítva röhögnek akkor is, ha nem vicces. Ülni se jó mellettük.

Kábé háromnegyed kilencre már vissza is értünk. A Brossard bridzsbuszi, ő nekiállt partnert keresni. Az Ackley gyerek meg a változatosság kedvéért nálam kötött ki. Csak most nem a Stradlater székének a karfájára dobta le magát, hanem az ágyamra, a pofáját így a párnámba nyomta meg minden.

És dumálni kezdett ilyen monoton hangon, és közben nyomkodta a pattanásait. És hiába próbáltam így meg úgy finoman lerázni, ő nem és nem akarta érteni. Csak nyomta a rizsát azon a monoton hangján valami csajról, akivel ő állítólag szexelt is az előző nyáron. Kábé századszor hallottam én ezt már. Mindig másképpen. Hol az unokatesója Buickjában dugta meg a csajt, hol valami pallóút alatt. Egy bűdös szó sem volt igaz belőle, persze. Olyan szűz volt a gyerek, hogy csak na. Szerintem még a tapizásig sem jutott el soha senkivel. Na, mindegy, egyszer csak muszáj volt kerek percc megmondanom neki, hogy fogalmazást kell írnom Stradlaternek, és húzzon már el, mert így nem tudok koncentrálni. Végül el is húzott, bár most se siette el. Akkor aztán pizsamába bújtam, fölvettem a fürdőköpenyem, és a vadászsapómat a fejembe csapva nekiültem a fogalmazásnak.

Csak hát, ugye, szobáról, házról vagy ilyesmiről hiába is próbáltam volna úgy írni, ahogy a Stradlater akarta. Egyébként se vagyok oda az ilyen szoba- vagy házleírásokért. Úgyhogy végül is az én Allie öcsém baseballkesztyűjéről írtam. Leíráshoz az nagyon is jó téma. Frankón. Volt az Allie-nek egy ilyen balos fogókesztyűje. Balkezes volt. Leírni való pedig abból lett, hogy az ujjain meg a tenyerén meg mindenhol versekkel írta tele. Zöld tintával. Hogy legyen mit olvasnia a pályán, amikor éppen nincs ütés. Már nem él. Leukémiás lett, akkor halt meg, amikor Maine-ben nyaraltunk, 1946. július 18-án. Birtad volna. Két évvel fiatalabb volt nálam, de kábé ötvenszer okosabb. A tanárai egymás után irkálták a leveleket az anyámnak, hogy mekkora öröm nekik egy ilyen gyerek. És ez nemcsak duma volt ám. Komolyan gondolták. És az hagyján, hogy ő volt a legokosabb az egész családban. Valahogy így a legkedvesebb is ő volt. Sose rágott be senkire. A vörös hajúak állítólag hamar berágnak, de Allie soha, pedig neki vörös haja volt. Megmondjam, mennyire? Én már tízéves koromtól golfoztam. És emlékszem rá, kábé tizenkettő lehettem azon a nyáron, hogy így ütnék éppen meg minden, amikor az az érzésem támad, hogy ha hirtelen hátrafordulnék, akkor őt pillantanám meg. És hátra is fordultam, és naná, hogy ott volt, a bringáján ült, túl a kerítésen – merthogy így körbe volt kerítve a pálya –, szóval ott ült, jó százötven méternyire mögöttem, és nézte, hogyan készülök neki az ütésnek. Hát ennyire volt vörös a haja. Milyen édes kölyök volt, te jó isten! Ha eszébe jutott valami az ebédlőasztalnál, akkorákat bírt nevetni, hogy a székről majd lefordult. Tizenhárom voltam még csak, és úgy volt, hogy pszichoanalízisbe kell mennem, meg minden, merthogy betörtem az összes garázsablakot. Végül is meg lehet őket érteni. Ja. Aznap éjjel, amikor meghalt, én a garázsban aludtam, és ökölrel sorban betörtem minden ablakot, csak úgy. Volt egy kombink azon a nyáron, annak az ablakait is be akartam törni, de azt már nem bírtam így törött kézzel meg minden. Nagy baromság volt, jó, elismerem, de azt se tudtam én akkor, hogy mit csinálok, és hát nem ismerted te az Allie-t. A kezem néha még ma is fáj, ha esős idő van, mondjuk, és ökölbe se igazán tudom szorítani – vagyis hát szóval így nem eléggé –, de amúgy leszarom. Mondjuk, sebészorvos vagy hegedűművész, vagy mit tudom én, micsoda úgyse lesz belőlem.

Na, hát szóval, erről írtam én fogalmazást a Stradlaternek. Az Allie baseballkesztyűjéről. Amúgy ott volt velem, a bőröndömben, elő is vettem, és lemásoltam róla a verseket. Csak az Allie nevét kellett megváltoztatnom, nehogy kiderüljön, hogy nem a Stradlater öccséről van szó, hanem az enyémről. Most nem az, hogy jaj, de élveztem, de nem jutott eszembe semmi más leírni való. Vagyis hát tulajdonképpen jó is volt azért írni erről. Kábé egy órámba tellett, mert a Stradlater ócska írógépén kellett dolgoznom, az pedig folyton beragadt. Azért nem a sajátomat használtam, mert azt kölcsönadtam egy folyosó végi csávónak.

Fél tizenegy tájt fejezhettem be. De nem voltam fáradt, hát csak bambultam így ki az ablakon. A havazás már elállt, mégis hallani lehetett, ahogy hol itt, hol ott indítózza valaki hiába a kocsiját. Meg az Ackley horkolása is áthallatszott. Még azon a kurva zuhanyozófüggönyön át is. Orrsövényferdülése volt, és alváskor nem kapott rendesen levegőt. Kábé minden baja volt annak a csávónak. Orrsövény, a

pattanásai, a szuvas foga, a szájszaga, a koszos körmei. Szinte megsajnálta az ember azt a hülyegyereket.

Van, amire nehéz visszaemlékezni. Hogy például hogyan jött meg a Stradlater a drótjáról. Merthogy nem emlékszem pontosan, mit is csináltam éppen, amikor egyszer csak hallom ám, ahogy jön, trappol rohadtul a folyosón. Azt hiszem, még mindig az ablakban voltam, de esküszöm, hogy nem emlékszem. Kurvára ideges voltam, azért. Ha én tényleg felnyomom valamin az agyamat, az nem vicc. Akkor nekem még a klotyóra is mennem kell, ha ideges vagyok. De nem megyek. Ahhoz is ideges vagyok. És az is akarok maradni, azért nem megyek. Ha ismernéd a Stradlatert, te is ideges lennél. Énnekem volt egypárszor közös drótom azzal a szarházzal, úgyhogy tudom, miről beszélek. Gátlástalan egy csávó. Frankón.

Na, mindegy, szóval ilyen linóleumos a folyosó, és hallani lehetett a trappolását, ahogy jön a szobánk felé. Arra se emlékszem, hogy hol ültem, amikor benyitott: hogy az ablaknál, vagy a székemben, vagy az ő székén-e. Esküszöm, nem emlékszem.

Szentségelve jött be, hogy milyen hideg van kinn. Aztán azt kérdi:

– Hol a francban vannak a többiek? Tisztára, mintha hullaházban volnánk, baszki.

Meg se hallottam. Ha nem esik le a hülyéjének, hogy szombat este van, amikor vagy a városban bulizik, vagy alszik, vagy hazautazik hétvégére az ember, én ugyan nem strapálom magam azzal, hogy felvilágosítsam. Nekiállt vetközni. Jane-ről egy kurva szót se mondott. Semmit. Én se. Csak így néztem rá. Annyi volt, hogy megköszönte nekem a tweedzakót. Vállfára tette, és beakasztotta a gardróbba.

Aztán ahogy a nyakkendőjét bontogatja, egyszer csak megkérdezi, hogy megírtam-e neki azt a rohadt fogalmazást. Én meg erre, hogy odatettem a rohadt ágyára. Ő meg odalépett, és már olvasta is, miközben még az ingét gombolta. Állva olvasta, és közben így a csupasz mellkasát meg a hasát simogatta, és ilyen nagyon bamba képet vágott hozzá. Folyton a hasát vagy a mellkasát simogatta. Tökre el volt telve magával.

Egyszer csak megszólal:

– A franc beléd, Holden! Hát ez egy baseballkesztyűről szól, baszki!

– Na és? – mondom én halál hűvösen.

– Hogyhogy na és? Nem megmondtam, hogy egy rohadt szobáról vagy házról, vagy miről kell szólnia, baszki?

– Azt mondtad, legyen leíró jellegű. Mi a francért ne szólhatna egy baseballkesztyűről?

– Bazmeg. – Iszonyú pipa volt. Majd szétrobbant. – Te mindig mindent másképpen csinálsz. – A szemembe nézett. – Naná, hogy kivágnak innen, mint a szart – azt mondja. – Semmit, de semmit nem úgy csinálsz, baszki, ahogyan kell. Semmit, baszki.

– Jó, akkor kérem vissza – mondom erre én. És odanyúltam, és kirántottam a kezéből. És téptem szét.

– Ezt meg mi a francért csinálod? – azt mondja.

Nem válaszoltam. Csak szórtam a tépelt papírt a szemetesbe. Aztán ledobtam magam az ágyamra, és egy jó darabig nem szóltunk egymáshoz. Ő alsógatyára vetközött, én meg csak feküdtem, és cigiztem. A hálóteremben nem lett volna szabad, de éjjel, amikor a többiek vagy aludtak már, vagy kimenőn voltak, úgyhogy nem érezhették a szagát, mégiscsak lehetett. Egyébként pedig pont azért csináltam, hogy bosszantsam őt vele. Hülyét kapott minden szabálytalankodástól. Ő nem is bagózott soha a hálóban. Csak én.

Még mindig nem mondott semmit, egyetlen árva szót se Jane-ről. Úgyhogy végül is én szólaltam meg:

– Kurva későn jöttél meg ahhoz képest, hogy ő csak fél tízig kéredzkedett el. El is késett miattad, mi?

Az ágya szélén ült, a rohadt lábkörmét vágta éppen.

– Ja, néhány percet – azt mondja. – Hogy a fenébe kéredzkedhet el valaki fél tízig szombat este?

– Úristen, mennyire gyűlöltem.

– New Yorkba mentetek? – kérdeztem akkor.

– Meg vagy te buggyanva? Hogy az istenbe járhattuk volna meg New Yorkot, ha egyszer csak fél tízig kéredzkedett el?

– Pech.

Felnézett.

– Figyuzz – azt mondja –, ha cigizni akarsz, miért nem mész ki inkább a mosdóba? Téged jó, hogy kivágnak innen, mint a taknyot, de nekem addig itt kell még dekkolnom, amíg le nem érettségizek.

Meg se hallottam. Frankón. Cigiztem tovább, mint a hülye. Éppen csak így felkönyököltem, és néztem, hogy nyirbálja a kurva lábkörmét. Micsoda egy hely. Folyton ezt kellett nézni: hogy az egyik a lábkörmét vágja, a másik a pattanásait nyomkodja, ilyenek.

– Átadtad neki, hogy üdvözlöm? – kérdeztem.

– Aha.

Adta ám a francokat.

– Mit mondott? Megkérdezted, hogy még mindig hátul tartja-e a dámáit?

– Nem én. Mi a francokat képzelsz? Hogy egész este dámáztunk, vagy mi?

Nem válaszoltam. Mennyire gyűlöltem, úristen.

– Ha nem New Yorkba mentetek, akkor hova vitted? – folytattam egy kis idő múlva. Alig bírtam remegés nélkül kinyögni. Tiszta ideg voltam, frankón. Éreztem, hogy itt valami gáz van.

Ő közben végzett a kurva lábkörmeivel. Feltápászkodott az ágyáról egy szál kurva alsóban, és ilyen jaj, de viccesen ökörködni kezdett. Átjött hozzám, fölém hajolt, és marha viccesen bokszolgatni kezdte a vállamat.

– Szállj le rólam – mondom. – Hova vitted, ha nem New Yorkba mentetek?

– Sehova. Csak ültünk, baszki, a kocsiban. – És így viccesen megint vállba bokszolt.

– Szállj le – mondom. – Kinek a kocsijában?

– Az Ed Bankyében.

Ed Banky a kosáredző volt a Pencey-ben. Nagy kedvence volt neki a Stradlater, mert ő volt a center, és Ed Banky bármikor kölcsönadta neki a kocsiját. Diák elvileg nem kaphatta volna meg egy tanár kocsiját, de a sportbuzik összetartanak. Eddig minden iskolámban összetartottak a sportbuzik.

A Stradlater meg csak bokszolgatta tovább a vállamat. A fogkefáját, amit szorongatott, a szájába kapta.

– Mit csináltál vele, te szarházi? – mondom. – Megdugdta az Ed Banky kocsijában? – És kurvára megremegett a hangom.

– Hogy beszélsz, te! Kimossam szappannal a szádat?

– Megdugdta?

– Szakmai titok, kishaver.

A folytatás már nem ennyire tiszta. Csak azt tudom, hogy felálltam, mintha a mosdóba készülnék, vagy ilyesmi, és hirtelen ütöttem egyet, tiszta erőből, úgy pofán akartam vágni, hogy a tarkóján jöjjön ki a rohadt fogkefeje. De eltévesztettem. Nem jól találtam el. Csak így oldalt sikerült meglegyintennem,

vagy mi. Egy kicsit azért biztos fájts is neki, de nem annyira, amennyire akartam. Ha eltalálom, akkor aztán fájts volna ám, az biztos, de jobbal ütöttem, és azt a kezemet nem tudom rendesen ökölbe szorítani. A miatt a bizonyos sérülés miatt, tudod.

Na, és aztán már csak arra emlékszem, hogy a padlón fekszem, ő pedig a mellemen ül, és rohadtul vörös a feje. Vagyis hát hogy így térdel, megvolt vagy egy tonna is kábé. És lefogja mindkét csuklómát, nehogy még egyszer üssek. Meg tudtam volna ölts.

– Mi az isten bajod van? – ismételte, és egyre vörösebb és vörösebb lett a feje.

– Vedd le rólam a mocskos térdedet! – mondom. Szinte üvöltöttem. Frankón. – Szállj le rólam, a kurva anyádat!

De nem szállt le. Csak szorította a csuklómát, én meg anyáztam tovább még így órák hosszat. Nem is emlékszem, mi mindent vágtam még a fejéhez. Hogy azt hiszi, hogy ő bárkit megdughat. Hogy őt persze nem érdekli, ha egy csaj hátul tartja a dámáit, és azért nem érdekli, mert egy hülye seggfej. Nem bírta, ha lehülyézik. Azt a hülyék sose bírják.

– Kuss legyen már, Holden – azt mondja a vöröslő buta fejével –, kuss legyen már, hallod?

– Annyit se tudsz, hogy Jane vagy Jean-e a keresztneve, te hülye seggfej!

– Kussoljál már, Holden, az istenedet, mert baj lesz – azt mondja. Most már tényleg rohadtul feldühítettem. – Ha nem kussolsz, pofán csaplak.

– Vedd le rólam a mocskos, bűdös, hülye térdedet!

– Ha elengedlek, akkor befogod végre?

Nem válaszoltam.

Erre ő még egyszer:

– Holden! Ha elengedlek, akkor befogod végre?

– Be.

Elengedett, én pedig felálltam. Rohadtul fájts a mellem, úgy megnyomta a mocskos térdével.

– A kurva anyádat, te hülye seggfej – mondtam neki.

Na, ettől gurult csak be igazán.

– Az istenedet, Holden – azt mondja, és így rázogatni kezd a böhom ujját a képembe –, vigyázzál, mert baj lesz. Utoljára mondom. Fogd be a pofádat, mert különben...

– Mert különben mi lesz? – mondom, és most már kábé tényleg üvöltöttem. – Na, hát pont ez a baj veletek, hülyékkel! Sose nyitok vitát semmiről. Ebből is látszik, ki a hülye. A hülye nem vitatkozik, mert úgyse érné fel ész...

Na, akkor már tényleg bevágott egyet, és aztán csak az van meg, hogy megint a padlón fekszem. Hogy kiütött-e vagy se, arra nem emlékszem, de nem hiszem. Kiütts csak a szaros filmekben olyan könnyű valakit. Az orromból viszont ömlött a vér. Ahogy felnézek, látom ám, hogy a Stradlater így pont fölöttem áll. A rohadt neszesszerével a hóna alatt.

– Miért nem kussolsz, ha azt kérem? – mondja. Eléggé ideges hangon. Biztos attól félt, hogy betört a fejem vagy mi, ahogy a padlóra zuhantam. Kár is, hogy nem tört be. – Te akartad, basszus – azt mondja. Fú, de be volt ijedve!

Juszt se keltem föl. Csak feküdtem tovább a padlón, és anyáztam meg hülyéztem tovább. Rohadtul kiborultam, visítotam kábé.

– Hé! – azt mondja a Stradlater. – Menjél, mosd meg az arcod. Hallod?

Én meg erre, hogy mossa meg ő saját hülye arcát, ami elég gyerekesen hangzott, de rohadtul ki voltam borulva. És hogy útközben ugorjon be a Schmidt nénihez, és dugja meg. Schmidt néni a pedellus felesége. Meglehetett úgy hatvanöt is kábé.

Addig ültem ott tovább a padlón, amíg meg nem hallottam, hogy becsukja maga mögött a Stradlater

az ajtót, és megy a folyosón a mosdó felé. Akkor felálltam. A vadászsapóm sehol. Végül megtaláltam. Az ágy alatt volt. A fejembe csaptam, tarkóra nyomva így a simlijét, ahogy szeretem, aztán mentem a tükörhöz, hogy lássam, mi lett a pofámból. Hát te még annyi vért nem láttál! A szájam körül, az államon, és még a pizsamámon meg a fürdőköpenyemen is. Rémes is volt, meg tetszett is azért. Attól a sok vértől valahogy olyan vagánynak néztem ki. Életemben kábé kétszer verekedtem csak, és mind a kétszer én kaptam ki. Nem vagyok valami vagány. Pacifista vagyok, ha tudni szeretnéd.

Egyszer csak leesett, hogy az Ackley gyerek biztos hallotta a ricsajt, és nem alszik. Át is mentem hozzá a zuhanyozón keresztül, hogy megnézzem, mi a francot csinál. Szinte sose jártam nála. Ilyen furesa szag volt ott mindig, az undorító szokásai miatt.

Így a zuhanyozófüggönyön átszűrődött egy kis fény a mi szobánkból, és láttam, hogy az ágyában van. Rögtön tudtam, hogy nem alszik.

– Ackley – mondom –, ébren vagy?

– Ja.

Jó sötét volt azért, bele is botlottam valakinek a cipőjébe, majdnem eltaknyoltam. Akkor így felkönyökölt az Ackley. Az arca csupa fehér izé, a pattanásai miatt. Elég kísértetiesen hatott a sötétben.

– Mi a francot csinálsz, hé? – mondom erre én.

– Hogyhogy mit? Épp be akartam vágni a szunyát, de ti akkor ricsajozni kezdtek. Mi a nyavalyán vesztetek össze?

– Hol a kapcsoló? – Nem találtam. Tapiztam a falat összevissza.

– Mi a francnak?... Ott, a kezed mellett.

Végre meglett, felkapcsoltam a villanyt. Az Ackley gyerek meg így a szeméhez kapott a hirtelen fényben.

– Jesszus! – azt mondja. – Mi az isten van veled? – Mármint hogy csupa vér vagyok, satöbbi.

– Volt egy kis difim a Stradlaterrel – mondom. Aztán leültem a padlóra. Sose volt szék a szobájukban. Nem tudom, hova a francba suvasztották a székeiket. – Figyuzz – mondom nem volna kedved kanasztázni egyet? – Kanasztabuzi volt.

– Még mindig vérzel, basszus. Kezelned kéne valamivel.

– Majd eláll. Figyuzzál. Akarsz kanasztázni vagy nem akarsz?

– Kanasztázni, basszus! Tudod te egyáltalán, hány óra?

– Nincs késő. Kábé tizenegy lehet, max fél tizenkettő.

– Max! – azt mondja. – Figyelj, nekem holnap korán kell kelnem, misére megyek, basszus. Ti meg nekiálltok üvöltözni meg verekedni az éjszaka kellős... Mi a francon vesztetek össze, he?

– Hosszú. Nem akarlak untatni, Ackley. Megkíméllek tőle – mondom. Sose beszéltem neki a magánügyeimről. Először is mert ő még a Stradlaternél is butább volt. Hozzá képest a Stradlater zseninek számított. – Na, jó – mondom –, nem alhatnék ma éjjel az Ely ágyában? Holnap estig ő nem jön meg, ugye? – Tudtam én jól, hogy nem. Szinte minden áldott hétvégén hazautazott ez az Ely.

– Nem tudom, mikor jön meg – mondja Ackley.

Fú, de felnyomta már az agyamat.

– Mi az, hogy nem tudod, a rohadt életbe? Ha egyszer mindig elvan vasárnap estig!

– Jó, de én nem mondhatom csak úgy valakinek, hogy tessék, feküdjön be az ágyába.

Beszarás. Felnyúltam így a padlón ültömből, és vállon veregettem.

– Király vagy, öcsi – mondom. – Tudtad?

– Nem, de tényleg... nem mondhatom csak úgy valakinek, hogy tessék...

– Király vagy. Köszönöm szépen, nagyon rendes gyerek vagy, öcsi – mondtam. Mert az is volt, ja. – Nincs véletlenül egy cigid?... Meghalok egy cigiért.

– Nincs cigim. Figyelj már, mi a fenén vesztetek össze?

Nem válaszoltam. Csak felálltam, és az ablakhoz mentem, és kibámultam. Hirtelen annyira egyedül éreztem magamat. Szinte jó lett volna meghalni.

– Mi a francért verekedtetek, he? – kérdezte ez az Ackley már vagy ötvenedszer. Baromira untam.

– Miattad – mondtam.

– Ne már, hogyhogy miattam?

– Bizony. A becsületedet védtem, baszki. A Stradlater azt mondta, hogy te egy szar alak vagy. Én meg ezt nem hagyhattam.

Erre beindult.

– Tényleg ezt mondta? Nem viccelsz? Tényleg?

Én meg erre, hogy de, hogy csak vicceltem, és aztán ráfeküdtem az Ely ágyára. Fú, de szarul éreztem magam. Annyira rohadtul egyedül voltam.

– Bűdös van – mondom. – Idáig érzem a zoknid szagát. Sose mosatod?

– Ha nem tetszik, tudod, mit csinálhatsz – azt mondja Ackley. Nagy humor. – Nem kapcsolnád le azt a rohadt villanyt?

Nem mindjárt kapcsoltam le. Előtte még feküdtem egy kicsit az Ely ágyán, és így Jane-re gondoltam meg minden. Az agyam elszállt, ha elképzeltem őt valahol Stradlaterrel a hájas valagú Ed Banky kocsijában. Ahányszor csak elképzeltem, azt hittem, az ablakon ugrok ki mindjárt. Az a helyzet, hogy te nem ismered ezt a Stradlatert. Én meg ismerem. A legtöbb pencey-s csávó, ahogy az Ackley is, például, csak úgy mondta, hogy szexelt már csajjal, de a Stradlaternél ez nemcsak duma volt. Én személyesen is ismertem legalább két csajt, akit megdugott már. Ez az igazság.

– Mesélj valami izgalmasat az életedről, öcsi! – mondom.

– Kapcsold már le azt a rohadt villanyt! Reggel misére kell mennem.

Felkeltem, és lekapcsoltam, legyen vele boldog. Aztán visszafeküdtem az Ely ágyába.

– Mire készülsz? Mégis az Ely ágyában alszol? – kérdezi Ackley. A jó házigazda, fú, hogy oda ne rohanjak.

– Talán igen. Talán nem. Te csak ne izgulj.

– Nem izgulok. Csak nagyon rühelleném, ha az Ely egyszer csak beállítana, és azt látná, hogy valaki...

– Nyugi. Nem alszom itt. Nem élek vissza a szaros vendégszereteteddel.

Néhány perc múlva úgy horkolt, hogy az nem igaz. Én meg csak feküdtem ott tovább a sötétben, és igyekeztem nem elképzelni a Jane-t meg a Stradlatert annak a nyavalyás Ed Bankynek a kocsijában. De hiába. Az a baj, hogy én tudtam már, hogyan csinálja a Stradlater. És ettől csak még rosszabb volt. Egyszer együtt csajoztunk az Ed Banky verdájában, ők hátul voltak, mi pedig elöl. Fú, de jól csinálta. Hogy ilyen nagyon nyugodt, őszinte hangon mondta-mondta a csajnak, mint egy ilyen nemcsak jaj, de jóképű, hanem ráadásul jaj, de helyes, őszinte pasi is. Majd elhántam magam, ahogy hallgattam. A csaja, hogy jaj, ne, kérlek, ne, kérlek. Ő meg csak így bűgött neki tovább ilyen őszinte, Abraham Lincoln-os hangon, és aztán egyszer csak kurva nagy csönd lett ott hátul. Iszonyú kellemetlen volt. Megdugni talán nem dugta meg a csajt aznap este, de majdnem. Majdnem.

Ahogy fekszem így, és próbálok semmire se gondolni, egyszer csak hallom a Stradlatert, ahogy jön vissza a mosdóból, és bemegy a szobánkba. Áthallatszott, ahogy elrakja a mocskos piperecuccait meg minden, és ablakot nyit. Volt egy ilyen frisslevegő-mániája. Aztán egy kicsivel később lekapcsolta a villanyt. Körül se nézett, hogy mi van velem.

Az utca is rémes volt. Egy rohadt kocsis se járt már. Annyira szar volt, olyan egyedül éreztem magam, hogy ennél már az is jobb volt, ha fölkeltem Ackley-t.

– Hé, Ackley – szólólgattam, de csak így suttogva, nehogy meghallja a Stradlater a zuhanyozófüggönyön át.

De Ackley a füle botját se mozdította.

– Hé, Ackley!

Most se válaszolt. Aludt, mint a bunda.

– Hé, Ackley!

Na, ezt most már meghallotta.

– Mi a franc bajod van? – azt mondja. – Aludtam már, basszus.

– Figyuzz. Hogyan lehet valakiből szerzetes? – kérdeztem. Így eljátszottam az ötlettel, hogy kolostorba vonulok. – Muszáj katolikusnak lennie, meg minden?

– Naná, hogy muszáj. Ezért ébresztettél föl, te barom? Hogy hülyeségeket kér...

– Jól van, na, aludjál csak. Igazából nem is akarom. Amilyen peches vagyok, biztos pont a legcikibb szerzetesek közé kerülnék. Csupa hülye barom közé. Vagy csak barmok közé, és kész.

Erre viszont már felült az Ackley gyerek az ágyában.

– Na, ide hallgass – azt mondja. – Hogy rólam miket mondasz, vagy valami, azt én leszarom, de ha a vallásomat kezded el fikázni, basszus...

– Nyugi – mondom. – Fikázza a fene – mondom, és már kelek is fel az Ely ágyáról, és indulok az ajtó felé. Nem volt kedvem egy levegőt szívni vele tovább. De az Ackley ágyánál megálltam azért, elkaptam a kezét, és kamuból jól megráztam. Ő meg így visszarántja.

– Most mi van? – azt mondja.

– Semmi. Csak meg akartam köszönni, hogy ekkora rohadt nagy király vagy – mondtam ilyen baromira őszinte hangon. – Klassz pasi vagy, Ackley-kém – mondom. – Tudtad?

– Te aztán tudod. Előbb-utóbb úgy rúg ám téged valaki...

Meg se hallottam. Becsaptam magam mögött az ajtót, kinn voltam a folyosón.

Aki nem aludt, az a városban volt, vagy hazament hétvégére, úgymint nagyon-nagyon néma és nyomasztó volt az a folyosó. A Leahy meg a Hoffmann ajtaja előtt észrevettem egy ilyen üres Kolynos fogpasztásdobozt, azt böködtem egy kicsit az irhapapucsom orrával a lépcső felé menet. Az volt a tervem, hogy lemegyek a Mal Brossardhoz, megnézem, mit csinál. De hirtelen meggondoltam magam. Hirtelen eldöntöttem, mit fogok csinálni: hogy így elhúzok én innen, a Pencey-ből, most rögtön, még az éjjel, satöbbi. Vagyis hogy nem várok szerdáig vagy valami. Nem akartam tovább ott lenni, és kész. Keseregni egyedül. Szóval úgy döntöttem, azt döntöttem el, hogy kiveszek New Yorkban egy szállodai szobát – persze valami nagyon olcsó szállodában meg minden –, és ott így szépen elvagyok szerdáig. Szerdán pedig kipihenten és feldobva megyek haza. Úgy számoltam, hogy keddig-szerdáig biztos nem kapják még meg a szüleim a Thurmer levelét, hogy ki vagyok rúgva. Addig nem akartam hazamenni vagy valami, amíg meg nem kapják, és meg nem emésztik satöbbi. Nem akartam ott lenni, amikor éppen megkapják. Az anyám nagyon hisztis tud lenni. De ha megemésztett valamit, akkor már oké. Amúgy pedig egész egyszerűen járt nekem egy kis vakáció. Kivoltam idegileg. Frankón.

Na, hát szóval ezt döntöttem el. Vissza is mentem a szobánkba, és felkapcsoltam a villanyt, hogy pakolni tudjak meg minden. Ezt-azt tulajdonképpen be is pakoltam már. A Stradlater föl se ébredt. Rágyújtottam egy cigire, felöltöztem, és akkor pakoltam be a két bőröndömet. Két percembe se tellett. Gyorsan pakolok.

Támadt azért egy nyomasztó érzésem is pakolás közben. Be kellett raknom a vadiúj korcsolyámat is, amit alig néhány napja küldött az anyám. Ez elég nyomasztó volt. Szinte láttam, ahogy megy az anyám a sportáruházba, és löki az eladónak a hülyébbnél hülyébb kérdéseit – én meg közben itt bukok megféle megint. Rohadtul elszomorított ez. Nem jó korit választott – én versenykorit akartam, ő viszont hokit vett –, de akkor is elszomorított. Ha ajándékot kapok valakitől, szinte mindig az a vége, hogy elszomorodok tőle.

Amikor befejeztem a pakolást, így megszámláltam a pénzem. Nem emlékszem pontosan, hogy mennyi volt, de elég rendesen el voltam eresztve. A nagyanyám kábé épp egy hete küldött egy csomót.

Van ez a nagyanyám, elég lezserül bánik a zsével. Nem egészen komplett már – vén, mint a nyavalya –, és évente kábé négyszer is kapok tőle szülinapra. Szóval rendesen el voltam eresztve, de arra gondoltam, hogy egy kis plusz azért mégsem ártana. Merthogy így ki tudja. Úgyhogy az lett, hogy átmentem, és felébresztettem azt a csávót, a Frederick Woodruffot, akinek kölcsönadtam az írógépet. Megkérdeztem, mennyit adna érte. Elég gazdag a csávó. Azt mondta, mit tudja ő. Meg hogy nem is igazán akarja megvenni. Végül azért csak megvette. Összvissz húsz zsetonért azt a kilencvendolláros gépet. Pipa volt, hogy minek ébresztettem fel.

Amikor elkészültem, bőrröndök, minden, a lépcsőnél megálltam, és még egyszer utoljára végignéztem azon a kurva folyosón. Majdnem elbögtem magam. Nem tudom, miért. A fejembe nyomtam a piros vadászsapómat, hátracsaptam a simlijét, ahogy szeretem, és torkom szakadtából elüvöltöttem magam:

– Szép álmokat, hülyék!

Biztos, hogy egyből felébresztettem minden seggfejet azon az emeleten. Aztán már húztam is el a belemet. Valami hülyegyerek teleszórta mogyoróhéjjal a lépcsőt, jó, hogy a nyakamat nem törtem.

Ahhoz már késő volt, hogy taxit hívjak, vagy valami, úgyhogy gyalog mentem az állomásig. Nincs túl messze, de rohadt hideg volt, és botladoztam a hóban, a két bőrönd pedig összevissza verdeste a lábamat. Azt viszont élveztem, hogy így jó levegő, minden. Csak az volt a baj, hogy a hidegtől megfájdult az orrom, meg a felső ajkam, ahol a Stradlater megcsapott. Pont nekiverte a fogamnak az ajkamat, eléggé fájt. A fülem viszont jó melegen volt. Fülvédő is volt az új sápomon, és én lehajtottam, nem érdekelt, hogy nézek ki. Különben se volt sehol senki. Mindenki húzta a lóbórt.

Mázlim volt, mert kábé tíz percet kellett csak várnom a következő vonatig. Közben markoltam egy kis havat, és arcot mostam vele. Még mindig véres voltam egy kicsit.

Általában szeretek vonatozni, különösen éjszaka, mikor ég benn a villany, az ablakok pedig olyan feketék, és jön egy ilyen árus kávéval, szendviccsel, magazinokkal. Éjszaka, vonaton még az ilyen legócskább magazinsztoriktól se hányom el magam. Tudod, milyenek azok. Pengeállú kamu csávók vannak bennük, mindet úgy hívják, hogy David, meg Linda vagy Marcia nevű kamu csajszi, akik folyton a nyakukat törik, hogy tüzet adhassanak a sok marha Davidnek. Ha éjszaka vonatozom, még egy ilyen baromságot is képes vagyok végigolvasni. De most más volt. Most nem volt hozzá kedvem. Ültem, és nem csináltam semmit. Csak annyi, hogy levettem a vadászsapómat, és a zsebembe gyűrtem.

Aztán Trentonban felszállt egy nő, és leült mellém. Tulajdonképpen az egész kocsi üres volt, mert baromira késő volt, satöbbi, és ő mégis énmellém ült, nem valamelyik üres ülésre, mert rohadt nagy kofferje volt, és én legelől ültem. A kofferjét pont a folyosó közepére rakta, nem érdekelt, hogy belébotolhat a kalauz vagy bárki. Ilyen orchideák virítottak rajta, mint aki egy nagy partiról jön, vagy mi. Kábé negyven-negyvenöt éves lehetett, de nagyon jól nézett ki. A nőktől én behalok. Frankón. Most nem az, hogy túlpörögnék vagy valami, de azért eléggé érzéki vagyok. Szóval, így bírom őket, na. Mindig a folyosó közepén hagyják a kurva kofferjüket.

Na, szóval, csak így ültünk, és akkor egyszer csak azt mondja:

– Bocsánat, de nem pencey-s matrica az ott? – A bőröndjeim fenn voltak a csomagtartón, azokat nézte.

– De, az – mondom. Igaza volt. Tényleg felcímkéztem az egyik bőröndömet. Elég nagy gáz, hát igen.

– Á, szóval a Pencey-be jársz? – kérdezte. Kedves hangja volt. Egy ilyen kedves telefonhangja, mondjuk. Akár egy kurva telefont is magával hurcolászhatott volna hozzá.

– Igen, oda – mondom.

– Nahát! Akkor lehet, hogy ismered a fiamat? Ernest Morrow-nak hívják, ő is pencey-s.

– Igen, ismerem. Az osztálytársam.

Na, ennél a fiúnál nagyobb strici még soha a bűdös életben nem járt a Pencey-be. Aki tusolás után kirohan a folyosóra, és végigcsapkodja a mocskos vizes törülközőjével mindenkinek a seggét. Szóval, ilyen fia volt neki.

– Tényleg? – lelkesedik erre a nő. De nem volt ciki. Csak így kedvesen, ennyi. – Akkor mindenképp elmondom Ernestnek, hogy találkoztunk – azt mondja. – Megkérdezhetem, hogy hívnak?

– Rudolf Schmidt vagyok – közöltem vele. Semmi kedvem se volt elmesélni neki az életemet. Rudolf Schmidtnek a pedellusunkat hívták.

– Szereted a Pencey-t? – kérdezte.

– A Pencey-t? Nem rossz hely. Mondjuk, így nem a paradicsom vagy valami, de van olyan jó, mint a legtöbb iskola. Van egy-két nagyon rendes tanár.

– Ernest imád odajárni.

– Tudom – mondom erre én. És már nyomtam is a rizsát. – Nagyon jól feltalálja magát. De tényleg.

Tényleg nagyon jól feltalálja magát mindig.

– Komolyan? – kérdezi a nő. Látszott, hogy nagyon érdekli ez.

– Az Ernest? Komolyan hát – mondtam. És közben figyeltem, ahogy húzza le a kesztyűjét. Fú, de fel volt ékszerezve!

– Letört a körmöm, amikor kiszálltam a taxiból – azt mondja. És felnézett, és így rám mosolygott. Iszonyú helyes mosolya volt. Frankón. A legtöbb embernek olyan idétlen a mosolya, ha mosolyog egyáltalán. – Az apjával néha aggódunk miatta – azt mondja. – Néha az az érzésünk, hogy nem valami jól találja meg a hangot a többi fiúval.

– Ezt hogy tetszik érteni?

– Hogy is mondjam? Nagyon érzékeny fiú. Az biztos, hogy sosem találta meg a hangot a többiekkel. Talán mert a korához képest túl komolyan vesz mindent.

Érzékeny. Behalok. Kábé annyira volt érzékeny ez a Morrow gyerek, mint egy vécédeszka.

Jól megnéztem magamnak ezt a nőt. Egyáltalán nem látszott sötétnek. Inkább mintha nagyon is tisztában lett volna velem, mekkora nagy strici a fia. Az ilyesmiben persze néha nem lehet egészen biztos az ember – mármint ha valakinek az anyjáról van szó. Minden anya lökött egy kicsit. Csak az a helyzet, hogy ennek a Morrow-nak az anyja viszont tetszett nekem. Tök rendben volt a nő.

– Cigarettát? – kínáltam meg.

Körülnézett.

– Szerintem ez nemdohányzó kocsis, Rudolf – azt mondja. Rudolf! Behalok.

– Nem baj. Majd ha ránk szólnak, eloltjuk – mondom én. Vett is egy szálát, én pedig tüzet adtam neki.

Jól állt neki a dohányzás. Leszívni leszívta, de nem nyelte úgy a füstöt, ahogy a korabeli nők szokták. Így vonzó volt, na. Meg eléggé szexi is, ha tudni akarod.

Furcsán nézett.

– Lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, vérzik az orrod, kedvesem – mondta egyszer csak.

Bólintottam, és előhúztam a zsebkendőmet.

– Eltalált egy hógolyó – mondom. – Egy ilyen jó kemény, jeges. – A nyelvemen volt, hogy elmondjam neki, mi történt igazából, de túl hosszú lett volna. Mindenesetre tetszett ő nekem. Valahogy így sajnáltam már, hogy Rudolf Schmidtnek mondtam magam. – Az Ernie, hát igen – mondtam. – Ő az egyik legnépszerűbb srác a Pencey-ben. Mondta már valaki?

– Még nem.

Bólintottam.

– Igazából beletelik egy kis időbe, amíg kiismeri őt az ember. Érdekes fiú. Meg így eléggé furcsa is. Hogy is mondjam? Hogy például mit gondoltam róla, amikor először találkoztunk. Elsőre valahogy olyan sznobnak néztem. Azt hittem róla. Pedig nem sznob. Csak nagyon eredeti, időbe telik, amíg kiismeri az ember.

Nem szólt ám a Morrow anyuka semmit, de látnod kellett volna. Fú! Mozdulni se bírt. Ilyenek az anyák, mást se akarnak hallani, csak azt, hogy mennyire jó fej a gyerekük.

Én pedig most indultam csak be igazán.

– Mesélt már az Ernie a választásokról? – kérdeztem. – Az osztálytitkár-választásokról?

Ő meg csak ingatta a fejét. Teljesen lenyűgöztem. De tényleg.

– Hát szóval, mi jó sokan azt szerettük volna, hogy az Ernie legyen a titkár. Merthogy ez így egyértelmű volt, na. Merthogy ő volt az egyetlen, aki csinálni tudta volna – mondom. Fú, de

belelendültem. – Aztán mégis egy másik fiút választottunk meg, a Harry Fencert. És azért őt, egész egyszerűen csakis azért, mert az Ernie nem hagyta jelöltetni magát. Mert annyira szégyenlős meg szerény meg minden. Nem hagyta... Fú, mennyire szégyenlős az a fiú. Jó lenne, ha valahogy le tetszenének szoktatni erről – néztem a szemébe. – Nem mondta ő ezt?

– Nem.

Bólintottam.

– Hát ilyen ő. Az Ernie. Nem mondta. Ez az egyetlen hibája: túl szégyenlős és szerény. Tényleg jó volna, ha rá tetszene tudni venni őt, hogy engedje el magát néha.

Ebben a pillanatban jött a kalauz, kérte a Morrow anyuka jegyét, és én végre abbahagyhattam a hantázást. De jó azért, hogy egy kicsit hantázhattam. Az ilyen csávók, mint ez a Morrow, aki törülközővel csapkodja folyton a mások seggét, úgy, hogy fájjon is, szóval az ilyenek nem nővik ki a genyaságot. Ezek egész életükre genyák maradnak. A Morrow anyukának viszont biztos, hogy sikerült beadnom, hogy az Ernie gyerek tényleg egy ilyen jaj, de szégyenlős, jaj, de szerény csávó, aki nem hagyja, hogy osztálytitkárnak válasszuk. Biztos. Bár ki tudja. Egy anyánál az ilyet sose lehet tudni.

– Nem iszunk meg valamit? – mondom. Merthogy olyan ihatnékóm lett. – Átmehetnénk az étkezőkocsiba. Rendben?

– Kaphatsz te már alkoholt, kedvesem? – kérdezi erre. De nem az, hogy cikizni akart volna, vagy valami. Semmi cikizés, nagyon is jó fej volt.

– Jó, hát igazából még nem kaphatnék, de szoktam, merthogy elég magasra nőttem – mondom. – Meg egy kicsit öszülök is már. – És félrefordítottam a fejemet, hogy lássa. Ő meg akkorát bámult, hogy csak na. – Na? Meghívhatom? – mondom. De jó lett volna vele!

– Ugyan, ugyan. Azért persze köszönöm, kedves vagy. Egyébként valószínűleg zárva is van már az étkezőkocsi. Eléggé későre jár, tudod.

Igaza volt. Teljesen megfeledkeztem az időről.

Aztán rám nézett, és fölvette azt a kérdést, amelyiktől félttem.

– Ernest azt írta, hogy szerdán érkezik, akkor kezdődik a karácsonyi szünet – azt mondja. – Remélem, nem azért kell hamarabb hazamenned, mert beteg van a családban. – És tényleg ilyen aggodalmasan nézett rám. Látszott rajta, hogy nem csak fontoskodik, vagy mi.

– Nem, a család jól van – mondom. – Velem van baj. Megműtenek.

– Jaj! Te szegény! – azt mondja. És tényleg sajnált. Jó lett volna visszaszívni ezt, de már nem lehetett.

– Nem túl komoly. Csak egy kis agydaganat.

– Jaj, ne! – és így a szájához kapta a kezét.

– Á, hamar túl leszek rajta, meg minden. Tisztára felszíni dolog. És nagyon kicsi. Seperc alatt kiszedik.

És előhúztam a zsebemből a menetrendet, és buzgón olvasni kezdtem. Nehogy már tovább hazudozzak. Ha egyszer rákezek, órákig is bírom. Nem vicc. Órákig.

Utána aztán már nem sokat beszélgettünk. Ő belemélyedt a *Vogue*-jába, én meg az ablakon bámultam kifelé. Newarkban leszállt. Az operációhoz sok szerencsét kívánt, meg minden. Végig Rudolfozott. És mondta még, hogy nyáron majd látogassam meg az Ernie-t Massachusettsben. Hogy Gloucesterben tengerparti nyaralójuk van, teniszpályával, meg minden. Mire én, hogy köszönöm, de nyáron én Dél-Amerikába megyek a nagymamámmal. És a pofám szakadt le ettől, mert az én nagyanyám a házból se nagyon teszi ki a lábát, max ilyen hülye matinékra megy el nagy néha. De azt a baromarcú Morrow-t én meg nem látogatnám semmi pénzért, a legnagyobb bajomban se.

A Penn pályaudvaron először is kerestem egy telefonfülkét. Hogy rácsörögjek valakire. A bőröndjeimet kinn hagytam, hogy majd a fülkéből figyelek rájuk, de a fülkében meg már nem tudtam, kit hívjak fel. Débé, a bátyám, Hollywoodban volt. A húgom, Phoebe kilenc körül már lefekszik, szóval őt se hívhattam. Őt nem izgatta volna, ha felébresztem, csak hát sajnos nem ő vette volna föl a telefont. Hanem a szüleim. Szóval, ő is kipipálva. Utána az jutott eszembe, hogy a Jane Gallagher mamájára csörgök rá, és megkérdezem, mikor is kezdődik a Jane-ék szünideje, de nem nagyon akaródzott. Meg hát elég késő is volt hozzá. Utána az a lány jutott eszembe, akivel járogattam, a Sally Hayes, mert tudtam, hogy náluk már elkezdődött a karácsonyi szünet – ő kamuzott is nekem egy jó hosszú levelet, hogy így meg úgy, segítek neki szenteste karácsonyfát díszíteni, satöbbi –, de féltem, hogy az anyja veszi fel. Az anyja pedig ismeri az én anyámat, és szerintem ész nélkül tudatta is volna vele mindjárt, hogy New Yorkban vagyok. Meg különben se volt semmi kedvem ezzel a Hayes anyukával cseverészni. Egyszer azt mondta rólam a Sallynek, hogy én egy vadember vagyok. Egy vadember, akinek nincs életcélja. Utána meg egy Carl Luce nevű whootonos osztálytársam jutott az eszembe, de őt nem igazán bírtam. Úgyhogy végül nem is hívtam fel senkit. Kábé húsz perc tökölés után kiléptem a fülkéből, felkaptam a bőröndjeimet, a taxiállomásra mentem, és beszálltam az egyik kocsiba.

Amilyen kurva szórakozott vagyok, a sofőrnek a rendes címemet adtam meg így csupa megszokásból, vagy valami – tőkre kiment a fejemből, hogy nem haza készülök, hanem egy szállodában akarok dekkolni, amíg meg nem kezdődik a szünet. De csak a park közepe táján jutott ez az eszembe.

– Hé – mondom akkor –, legyen szíves, forduljon meg valahol! Rossz címet adtam. Vissza szeretnék menni.

Nagyarcú csávó volt ez a sofőr.

– Itt nem fordulhatok meg, hapsikám. Egyirányú út. Egész a Kilencvenedik utcáig.

Nem volt kedvem vitatkozni.

– Oké – mondtam. Aztán hirtelen eszembe jutott valami. – Ide hallgasson – mondom. – Van az a lagúna ott a Central Park déli végénél, kacsák vannak benne. Megvan? Nem tudja véletlenül, hova mennek a kacsák, ha befagy a lagúna? Nem tudja egész véletlenül? – Persze nemigen néztem ki belőle.

Hátrakapta a fejét, úgy meredt rám, mint egy őrültre.

– Mi van, haver? – azt mondja. – Szórakozol velem?

– Dehogy. Csak érdekel, ennyi.

Többet nem szólt, én se szóltam. Amíg ki nem értünk a parkból a Kilencvenedik utcánál. Akkor azt mondja:

– Na, jól van, haver. És most hova?

– Hát egy szállodába, de nem az East Side-on, mert nem szeretnék ismerősökbe botlani. Inkognitóban vagyok – mondtam. Utálok ilyen ciki szavakat használni, hogy „inkognitó”. De ciki emberek mellett én is ciki leszek. – Nem tudja véletlenül, kik játszanak a Taftban vagy a New Yorkerben?

– Lövésem sincs, hapsikám.

– Jó, akkor vigyen az Edmontba – mondom. – De előbb megállhatnánk valahol, megiszunk valamit,

a vendégem. Na? Van egy kis kápém.

– Nem lehet, hapsikám. Bocsesz. – Ideális partner volt. Óriási fazon.

Megérkeztünk az Edmont Hotelhez, be is csekkoltam. A taxiban poénból föltettem a piros vadászsapómat, de becsekkolás előtt lekaptam magamról. Nem akartam, hogy lököttnek nézzenek, vagy valami. Vicces módon. Mert akkor még nem tudtam, hogy az egész kurva szálloda perverzekkel és hülyékkel van teli. Csupa lökött alakkal.

Egészen ócska szobát kaptam, az ablak a szálloda túloldalára nyílt. Nem érdekelt. Túlságosan nyomott voltam én ahhoz, hogy érdekeljen, jó helyre nyílik-e. A londiner, aki a szobát megmutatta, egy ilyen nagyon öreg, kábé hatvanöt éves csávó volt. Olyan, hogy még a szobánál is nyomasztóbb. Aki átfésüli a haját a kopasz feje búbján. Én inkább kopasz lennék. És hát hogy ezt csinálja valaki hatvanöt évesen: isteni munka, mondhatom. Cipelni mások bőröndjét, és várni a jattot. Gondolom, nem lehetett túl intelligens vagy valami, de akkor is szörnyű volt.

Miután kiment, egy darabig csak bámultam kifelé az ablakon, kabátban, minden. Nem volt más dolgom. El se tudod képzelni, mi ment a túloldalon. A redőnyt se húzták le. Egy fickó, egy ilyen ősz hajú, disztिंगvált úriember, egy szál alsóban volt, nem fogod elhinni, mit művelt. Először is az ágyára tett egy bőröndöt. Női ruhadarabokat szedett elő, és egymás után fölvette mindet. Igazi női cuccot: selyemharisnyát, magas sarkú cipőt, melltartót meg harisnyatartót ilyen lecsüngő pántokkal satöbbi. Aztán egy baromira szűk, fekete estélyit húzott magára. Isten az atyám. Aztán járkálni kezdett a szobában fel-alá, ilyen tipegő, nőies léptekkel, cigizett, és nézegette magát a tükörben. És tök egyedül volt. Hacsak a fürdőszobában nem bujkált még valaki, azt már nem láthattam. Aztán majdnem pont egy ablakkal följebb meg egy pasit és egy nőt láttam, vizet spricceltek egymásra, szájból. Inkább valami kevert pia lehetett persze, de nem látszott, mi van a poharukban. Hol a pasi kortyolt egyet, és spriccelte rá a nőre, hol meg a nő a pasira, felváltva csinálták, basszus. Látnod kellett volna. És úgy rápörögtek erre, mintha ennél nagyobb poént el se tudnának képzelni. Csupa perverz lakott abban a szállodában, nem vicc. Én lehettem ott az egyetlen normális fazon, ami nem sok. Majdnem táviratoztam is a Stradlaternek, hogy jöjjön fel az első vonattal New Yorkba. Az Edmont Hotelben ő lett volna a császár.

Az a baj, hogy az ilyen gagyi dolgok akkor is vonzzák az ember tekintetét, ha nem akarja. Például az a csaj, akinek telespriccelték az arcát, elég jól nézett ki. Jó, hát ez az én fő bajom. Gondolatban valószínűleg akkora szexbubus vagyok, amekkorát te még nem láttál. Néha egész mocsok dolgokba is bele tudom képzelni magamat. És vágom, hogy egy ilyen mocsok szinten az is milyen jó lehet már, ha az ember így piásan becsajozik, és aztán vizet vagy mit köpködnek egymás arcába azzal a csajjal. Csak közben azért mégse tartom valami jó ötletnek. Gáz, ha belegondolsz. Mert ha nem igazán tetszik egy csaj, akkor, ugye, minek hülyíteni meg minden, ha viszont tetszik, akkor nyilván az arca is tetszik, és ha tetszik, akkor nem kéne mocsokosul összeköpködni például. Kár, hogy egy csomó mocsokság annyira jól is bír esni. És a csajok is olyanok, hogy hiába próbálkoznál azzal, hogy te inkább nem leszel már mocsok, inkább nem rontasz bele valamibe, ami így tök jó. Pár évvel ezelőtt összejöttem egy csajjal, aki még nálam is mocsokabb volt. Fú, de még mennyire! Közben meg egy darabig élveztük is azért, egy ilyen mocsok szinten. Nem igazán vágom én ezt az egész szexdolgót. Se kép, se hang. Kitalálok magamnak mindenféle szabályokat, aztán mindjárt meg is szegem őket. Tavaly azt a szexfogadalmat tettem, hogy nem hülyülök többé olyan csajokkal, akiktől igazából herótom van. De még ugyanazon a héten – sőt tulajdonképpen már aznap este – megszegtem ezt a szabályt is. Az egész éjszakát egy Anne Louise Sherman nevű bányarémmel smároltam végig. Egész egyszerűen nem értem én a szexet. Isten az atyám.

Egy darabig eljátszottam az ötlettel, ahogy ott álltam, hogy inkább a Jane-t hívom fel – mármint

interurbán, a B. M.-ben –, és nem az anyjától kérdezem meg, hogy mikor is jön haza. Éjszaka persze nem szokás diákokat felhívogatni, de volt énnekem erre egy elképzelésem. Hogy akárki veszi is fel, azt mondom majd, hogy én a Jane nagybácsija vagyok. És hogy most rögtön beszélnem kell vele, mert a nagynénjét halálos autóbaleset érte. Ez tutira bejött volna. Csak azért mondtam le róla, mert nem volt hozzá kedvem. Amihez nincs kedve az embernek, azt megette a fene.

Egy kis idő múlva leültem, és elszívtam egy pár cigit. Rám jött a kangörccs, ez az igazság. Aztán hirtelen támadt egy ötletem. Előkaptam a tárcámat, és elkezdtem keresni benne egy címet, valami bulin kaptam nyáron egy princetonos csávótól. Meg is találtam. Tiszta dzsuva lett a tárcámban, de azért el lehetett még olvasni. Egy olyan csaj címe volt, aki kurvának, mondjuk, nem kurva, de azért kapható erre-arra, mármint a princetonos csávó szerint. Hogy ő elvitte egyszer valami táncos buliba Princetonban, és majdnem kirúgták onnan miatta. Sztriptíz táncosnő volt a csaj, vagy mi. Na, szóval, fogtam a telefont, és felhívtam. Faith Cavendishnek hívták, és a Stanford Arms Hotelben lakott a Hatvanötödik meg a Broadway sarkán. Valami lepra helyen, gondolom.

Egy darabig azt hittem, nincs otthon, vagy valami. Egyre csak kicsöngött. Aztán egyszer csak fölvtették.

– Halló! – mondom. Jól elmélyítettem a hangomat, nehogy így gyanút fogjon a korom miatt. Amúgy meg elég jó mély is a hangom.

– Halló – szól bele egy női hang. De nem valami kedvesen ám.

– Faith Cavendishsel beszélek?

– Én kivel beszélek? – mondja erre ő. – Ki a nyavalya hív ilyenkor?

Ettől így megijedtem kicsit.

– Igen, hát tényleg elég későre jár – mondom én egy ilyen nagyon érett hangon, meg minden. – Bocsánat, de alig vártam már, hogy végre elérhesselek. – Baromi lágy hangon mondtam ezt. De tényleg.

– Kivel beszélek? – mondja ő.

– Ismerni nem ismersz, de az Eddie Birdsellnek vagyok a haverja. Ő mondta, hogy ha feljövök egyszer, összefuthatnánk meginni valamit.

– Kinek? Kinek a haverja vagy te? – Fú, mint egy nőstény tigris. Szinte ordított a telefonba.

– Az Edmund Birdsellnek. Az Eddie Birdsellnek – mondom. Nem emlékeztem rá, hogy Edmundnak vagy Edwardnak hívják-e. Összvissz egyszer találkoztam vele egy szar bulin.

– Nincs ilyen nevű ismerősöm, apafej. És ha azt hiszed, élvezem, hogy az éjszaka kellős...

– Eddie Birdsell. Princetonból – mondom.

Látszott rajta, ahogy próbálja felidézni ezt a nevet, meg minden.

– Birdsell, Birdsell... Princetonból... Az egyetemről?

– Úgy van – mondom.

– Te is oda jársz?

– Hát, kábé.

– Aha... Na, és hogy van az Eddie? – azt mondja. – Azért persze elég furcsa dolog ám ilyenkor telefonálni, hallod-e?

– Ő jól van. Üdvözöl.

– Kösz. Én is őt – mondja a csaj. – Nagy fazon. Mi van vele mostanában? – Hirtelen hű, de barátságos lett.

– Hát semmi. Csak a szokásos – mondom. – Honnan a fenéből tudhattam volna, hogy mi van vele? Alig ismertem én azt a csávót. Abban se voltam biztos, hogy még mindig Princetonban van-e. – Na – mondom. – Akkor tehát találkozunk, jó? Megiszunk egy koktélt valahol.

– Tudod te egyáltalán, hány óra? – kérdi erre a csaj. – Különb is, szabad megtudnom, hogy hívnak? – Most meg hirtelen brit kiejtésre váltott. – Milyen kölyökhanged van már neked, te!

Nevettem.

– Köszönöm a bókot – búgtam így marha lágyan. – Holden Caulfield vagyok. – Kamu nevet kellett volna mondanom, de nem gondoltam rá.

– Na, jól van, Cawffle-kám. Énnekem nem szokásom az éjszaka kellős közepén randizgatni. Én egy dolgozó nő vagyok.

– Holnap vasárnap – mondom.

– Az mindegy. Ki kell aludnom magamat. Tudod, mi van.

– Egy koktélt akkor is megihatnánk szerintem. Nincs még annyira késő.

– Tényleg? Édes vagy – mondja. – Honnan hívsz? Hol vagy egyáltalán?

– Én? Egy telefonfülkében.

– Aha – azt mondja. Aztán jó hosszú szünet. – Na, jó, hát egyszer borzasztó szívesen összejönnék veled, Cawffle-kám. A hangod alapján nagyon vonzónak képzellek. Egy nagyon vonzó pasinak. De most késő van.

– Fel is mehetek hozzád.

– Az szuper lenne. Szóval, hogy így felugrasz, és megiszunk egy koktélt, csak hát az van most, hogy a szobatársnőm lebetegedett. Egész eddig nem bírt elaludni. Egy perce sincs, hogy végre lecsukódott a szeme, na. Frankón.

– Aha. Kár.

– Hol szálltál meg? Megihatnánk azt a koktélt holnap is.

– Holnap nem jó – vágom rá. – Csak ma este.

De nagy barom voltam! Ezt nem kellett volna mondanom.

– Ó! Jaj, de sajnálom, nahát.

– Az Eddie-nek majd megmondom, hogy üdvözlöd.

– Kösz! És érezd jól magad New Yorkban. Állati jó hely.

– Tudom. Köszönöm. Jó éjszakát – mondtam. És letettem a kagylót.

Fú, de elcsesztem én ezt. Legalább azt a koktélt összehozhattam volna, vagy valami.

Korán volt. Nem tudom, hány óra, de gyerek volt még az idő. Utálok úgy lefeküdni, hogy nem is vagyok álmos. Úgyhogy elővettem az egyik bőröndből egy tiszta inget, aztán megmosdottam a fürdőben, és átöltöztem. Gondoltam, lemegyek a Levendula bárba, le én, és megnézem, mi ott a nagy helyzet. Merthogy volt annak a hotelnek egy ilyen éjszakai bárja, a Levendula.

Ahogy így az ingemet gomboltam, hirtelen majdnem felhívtam mégiscsak Phoebe-t, a húgomat. Jó lett volna rátelcsizni. Ő olyan, aki így észnél van, meg minden. De túl rizikós lett volna, mert a Phoebe még gyerek, és biztos nem lett volna ébren, és pláne nem telefonközeiben. Eszembe jutott, hogy esetleg lerakom, ha a szüleim veszik fel, de úgy se lett volna jó. Tudták volna, hogy én vagyok az. Az anyám mindig tudja. Ráérez. Pedig milyen jó lett volna dumálni egyet a Phoebe-vel.

Ismerned kéne. Ilyen szép és okos gyereket te még az életben nem láttál. Tényleg nagyon okos. Elsős korától mindig csupa jeles. Igazából csak én vagyok buta a családban. A bátyám, Débé, író, meg minden, az öcsém, az Allie, akiről mondtam már, hogy meghalt, na, ő pedig lánész volt. Buta csak én vagyok. A Phoebe-t viszont ismerned kéne. Így vöröses a haja, kicsit olyan, amilyen az Allie-é volt, nyáron mindig egész rövidre van vágva. Nyáron a füle mögé simítja a haját a Phoebe. Helyes fülecskéi vannak. Télen viszont hosszú a haja. Az anyám holcoppba fonja neki, hol nem. Szép haja van, na. Még csak tízéves. Elég sovány, de nem úgy, mint én, hanem így szépen. Görkorizósan. Nézttem egyszer az ablakból, ahogy megy át az Ötödik sugárúton a park felé, és hát ez az, így sovány ő: görkorizósan. Bírnád. Hogy így ha mond neki valamit az ember, ő mindig pontosan érti, mi a fenéről van szó. Meg hogy el is lehet őt vinni bárhova. Ha például szar filmre ül be vele az ember, a Phoebe vágja, hogy az egy szar film. Ha meg egy klassz filmre, akkor azt, hogy az egy klassz film. Együtt láttunk vele, a Débé meg én, egy francia filmet, *A pék feleségé-t*, Raimu játszik benne. Odavolt érte. De a kedvenc filmje a *39 lépcsőfok*, a Robert Donattal. Kívülről fújja már az egészszet, mert kábé tízszer is megnéztük már. Amikor például arra a skót tanyára menekül a Donat, merthogy üldözik a zsernyákok meg minden, a Phoebe hangosan mondja együtt a filmbeli skót csávóval: „Megeszi maga a heringet?” Kívülről tudja az egész szöveget. Meg amikor az a professzor, aki igazából egy német kém, felmutatja Robert Donatnak a csonka kisujját, a Phoebe beelőzi őt, és a sötétben az arcom elé emeli a sajátját. Jó fej a kiscsaj. Bírnád. Csak annyi, hogy néha így szeret érzelegni egy kicsit. Baromira érzelmes ahhoz képest, hogy gyerek még. Frankón. Ja, és folyton könyveket ír. Csak egyiket sem fejezi be. Mind ugyanarról a kiscsajról szól, Hazel Weatherfieldnek hívják, de ő Hazle-nek írja a nevét. És ez egy kis nyomozócsaj, ez a Hazle Weatherfield. Úgy van, hogy árva, mégis folyton előkerül az apja. Aki mindig egy ilyen „szép szál, jóképű, húsz év körüli úriember”. Beszarás. A Phoebe. Esküszöm, nagyon bírnád. Már egészen kicsi korában is baromi okos volt. Egészen kicsi korában sokszor magunkkal vittük őt, Allie meg én, a parkba, főleg vasárnaponként. Volt az Allie-nek egy ilyen kis vitorlása, azzal szeretett szórakozni vasárnaponként, és olyankor magunkkal vittük a Phoebe-t is. Fehér kesztyűsen lépegetett ott közöttünk, mint egy kis úrinő, meg minden. És hegyezte a fülét, hogy miről beszélgetünk. Néha úgy belemerültünk, hogy meg is feledkeztünk róla, egy ilyen kicsi gyerekről, ugye, de ő mindig felhívta magára a figyelmet. Folyton közbevágott. Mondjuk, így megbökte az Allie-t, és azt kérdezte: – Kicsoda? Ki mondta ezt? A Bobby vagy a nő? – Mire mi megmondtuk, hogy ki, ő meg erre, hogy aha, és azzal már fülelt is tovább, meg minden. Az Allie is behalt tőle. Szóval, hogy ő is bírta, na. Most már nem olyan kicsi, tíz is elmúlt, de ma is nagyon bírja őt mindenki – már akinek van egy csöpp esze hozzá.

Na, szóval hát ő az, akire bármikor jó rátelefonálni. De most nem mertem, félttem, hogy a szüleim veszik fel, és rájönnek, hogy New Yorkban vagyok, és kirúgtak a Pencey-ből meg minden. Úgyhogy végül is csak begomboltam szépen az ingem. És felöltöztem, és lelifteztem a hallba, gondoltam, megnézem, mi a helyzet.

Néhány striciféle csávót és szőke kurvát leszámítva tök üres volt a hall. A Levendula bárból viszont kihallatszott a zene, úgyhogy átmentem oda. Egyáltalán nem volt tele, mégis egy szar hátsó asztalt kaptam. Bezzeg ha elhúztam volna egy dolcsit a pincér orra előtt! Fú, hát New Yorkban tényleg a pénz beszél, na. Nem vicc.

Kutyaütő egy banda játszott. Buddy Singer. Dögösben nyomták, de nem úgy, hogy jól szóljon, hanem csak ilyen jajdedögösben. Ja, és korombeliek alig voltak ott. Illetve hát nem voltak egyáltalán. Leginkább kivagyí öreg pasikat láttam a csajaikkal. Kivéve pont az enyémmel szomszédos asztalt. Az enyémmel szomszédos asztalnál három harminc körüli csaj ült. Elég rondák mind a hárman, a kalapjukon pedig látszott, hogy nem igazi New York-iak, de az egyik, egy szőke, nem volt azért annyira rossz. Sőt így helyes is volt, el is kezdtem stírölgetni, de akkor jött a pincér, hogy mit kérek. Whiskyt – mondom én –, szódával, de össze ne keverje ám, és jó gyorsan, egy szuszra mondtam ezt, mert aki hebeg-habog, arról azt hiszik, nincs még huszonegy, és nem kaphat szeszes italt. De nem jött be.

– Elnézést – azt mondja –, tudná igazolni, kérem, az életkorát? Esetleg a jogosítványával?

Lesújtó pillantást vetettem rá, mint aki vérig van sértve, és azt kérdeztem:

– Úgy nézek én ki, mint aki nincs még huszonegy?

– Sajnálom, de minekünk...

– Oké, oké – mondtam. Sejtettem, hogy ez lesz. – Hozzon akkor csak egy kólát. – Már indult, de utána szólta. – Tetessen már bele egy kis rumot vagy valamit – mondom. Ilyen nagyon barátságosan meg minden. – Nem bírom ki tök józanul egy ilyen szar helyen. Tetessen bele egy kis rumot vagy valamit.

– Nagyon sajnálom... – mondta, és elhúzott. Mindegy, nem ő tehetett róla. Ki is rúghatják őket, ha kiskorút szolgálnak ki. És én kiskorú vagyok, na hát.

Stíröltem tovább a három szomszéd banyát. Vagyis hát a szőkét. A másik kettő igazi bányarém volt. De nem rámenősen csináltam ám. Csak végigmértem mindhármukat, ilyen nagyon is hűvösen. Ők meg erre, tessék, vihogni kezdtek, mint a hülyék, mind a hárman. Nyilván hogy mert hogy jövök én ehhez a szemezősdihez ilyen fiatalon. Nekem ez jól felnyomta az agyamat, mert hát nem nőszülni akartam én, vagy valami. Hagynom kellett volna őket a francba ezek után, csak az a baj, hogy táncolhatnék volt nagyon. Van úgy, hogy nagyon akarnék táncolni, és most úgy volt. Hirtelen így áthajoltam tehát, és megkérdeztem:

– Hé, csajok, nem jön táncolni valamelyiktek?

Semmi tahóság vagy valami. Nagyon is barátságosan kérdeztem. Mégis poénra vették ezt is, basszus. És rájuk tört megint a vihogógöröcs. Jó nagy hülye volt mind a három.

– Ne már! – mondom. – Mind a hárman jöhettek, egymás után. Oké? Gyertek már! – Tényleg táncolhatnék volt, na.

Végül csak felállt egyikük, a szőke, mert látszott, hogy igazából hozzá beszélek, és elindult velem a táncparkett felé. A másik kettő erre már levegőt is alig kapott a hisztitől. Nagyon le lehettem pukkanva, ha ilyen csajokra fanyalodtam.

De megérte. Micsoda táncos volt az a szőke! Ilyen csajjal nem nagyon táncoltam én még soha életemben. Néha ilyen egészen buta bigékről derül ki, frankón, hogy bárkit letáncolnak a piacéról. Az okos csajok viszont vagy összevissza rángatnak, vagy annyira szarul táncolnak, hogy jobban teszi az

ember, ha inkább az asztal mellett marad, és jól berűg velük.

– Baromi jól táncolsz – mondom a szőkének. – Profi lehetnél. Frankón. Táncoltam én egyszer egy profi csajjal, de te kétszer olyan jó vagy. Hallottál már Marcóról és Mirandáról?

– Nem is tudom. Nem. Nem tudom.

– Ők egy táncospár, na. Az a Miranda például nem valami nagy szám. Megcsinál mindent, amit kell, de nem nagy szám. Tudod, miből derül ki, hogy egy csaj jól táncol?

– Mi van? – azt mondja. Nem is figyelt rám. Csak tekingetett ide-oda.

– Mondom: tudod, miből derül ki, hogy egy csaj jól táncol?

– Na?

– Hát abból, ahogy így fogom a hátát. Ha úgy érzem, hogy lejjebb már semmi sincs: se segge, se combja, se lába, se semmi, akkor igazi szuper táncos a csaj.

De nem figyelt rám. Ezért egy darabig én se foglalkoztam vele. Csak táncoltunk. Basszus, de jól táncolt ez a bamba csaj! Buddy Singer a *Valami volt*-ot játszotta a kutyautó bandájával, és azt a számot még ők se tudták egészen elrontani. Nagyon klassz szám. Eszemben se volt figurázni – utálom azokat, akik mindenféle figurákat mutatnak be tánc közben –, de jól megforgattam a csajt, és ő bírta a tempót. Vicces módon azt hittem, ő is élvezi, amíg hirtelen be nem nyögte:

– Láttuk tegnap este a barátnőimmal a Peter Lorre-t – azt mondja. – A movizínészt. Személyesen. Újságot vett. Jó pasi.

– Mázlista vagy – mondom neki erre. – Komolyan. Mekkora mázlista vagy!

Hülye liba volt. De micsoda táncos! Nem bírtam megállni, és nyomtam egy csókot a buta feje búbjára, pont így a választékára. Na, ettől jól bepipult.

– Mit képzelsz, hé?

– Semmit. Semmit se képelek. Jól táncolsz, na – mondom. – Van egy húgom, kis pisis, még csak negyedikes. Na, kábé ő táncol ilyen kurva jól, jobban, mint bárki más, aki él és mozog.

– Beszélj szebben, légy szíves.

Fú, micsoda csaj volt ez. Elképesztő.

– Honnan jöttetek? – kérdeztem.

De semmi válasz. Biztos azt leste, nem bukkan-e föl megint valahol a Peter Lorre.

– Honnan jöttetek? – kérdeztem megint.

– Mi? – azt mondja.

– Honnan jöttetek? Nem muszáj ám válaszolnod. Meg ne erőltesd magad.

– Seattle-ből – azt mondja –, Washington állam. – Mint aki nagy szívességet tesz.

– Baromi jó társalgó vagy – mondom. – Mondták már?

– Mi?

Nem forszíroztam. Magas volt ez neki.

– Mit szólnál egy kis kipörgetőshöz, ha valami gyorsat játszanak? Nem ilyen ciki figurázáshoz, hogy ugrálunk meg minden, csak így finoman. Ha gyors szám jön, mindenki leül, csak az öreg, kövér hapik nem, úgyhogy egy csomó helyünk lesz. Na?

– Nekem mindegy – azt mondja. – Egyébként hány éves vagy te?

Na, ezzel felnyomta az agyamat.

– Jaj, ne. Ne már – mondom. – Tizenkettő vagyok, basszus. Csak nagyra nőttem.

– Figyuzzál! Mondtam már, ugye? Nem bírom az ilyen dumát – azt mondja. – Ha így dumálsz velem, akkor én fogom magam, és visszaülök a barátnőimhez, oké?

Ész nélkül kértem bocsánatot, mert a banda pont belevágott egy gyors számba. A csaj pedig már pörgött is, de tényleg csak nagyon finoman, semmi ciki figura. Nagyon jól csinálta. Szinte pöccintésre.

És annyira édesen vonaglott a kis segge, ahogy fordult. Behaltam tőle. Komolyan. Kábé bele is zúgtam, mire leültünk. Ez megy a csajokkal. Ha valami frankóságot csinálnak, kész-passz, az se baj, ha nem néznek ki jól, vagy buták vagy valami, kábé már beléjük is zúgtál, és onnantól se kép, se hang. Csajok. Atyaúristen! Be lehet dilizni tőlük. Frankón.

Nem hívtak az asztalukhoz – ahhoz is hülyék voltak de én hozzájuk ültem azért. A szőke bulát, akivel táncoltam, valami Bernice-nek hívták, Bernice Crabsnek vagy Krebsnek vagy minek. A két bányarémet Martynak és Laverne-nek. Én meg Jim Steele vagyok, mondom nekik, csak úgy, heccből. Aztán megpróbáltam társalogni velük egy kicsit, de nem lehetett. Az istennek se. Nem is tudom, melyik volt a legbutább hármuk közül. És közben mindhárom egyfolytában csak tekergette a nyakát, mintha bármelyik pillanatban mozisztárok lephetnék el azt a szar helyet. Ja, mert a mozisztárok nyilván nem a Stork Clubba, az El Moroccóba vagy mit tudom én, hova, hanem pont a Levendulába esnek be, ha New Yorkban járnak, naná. Úgyhogy beletelt vagy félóramba is, mire kiszedtem belőlük, hogy mit csinálnak Seattle-ben, meg ilyenek. Hogy egy biztosítónál melóznak, mind a hárman ugyanannál. Megkérdeztem, hogy szeretik-e, de erre se tudtam értelmes választ kihúzni a három hülyéjéből. A Marty és Laverne nevű bányarémekről azt hittem, testvérek, de mindkettő nagyon felháborodott, amikor rákérdeztem. Nyilván egyik sem akart úgy kinézni, mint a másik, ami nem csoda, de azért elég viccesnek találtam.

Végül is mindhármukat megtáncoltattam. Az egyik bányarémmel, a Laverne, nem is táncolt olyan rosszul, de a Marty nevű másik, az borzalmas volt. Mintha a Szabadság-szobrot húzgáltam volna ide-oda a placcon. Hogy legyen valami jó is nekem ebben a húzgálásban, muszáj volt szórakoznom vele egy kicsit. Beadtam hát neki, hogy ni, Gary Cooper van ott a placc túloldalán, a mozisztár, helló.

– Hol? – azt kérdi, így halál izgatottan. – Hol?

– Ajjaj, pont lemaradtál róla. Pont most ment el. Miért nem néztél oda, amikor szóltam?

Erre így tők leállt, és a nyakát nyújtogatva kereste, hátha meglátja még.

– A francba! – mondta.

Teljesen kikészítettem, de tényleg. Rohadtul bántam már, hogy átvertem. Van, akit nem szabad átverni, akkor se, ha megérdemli.

Csak aztán az lett a vicc, hogy amikor visszaültünk, benyögi a másik két csajnak a Marty, hogy épp most ment el a Gary Cooper. Fú, hát erre meg majdnem öngyilkos lett a Laverne meg a Bernice. Halál izgatottan estek neki a Martynak, hogy ő látta-e, vagy valami. Mire a Marty, hogy ja, hát éppen csak egy villanásnyira. Behaltam tőle.

Zárás volt, úgyhogy gyorsan rendeltem még nekik fejenként két-két italt, magamnak pedig két kólát kértem pluszban. Tökre tele volt már az asztal poharakkal. Az egyik bányarémmel, a Laverne egyfolytában cikizett, amiért én csak kólát iszom. Csodás humorérzéke volt. Ők ketten a Martyval Tom Collinsokat ittak. December közepén, basszus! Nem volt jobb ötletük. A Bernice nevű szőke csaj szódás whiskey-t ivott. De toltá ám keményen. És mind a hárman folyton csak azt lesték, nincs-e valahol egy mozisztár. Alig szóltak, egymáshoz se nagyon. Csak a Marty, ő a másik kettő helyett is beszélt. Ilyen rém ciki, elcsépelte hülyeségeket, például „kislányszobának” nevezte a klotyót, meg baromira tetszett neki, amikor a Buddy Singer lepukkant klarinétosa egyszer csak föl pattant, és lezavart egy iszonyú béna szólót. A klarinétjára meg azt mondta, hogy „pikula”. Ciki volt, na. A Laverne nevű bányarémmel viszont nagyon szellemesnek képzelte magát. Folyton azzal jött, hogy hívjam fel az apámat, és kérdezzem meg, ráér-e ma éjjel. Meg hogy van-e most csaja. Annyira szellemes volt, hogy négyszer is föl tette ezt a kérdést. A Bernice nevű szőke meg gyakorlatilag semmit se szólt. Csak azt ismételte, hogy „Mi?” bármit is kérdeztem. Elég idegesítő tud ez lenni egy idő után.

Aztán amikor kiürült a poharuk, hirtelen felpattantak, mind a hárman egyszerre, hogy nekik most

már ideje lefeküdniük. Merthogy korán kelnek, meg akarják nézni a Rádió City Music Hall első előadását. Megpróbáltam rádumálni őket, hogy maradjanak még egy kicsit, de nem maradtak. Úgyhogy elköszöntünk egymástól, meg minden. Megígértem nekik, hogy majd keresni fogom őket Seattle-ben, ha arra járok, de ezt csak úgy mondtam. Mármost hogy majd keresem őket.

Cigivel meg mindennel együtt kábé tizenhárom dolcsira jött ki a cech. Szerintem igazán felajánlhatták volna, hogy legalább azt kifizetik, amit énelöttem ittak – én persze nem hagytam volna, de az lett volna a minimum, hogy felajánlják. Vagyis hát bántam is én. Mert annyira buták voltak, és mert olyan szomorú, csicsás kalapjuk volt, meg minden. Attól meg, hogy korán kelnek, mert meg akarják nézni a Radio City Music Hall első előadását, tök nyomott lettem. Hogy valaki, egy ilyen borzadály kalapos csajszi például, felbumlizzon New Yorkba, Seattle-ből, érted, csak azért, hogy ott aztán a Radio City Music Hall első előadására siessen kora reggel: engem iszonyúan nyomaszt az ilyen. Fejenként száz koktélt is fizettem volna nekik, ha nem mondják.

Nem sokkal utánuk én is elmentem a Levendula bárba. Amúgy is zártak, a zenekar se játszott már egy jó ideje. Ilyen helyeken csak akkor bírod ki, ha jól tudsz táncolni valakivel, vagy kóla helyett hajlandó valami rendes piát is hozni a pincér. Bármeddig amúgy a világ legjobb helyén se bírnál eléjszakázgatni, ha nem piálhatsz és nem rúghatsz be. Vagy ha legalább egy olyan csaj nincs veled, aki tényleg tetszik.

Aztán ahogy megyek ki a hallba, hirtelen megint eszembe jutott a Jane Gallagher. És nem bírtam kiverni őt a fejemből. Leültem a hallban egy ilyen okádék székre, elképzeltem őt annak a rohadt Ed Bankynek a kocsijában a Stradlaterrel, és hiába voltam biztos benne, hogy nem dugta meg őt a Stradlater – úgy ismerem én a Jane-t, mint a tenyeremet –, azért csak nem bírtam kiverni a fejemből. Mint a tenyeremet, úgy ismerem. Frankón. Szóval, így nemcsak dámáztunk mi, mert sportolni is szeretett, és miután összeismerkedtünk, majdnem minden reggel teniszeztünk, és majdnem minden délután golfoztunk egyet egész nyáron. Tényleg elég közről megismertem én őt. Már nem így testileg vagy valami, csak hát folyton együtt voltunk. Nem kell ahhoz mindjárt rágerjedni egy csajra, hogy megismerje őt az ember.

Úgy jöttünk össze, hogy a dobermannja átjárnkált hozzánk, és lepisálta a füvet, az anyám pedig marhára begurult. És felhívta a Jane anyját, és balhézott vele. Nagyon tud ő balhézni az ilyenek miatt. Aztán az lett, hogy pár nappal később a klubban látom ám, ahogy ott hasal a Jane a medence mellett, és ráköszönök, hogy szia. Tudni tudtam, hogy mellettünk nyaralnak, de addig sose beszélgettünk még, vagy valami. Most viszont levegőnek nézett. Alig bírtam meggyőzni, hogy én aztán leszarom, hova pisál a kutyája. Felőlem akár a nappalinkba is hugyozhat. Na, de szóval aztán csak összebarátkoztunk. Már aznap délután golfoztunk is egyet. Nyolc labdát veszített el, emlékszem. Nyolcat. Nagy nehezen bírtam csak rávenni, hogy legalább nyissa ki a szemét elütéskor. De javítottam is egy csomót a játékan. Én állati jól golfozok. Ha mondanám, hány pontokat teljesítek, biztos el se hinnéd. Majdnem valami filmhíradóba is bekerültem egyszer, de az utolsó pillanatban meggondoltam magam. Aki annyira utálja a filmeket, mint én – gondoltam –, az ne hagyja már bekamuzni magát a híradóba.

Fura egy csaj volt ez a Jane. Kifejezetten szépnek nem mondanám. De nagyon bejött nekem. Hogy olyan nagyszájú. Már mint hogy ha izgatta valami beszéd közben, így minden irányban mozogni kezdett szája, vagyis hát az ajka meg minden. Behaltam ettől. És sosem csukta be egészen a száját, főleg golfozáskor, ha ütni készült, vagy ha olvasott. Folyton olvasott, és mindig nagyon jó könyveket. Egy csomó verseskötetet is meg minden. A családon kívül csak neki mutattam meg az Allie baseballkesztyűjét a versekkel. Ismerni persze nem ismerhette ő már az Allie-t, mert most nyaraltak először Maine-ben – azelőtt Cape Codra jártak –, de egy csomó mindent meséltem neki róla. Érdekelte az ilyesmi.

Az anyám nem nagyon bírta. Merthogy szerinte lenézték őt vagy valami, a Jane meg az anyja, és hogy biztos azért nem szoktak köszönni neki. Egy csomósor összetalálkozott velük a faluban, mert az anyja a Jane-t is mindig magával vitte a nyitott LaSalle-jukon, ha bevásárolni ment. Az én anyám szerint még csak csinos se volt a Jane. Szerintem meg de. Egyszerűen tetszett és kész.

Emlékszem egy délutánra. Akkor egyszer volt az, hogy majdnem csókolóztunk is. Szombat volt, zuhogott kinn az eső, odaát voltam náluk, a verandájukon, ilyen jó nagy, üveges verandájuk volt. Dámáztunk. Néha cikiztem, amiért nem hajlandó elmozdítani hátulról a dáiát. De nem nagyon. Őt valahogy nem nagyon akarta cikizni az ember. Én amúgy nagyon is bírom az ilyet, halálra cikizem a csajokat, ha úgy adódik, de azért furán vagyok ezzel. Azok a csajok tetszenek a legjobban, akiket nem nagyon van kedvem cikizni. Pedig olyan néha, mintha pont azt szeretnék, hogy cikizze őket az ember – és tudom is, hogy tényleg –, de ha régóta ismersz valakit, és még sohase cikizted, akkor már nehéz elkezdni. Na, mindegy, szóval annál a délutánnál tartottam, amikor majdnem csókolózni kezdtünk. Kinn marhára zuhogott, mi meg a verandán ültünk, aztán egyszer csak kijött hozzánk az alkesz, akihez

az anyja hozzám, és azt kérdezte Jane-től, van-e valahol cigi a házban. Én így nem nagyon ismertem a csávót, de olyannak néztem, aki csak akkor szól az emberhez, ha lejmolni akar. Ócska természete volt. Szóval, hogy van-e valahol cigi, de a Jane nem válaszolt. A csávó erre még egyszer felteszi a kérdést, megint semmi válasz. Fel se nézett a játékból a Jane. Végül visszament a csávó a házba. Mi a fene volt ez, kérdeztem akkor a Jane-től. De nekem se válaszolt. Úgy csinált, mint aki így baromira koncentrál, hogy mit lépjen vagy valami. Aztán egyszer csak pötty, egy könnycsepp a dámatáblán. Az egyik piros kockára – fű, még mindig itt van előttem. Elmaszatolta az ujjával. Nem tudom, miért, de baromira szíven ütött engem ez. Úgyhogy átmentem hozzá, és megkértem, csússzon arrébb a hintaszéken, hogy melléférjek, de tulajdonképpen majdhogynem az ölébe ültem. Akkor aztán tényleg sírva fakadt, és aztán már csak arra emlékszem, hogy összevissza csókolom mindenét: a szemét, az orrát, a homlokát, így a szemöldökét is, meg a fülét, szóval az egész arcát, csak a száját, na, azt nem. Na, és hát ez volt az, amikor majdnem csókolóztunk. Egy idő múlva felállt, bement a házba a piros-fehér pulcsijáért, amit baromira bírtam, és elmentünk valami szar moziba. Útközben megkérdeztem, hogy ez a Cudahy – merthogy így hívták az alkeszt – nem próbált-e már kikezdeni vele. Mert neki már kiscsaj korában is bomba jó alakja volt, és nagyon is kinéztem abból a szarháziból, hogy bepróbálkozik. Azt mondta, nem. Sose derült ki, mi a franc baja volt. Vannak csajok, akikről gyakorlatilag sose derül ki, mi a bajuk.

Azt ne hidd azért, hogy így frigid volt vagy valami, csak merthogy sose smaciztunk, meg nem hülyültünk összevissza. Nem. Például folyton megfogtuk egymás kezét. Ez persze nem hangzik valami nagy dolognak, de neki iszonyú jó volt fogni a kezét. Más csajok vagy lebéválnak, ha megfogod a kezüket, vagy azt hiszik, érted, hogy pont az a jó, ha szünet nélkül mozgatják, nehogy elunjad magad vagy valami. A Jane-nel nem ez volt. Ha beültünk, mondjuk, valami szar filmre, az elsőtől az utolsó pillanatig, amíg a film véget nem ért, fogtuk egymás kezét. Csak úgy, nem izegtünk-mozogtunk, nem csináltunk ügyet belőle. Jane-nel az se volt para, hogy nem izzad-e az ember tenyere. Csak boldogság volt és kész. De tényleg.

Erről még valami az eszembe jut most. Egyszer olyat csinált a Jane a moziban, amittől teljesen kész lettem. A híradó ment vagy mi, és hirtelen azt érzem, hogy megfogja valaki a tarkómat. A Jane. Furcsa volt. Merthogy mennyire fiatal kis csaj ő még, azok a csajok pedig, akik meg szokták fogni valakinek a tarkóját, általában már huszonöt vagy harmincévesek is megvannak, és ők vagy a férjük vagy a gyerekük tarkóját fogják meg – én, mondjuk, a Phoebe húgomét szoktam néha. Ha viszont így ennyire fiatalon csinál ilyet egy csaj, hát az behalás.

Na, hát szóval ez járt a fejemben ott a hallban, azon az okádék széken. A Jane. Ahányszor csak odáig jutok, hogy ül az Ed Banky kocsijában a Stradlaterrel, majd bedilizek. Biztos nem hagyta magát, de akkor is majd bediliztem. Az az igazság, hogy beszélni se szeretek erről.

A hallban egy lélek se volt már. Még a szőke kurvák is eltűntek, én pedig egyszer csak úgy éreztem, hogy muszáj elhúznom innen. Nyomasztott ez a hely. És fáradt se voltam vagy valami. Úgyhogy fölmentem a szobámba, és kabátot vettem. Kinéztem az ablakon, csinálják-e még a műsort a perverzok, de közben sötét lett náluk is, meg minden. Visszalifteztem a földszintre, taxit hívtam, és azt mondtam a sofőrnek, hogy az Ernie-hez vigyen. A bátyám járt oda elég gyakran, a Greenwich Villagi Ernie-klubba, mielőtt Hollywoodba ment és elkurvult. Néha engem is magával vitt. Nagydarab, kövér, feka zongorista ez az Ernie. Iszonyú sznob, csak nagymenőkkel meg celebekkel áll szóba, de zongorázni, azt tud. Annyira jó, hogy az már szinte ciki. Ez nem egészen világos, de tényleg így gondolom. Jó hallgatni, de néha ráborítaná az ember azt a kurva zongoráját. Azt hiszem, azért, mert néha játszani is pont úgy játszik, mint aki csak nagymenőkkel áll szóba.

Igazi vén tragacs volt a taxi, és bűdös is, mintha épp az előbb dobta volna ki benne valaki a taccsot. Ha éjjel taxit hívok, nekem mindig ilyen okádék jön. Odakint ráadásul néma csend és hullaszag, pedig szombat volt. Járókelő alig. Csak néhol egy-egy pár, ahogy mennek át az úttesten összeölelkezve meg minden, vagy egy rakat huligán, csajszi, nyerítve vihognak valamin, ami tutira nem is vicces. Az borzalmas, ha New Yorkban késő éjjel felvihog valaki az utcán. Mérföldekre elhallatszik. És magányos és nyomott lesz tőle az ember. Annyira jó lett volna hazamenni, és dumálni egyet a Phoebe-vel. Aztán egy idő múlva végül is a taxissal kezdtem el így beszélgetni. Horwitznak hívták. Sokkal jobb arc volt, mint az előző. Mindenesetre azt gondoltam, ő biztos fog tudni valamit a kacsákról.

– Hé, Horwitz – mondom. – Szokott maga a Central Park-i lagúnánál járni? Ott a déli részen.

– A micsodánál?

– A lagúnánál. Annál a kis tónál ott. Ahol a kacsák vannak. Tudja, na.

– Aha. Na és?

– Az megvan, hogy kacsák úszkálnak benne? Hogy így tavasszal, satöbbi. Nem tudja véletlenül, hogy télen hova mennek?

– Kicsodák?

– A kacsák. Nem tudja véletlenül? Szóval, hogy így jön valaki egy teherautóval, és felpakolja őket, vagy maguktól repülnek el? Már hogy így délre húznak, vagy valami.

Teljesen hátrafordult erre ez a Horwitz, és rám bámult. Ideges fazonnak látszott. De azért nem volt rossz arc.

– Honnan a fenéből tudjam? – azt mondja. – Honnan a fenéből tudjak ilyen baromságot?

– Jól van, na, ne dühöngjön azért – mondom. Merthogy így bedühödött, vagy mi.

– Ki dühöng? A fene se dühöng.

Gondoltam, lezárom a témát, ha ennyire mellre szívja. De most meg ő hozta elő. Megint hátrafordult, és azt mondta:

– A halak sehova se mennek. Azok maradnak a seggükön. Maradnak a rohadt tavukban.

– A halak? Na és? A hal, az tök más. Én a kacsákról beszélek – mondom.

– Más? Miért más? Egyáltalán nem más – mondta ez a Horwitz. Mintha egyfolytában dühös lett volna valamiért. – A halaknak még szarabb is a tél, mint a kacsáknak, a rohadt életbe! Gondolkodjál!

Kábé egy percig semmit se szóltam. Aztán azt mondtam:

– Jó. Akkor tessék, a halak mit csinálnak, ha fenéig befagy a tó, és korcsolyáznak rajta, meg minden?

Hátrafordul erre megint a Horwitz.

– Hogyhogy mit csinálnak, a rohadt életbe! – ordítja el magát. – Maradnak, bazmeg!

– A jégben? Benne a jégben?

– És ha abban? Abban hát! – ordít tovább a Horwitz. Olyan kurva ideges lett, meg minden, hogy attól félttem már, nekimegy egy villanyoszlopnak, vagy mi. – Benne a jégben, ja! Ilyen a természetük, a rohadt életbe! Belefagynak, és úgy maradnak, amíg ki nem tavaszodik.

– Tényleg? És addig mit esznek? Mert ha megfagynak, akkor nem tudnak odaúszni, ahol a kaja van, meg minden.

– Olyan a testük, bazmeg! Eszednél vagy? Olyan, hogy így átmegy belé a tápanyag a hínárból meg

minden szarból, ami a jégben van. Hogy a pórusaik végig nyitva vannak. Ilyen a természetük, a rohadt életbe! Érted már?

És megint csak hátrafordult, és a képembe bámult.

– Aha – mondom. Ráhagytam. Félttem, hogy összetöri azt a rohadt taxit, vagy valami. Meg így, hogy folyton felhúzta magát, nem nagy élvezet volt vitatkozni vele. – Nincs kedve megállni valahol? – kérdeztem. – Megihatnánk valamit.

– Arra én nem érek rá, haver – azt mondja. – Különben is, hány éves vagy te, mi? Miért nem alszol?

– Nem vagyok fáradt.

Már megérkeztünk az Ernie-klubhoz, és fizettem, amikor még egyszer előhozta ezt a halas dolgot. Nyilván ezen jártatta az eszét a Horwitz.

– Ide hallgass – azt mondja. – Ha te hal volnál, biztos rólad is gondoskodna a természet, nem? Ugye? Szerinted megdöglenek a halak, ha jön a tél? He?

– Nem, csak hát...

– Na ugye! – vágta rá a Horwitz, és elporzott. Nála sértődősebb csávót soha életemben nem láttam. Mindenem felhúzta magát.

Az Ernie-klub még így az éjszaka közepén is tömve volt. Főleg gimis meg egyetemista seggfejekkel. A világ minden isijében hamarabb kezdődik a karácsonyi szünet, mint ott, ahova én járok. A kabátomat is alig tudtam beadni, akkora volt a tömeg. De csönd volt, mert éppen zongorázott az Ernie. Úgy ült az le mindig a zongorához, mint egy isten. Hogy senki se tud úgy, mint ő. Rajtam kívül még kábé három pár várta, hogy asztalt kapjon, és mindenki izgett-mozgott, ágaskodott, hogy lássa, hogyan játszik az Ernie. Volt egy bazi nagy tükör a zongorája előtt, és egy nagy reflektor is megvilágította, hogy nézni lehessen, ahogy játszik. A keze nem látszott, csak a nagy kerek arca. Hogy oda ne rohanjak. Nem tudom, milyen számra érkeztem éppen, de akármi volt is, baromira túlspilázta. A magas hangoknál mindig nagyokat trillázott, agyoncsicsázta az egészet, nekem a hátam borsózik az ilyentől. És mégis, hallanod kellett volna a közönséget, amikor befejezte. Elhányta volna magad. Tomboltak. Ugyanezek a barmok nyerítenek mindig a moziban is, ha vicces, ha nem. Esküszöm, ha én volnék zongorista vagy színész vagy mi, és énértem volnának így oda ezek a hülyék, az nekem szar volna. Én azt akarnám, hogy még csak ne is tapsoljanak. Sosem azt tapsolják meg, amit kéne. Ha én zongorista volnék, én a gardróbban játszanék, az tuti. Na, szóval, befejezte, és kitört a tapsvihár, és akkor hátrapördült az Ernie, lepattant a székéről, és ilyen jaj, de alázatosan, mélységes mélyen meghajolt. Elkamuzta, hogy szuper zongorista léteire mennyire alázatos egy fazon ő. Óriási nagy sznob volt, na. Fura, hogy mégis szinte megsajnáltam, mire befejezte. Szerintem azt se tudja már, hogy jól játszik-e vagy sem. Erről persze nemcsak ő tehet. Hanem a sok barom is, aki széttapsolja neki a tenyerét: ők bárkit behülyítenének, ha lehetne. Nekem mindenesetre megint annyira nyomott és szar hangulatom lett ettől az egésztől, hogy legszívesebben vettem volna máris a kabátom, csak hát korán volt még, és nem sok kedvem volt tök egyedül visszamenni a szállodába.

Végül aztán csak kaptam egy ócska asztalt, a fal mellett, pont egy rohadt oszlop mögött, ahonnan semmit se lehetett látni. Egy ilyen asztalkát, ami mellé úgy kell bemászni, ha nem állnak fel a szomszéd asztalnál ülők – és naná, hogy nem állnak fel, a szemetek. Szódás whiskyt rendeltem, az a kedvencem, meg a jeges daiquiri. Az Ernie-nél kábé már a hatévesek is kaphatnak piát, annyira sötét van meg minden, és különben is leszarják, hogy ki hány éves. Ha drogozna valaki, azt is leszarják.

Csupa seggfej ült körülöttem. Nem vicc. A bal szomszéd kisasztalnál, majdhogynem az ölemben, egy ilyen gáz csávó meg a gáz csaja. Kábé annyi lehetett mindkettő, mint én, max egy kicsivel idősebb. Gáz volt. Látszott, mennyire vigyáznak, nehogy túl hamar megigya a kötelezőt.

Belehallgattam a dumájukba, nem volt más dolgom. Délután valami profi futballmeccset látott a srác, azt mesélte a csajnak hosszasan. Minden nyavalyás akcióról részletesen beszámolt, nem viccelek. Ennél unalmasabb dumát még életemben nem hallottam. A csajt ráadásul nyilván nem is érdekelte ez a meccsdolog, de ő még a pasinál is gázabbul nézett ki, úgyhogy muszáj volt figyelnie, gondolom. Szar lehet az igazán ronda csajoknak. Annyira sajnálom őket néha. Néha nézni se bírom őket, pláne ha ilyen bunkó pasival vannak, aki nyavalyás futballmeccsekről beszél lukat a hasukba. Jobbra tölem viszont még súlyosabb szövegelés ment. A jobb oldali szomszédom egy ilyen Yale-ről szalajtott fazon volt, sűrke flanelöltönyben és kockás buzimellényben. Egyik elitegyetemista köcsög olyan, mint a másik. Az apám szerint a Yale-re vagy esetleg Princetonba kéne mennem, de ilyen elit helyre én tuti, hogy nem megyek, inkább a halál. Na és hát ez a Yale-ről szalajtott hapsi egy iszonyú jó csajjal volt. Fú, milyen jól nézett ki az a csaj. Viszont hallottad volna a dumájukat! Először is mindketten be voltak már nyomva. És tudod, mit csinált a hapsi? Taperolta a csajt az asztal alatt, és közben egy kollégiumi társáról rizsált, aki majdnem megölte magát egy doboz aszpirinnal. A csaja meg közben végig, hogy „Jaj, de borzalmas... Édesem, ne... Ne, kérlek! Ne itt!” Hogy rizsázhat valaki egy öngyilkos arcra úgy, hogy közben tápéról? Behaltam tőlük.

Csak közben persze a tököm tele volt már vele, hogy egy szál magamban ücsörgök ott. Cigiztem meg iszogattam, és kész. Úgyhogy az lett, hogy szóltam a pincérnek, kérdezze meg az Ernie-t, meghívhatom-e valamire. Merthogy én a Débenek az öccse vagyok. De szerintem át se adta az üzenetemet. Nem szokásuk az ilyen szemétládáknak.

Egyszer csak odaáll elém egy csaj, és megszólít:

– Holden Caulfield!

A Lillian Simmons. A bátyám járt vele egy időben. Jó nagy csöcsei vannak.

– Szevasz – mondom. Megpróbáltam fölkecmeregni, de alig bírtam, annyira szűk volt a hely.

Valami nyársat nyelt tengerésztiszttel jött.

– Itt vagy? Hát ez isteni! – kamuzott ez a Lillian Simmons, mint aki nagyon örül. – Hogy van a bátyád? – azt mondja. Igazából csak ez érdekelte.

– Jól. Hollywoodban van.

– Hollywoodban? Hát ez isteni! Mit csinál ott?

– Nem tudom. Ír.

Semmi kedvem se volt erről beszélgetni. Látszott a csajon, hogy szerinte baromi nagy dolog az, hogy a Dében Hollywoodban van. Majdnem mindenki így gondolja. Főleg, ha semmit se olvasott tőle. Én meg hülyét kapok, ha ezt hallom.

– Jaj, de izgi! – örült a Lillian. Aztán bemutatott a tengerészének. Blop kapitánynak hívták vagy minek. Olyan csávó volt, aki úgy jattol, hogy ripityára tör minden ujjadat, nehogy homárnak nézd. Úristen, de utálok én az ilyet.

– Egyedül jöttél, kicsim? – kérdezte akkor a Lillian. Teljesen elállta mindenki elől az utat. Látszott rajta, hogy élvezi, ha útban van. A pincér várta, mikor engedi át, de ő észre se vette. Beszárás. A pincéren látszott, hogy nem jön be neki, sőt a tengerészen is, hogy neki se, pedig neki a csaja volt. Meg nekem se jött be. Senkinek. Tulajdonképpen sajnálni kellett. – Nincs barátnőd, kicsim? – piszkált tovább. Közben felálltam, ő meg nem szólt, hogy üljek csak vissza. Az se érdekli az ilyet, ha órákig ácsorogsz. – Jó pasi, igaz? – fordult a tengerész csávóhoz. – Holden, te egyre jobb pasi leszel. – Mire a tengerész, hogy ugyan, hagyjon már. Meg hogy útban vannak. – Ül át hozzánk, Holden – mondta erre a Lillian. – Hozd az innivalódat is.

– Épp menni készültem – mondom. – Találkoznom kell valakivel. – Be akart vágódni nálam, naná. Hogy aztán én meg számoljak majd be róla a bátyámnak.

– Te kis huncut. Na jó. Ha találkozol a bátyáddal, mondd meg neki, hogy utálok.

Azzal otthagyt. A tengerész csávóval pedig örültünk, hogy megismerkedtünk. Ettől mindig behalok. Hogy miért mondom én ezt mindig olyannak is, akinek örült a fene. Na de hát muszáj ilyeneket mondani, különben véged.

Nekem pedig kurvára indulnom kellett, ha egyszer találkozóm van. Az se nagyon ment volna, hogy kivárjam, nem játszik-e még az Ernie valami normálisabb számot. Az viszont szóba se jött, hogy átüljek a Lillian Simmons meg a tengerész csávó asztalához, és halálra unjam magam. Így hát indultam is. De rohadt pipa lettem, amikor vettem a kabátomat. Valaki mindig keresztbe tesz.

Gyalogoltam a visszaúton. Kemény negyvenegy utcányit. Nem jókedvemben vagy valami. Csak a fene se akart megint taxizgatni. A taxizást is meg lehet unni néha, ugyanúgy, mint a liftezést. Egyszer csak gyalogolni kell és kész, mindegy, milyen messze vagy magasra. Kissrác koromban tök gyakran mentem föl otthon gyalog. A tizenkettedikre.

Mintha nem is havazott volna. A járdán semmi hó. Viszont kurva hideg volt, úgyhogy előkaptam a zsebemből a vadászsapómat, és a fejembe csaptam, nem érdekelt, hogy nézek ki benne. Még a fülvédőjét is lehajtottam. Kíváncsi lettem volna, ki bugázta meg a kesztyűmet a Pencey-ben, mert a kezem, az lefagyott. Bár nem sokra megyek vele, ha kiderül. Én nagyon beszari vagyok. Próbálom leplezni, de ez van. Ha például úgy lett volna a Pencey-ben, hogy kiderítem, ki volt a tolvaj, nyilván rányitok a csávóra, és odaszólok neki: – Na, add szépen vissza a kesztyűmet, jó? – Mire a csávó, aki ellopta, nyilván visszaszól egy ilyen tök ártatlan hangon, hogy miféle kesztyűt. Mire én így benyitok a gardróbjaiba, és meg is találom a kesztyűmet. Mondjuk, a hócipőjében, vagy mit tudom én. És kikapom onnan, és mutatom a csávónak: – Na, és akkor ez kié, baszki? Talán a tiéd? – A csávó meg erre ilyen tök kamu, ártatlan képpel: – Fogalmam sincs, sose láttam. Ha a tiéd, akkor vigyed csak, tessék. Kell a francnak. – És akkor én így nyilván csak állok ott percekig. Hogy megvan a kesztyű, minden, de hogy most pofán kéne őt vágnom, hogy szét kéne vernem a rohadt pofáját. De nincs hozzá vér a pucámban. Csak állok, és megpróbálok szigorúan nézni. Vagy max beszólok neki így pimaszul, hogy felhergeljem, ha már nem vágom pofán. Ha viszont tényleg beszólok neki, akkor ő nyilván felpattan, és odaáll elém: – Mit mondtál, Caulfield, hogy mi vagyok én? Szemétláda? – Én meg ahelyett hogy a képébe vágnám: – Az vagy, ja, egy rohadt szemétláda vagy, a kurva anyádat! –, nyilván csak azt mondom: – Annyit tudok, baszki, hogy a kesztyűm a hócipődben volt, baszki. – És ebből meg már tudja a csávó, hogy dehogy fogom én őt pofán vágni, úgyhogy ő meg nyilván azt mondja: – Na, ide hallgass. Tisztázzuk szépen. Szóval, szerinted én egy tolvaj vagyok? – Mire én nyilván azt válaszolom: – Tolvaj? Azt ki mondta? De a kesztyűm a hócipődben volt, ennyi. – És így tovább, órákig is akár. De úgy hagyom ott végül, hogy egyet se mázoltam be neki. És nyilván lemegyek a mosdóba, stikában rágyújtok, és szigorúan fintorgok a tükörbe. Na, hát szóval végig ezen járt az eszem a visszaúton. Nem jó beszarinak lenni. Talán nem is vagyok az. Nem tudom. Az is lehet, hogy egyrészt beszari is vagyok egy kicsit, másrészt viszont olyan csávó, akit nem érdekel, ha elvesz a kesztyűje. Van is ez a baj velem: hogy nem különösebben érdekel, ha elvesz valamim – kissrác koromban az örületbe is kergettem ezzel az anyámat. Mások napokig nem nyugszanak bele, ha elvesz valamijük. Nekem meg mintha sose volna olyan cuccom, amit különösebben sajnálni bírnék. Talán pont ezért vagyok egy kicsit beszari. Ez persze nem mentség. Dehogy. Egyáltalán nem szabad beszarinak lenni. Ha így azt érzi az ember, hogy na, most pofán kell vágnia valakit, akkor vágja csak. De énnekem nem megy ez. Inkább kidobok valakit az ablakon, vagy lecsapom baltával a fejét, mint hogy a pofájába vágjak. Utálok bokszolni. Az hagyján a bokszban, hogy engem püfölnek – bár jónak az se jó persze –, de az ellenfél arca, az nagyon gáz nekem. Nem bírok belenézni az ellenfél arcába, az velem a baj. Talán bekötött szemmel vagy valami, na, úgy esetleg. Ha belegondolok, elég furcsa persze, hogy így vagyok én beszari, de hát az vagyok, na. Nem csapom be magamat.

Addig-addig jártattam az agyam a kesztyűmön meg hogy beszari vagyok, míg jól be nem szorongtam, ezért aztán úgy döntöttem, hogy beugrok valahova így útközben, és megiszok még valamit. Az Ernie-nél visszahárom whiskym volt, sőt a harmadikat csak félig ittam meg. A piálást

én rohadtul bírom. Végig bírok inni egy egész éjszakát, ha olyan a kedvem, és még csak meg se látszik. A Whootonban vettünk egyszer egy Raymond Goldfarb nevű sráccal közösen egy félliteres Scotchot, és szombat este a kápolnában, hogy senki se lássa, megittuk az egészet. Ő seggrészeg lett, de rajtam nem is látszott. Csak ilyen tök laza lettem tőle. Lefekvés előtt hánytam azért egyet, de nem igazán kellett, én erőltettem.

Szóval még mielőtt a szállodához értem volna, épp be akartam menni egy lepukkant krimóba, de pont akkor két tök részeg alak jött ki onnan, és nekem estek, hogy merre van a metró. Az egyiknek ilyen eléggé kubai kinézete volt, és bűdöset lihegett a képembe, miközben magyaráztam. Az lett a vége, hogy mégse mentem be abba a rohadt krimóba. És most már meg se álltam a szállodáig.

A hallban senki. Rettenetes bagószag, vágni lehetett volna. Frankón. Nem voltam álmos vagy valami, de valahogy szarul éreztem magam. Nyamvadtul, minden. Haljak meg inkább, azt éreztem szinte.

A következő pillanatban meg már nyakig voltam valamiben.

Ahogy a liftbe lépek, azt mondja a liftes csávó:

– Mit szólnál egy kis szórakozáshoz, haver? Vagy alukálnál már?

– Ezt hogy értsem? – kérdeztem vissza. Nem tudtam, hogy így mire céloz.

– Nem akarsz dugni egyet?

– Én? – mondom. Ami válasznak jó béna volt, de hát eléggé zavarba ejtő, ha egyszer csak ilyet kérdeznek az embertől.

– Hány éves vagy te, főnök? – kérdi a liftes csávó.

– Miért? – mondom. – Huszonkettő.

– Aha. Na, szóval? Érdekel? Egy menet öt dollár. Reggelig tizenöt. – Ránézett a karórájára. – Délig. Egy menet öt dollár, holnap délig tizenöt.

– Oké – feleltem. Pedig ellenkezett az elveimmel meg minden, de annyira nyomott volt a kedvem, hogy gondolkodni se bírtam. Na, ez az. Hogy ha nagyon nyomott az ember kedve, akkor gondolkodni se bír.

– Mi oké? Egy menet, vagy holnap délig? Tudnom kell.

– Elég egy menet.

– Oké. Hányas a szobád?

Megnéztem a kulcsomon azt a piros izét, amin a szám van.

– Ezerkétszázhuszonkettes – mondom. Addigra kábé meg is bántam, hogy belementem, de már késő volt.

– Oké. Negyedóra múlva küldöm a csajt. – És nyitotta az ajtót, én pedig kiszálltam.

– Hé – szólok vissza neki. – Jól néz ki a csaj? Nehogy valami vén spiné legyen.

– Semmi vén spiné. Ne aggódj, főnök.

– Kinek fizessek?

– Neki – azt mondja. – Na, megyek, főnök – mondta, és becsapta előttem az ajtót.

A szobámba érve bevizeztem egy kicsit a hajamat, de tüsihaját persze vizesen se lehet fésülni vagy valami. Aztán ellenőriztem, nem lehelek-e bűdöset a sok cigitől meg a három szódás whiskytől, amit az Ernie-nél ittam. Azt úgy kell, hogy az ember a szája elé teszi a tenyerét, és az orrlukába fúj. Nem éreztem nagyon bűdösnek, de azért fogat mostam. Aztán inget váltottam. Az világos volt, hogy egy prostinak nem kell puccba vágni magam vagy valami, de így legalább volt mit csinálnom. Egy kicsit ideges lettem. Mondjuk, már kezdtem rá izgulni meg minden, de egy kicsit azért ideges is voltam. Az az igazság, tudod, hogy szűz vagyok. Ja. Egypárszor így elveszthettem volna már a szüzességemet, de nem jött még össze a dolog. Valami mindig közbejön. Ha például felmész egy csajhoz, a szülei mindig

pont a legrosszabbkor jönnek meg – vagy legalábbis félsz, hogy megjöhetnek. Vagy ha valakinek a kocsijában te vagy a hátsó ülésen, az elsőről valaki – mármint valakinek a csaja – mindig tudni akarja, mi van. Mármint hogy folyton hátraforog egy csaj, hogy lássa, mi a nagy helyzet. Szóval, valami mindig közbejön. De egypárszor mégis majdnem megtörtént. Egyszer tényleg majdnem, emlékszem. Csak aztán félrement valami – nem is tudom már, hogy mi. Az van, hogy amikor már majdnem összejön a dolog egy csajjal – már persze egy olyannal, aki nem kurva vagy valami –, akkor a csaj mindig rám szól, hogy hagyjam abba. És az a baj, hogy én akkor abba is hagyom. A többi srác meg persze nem. Nem tehetek róla. Sose világos, hogy tényleg azt akarják-e, hogy hagyjam abba, vagy bejédtek, vagy csak azért mondják, hogy aztán ne nekik kelljen elvinniük a balhét, ha mégis folytatod, hanem neked. Na hát szóval én abba is hagyom. Az van, hogy megsajnálom őket. Merthogy a legtöbb csaj így annyira béna. Egy kis smaci, és kész, már nincsenek is eszüknél. Ha egy csaj beindul, akkor az esze is elmegy. Mit tudom én. Rám szólnak, hogy hagyjam abba, és én abbahagyom. Mire hazakísértem őket, mindig megbánom, és mégis.

Szóval, ahogy tiszta inget húztam, egyszer csak így az jutott eszembe, hogy na, itt a nagy alkalom. Szóval ha kurva, hát kurva, így legalább szerzek egy kis tapasztalatot, jól jön, ha majd megnősülök esetleg, vagy valami. Néha aggaszt is ez engem. Olvastam egyszer egy könyvet a Whootonban egy ilyen baromi finom, pöpec, szexi csávóról. Emlékszem, úgy hívták, hogy Monsieur Blanchard. A könyv szar volt, de ezt a Blanchard nevű hapsit eléggé bírtam. Nagy kastélya van neki Európában, a Riviérán, és ragadnak rá a nők. Egy igazi kéjenc, de a nők buknak rá. Azt mondja valahol, hogy a női test olyan, mint a hegedű, és csak a nagy művészek tudnak jól játszani rajta. Nagyon ciki könyv volt, világos, de ezt a hegedűdolgót azért baromira megjegyeztem. Valahogy ezért is akartam így tapasztalatot szerezni, mire esetleg megnősülök. Caulfield, a Csodahegedűs. Fú! Cikinek ciki, jó, de azért van benne valami. Mert azért nem is lenne rossz nagymenőnek lenni ebben az izében. Az az igazság, hogy amikor elszórakozok valami csajjal, sokszor egész egyszerűen gőzöm sincs, mit akarok. Érted? Ott volt például az a csaj, akit mondtam, akivel majdnem összejött a nemi közösülés. Kábé egy órámba tellett, amíg sikerült végre levennem a melltartóját. És mire levettem, ő jó, hogy szemem nem köpött.

Na, szóval, aztán csak járkáltam a szobában fel-alá, vártam, mikor jön a kurva. Reméltem, jó nő lesz. De tulajdonképpen mindegy volt. Szerettem volna így túl lenni rajta. Amikor végre kopogtattak, nyitottam volna az ajtót, de megbotlottam a bőröndömben, és át is estem rajta, jó, hogy a lábamat nem törtem. Mindig pont a legjobbkor esek át egy rohadt bőröndön, vagy valami.

Aztán csak kinyitottam, a kurva pedig ott állt az ajtóban. Kabátban, hajadonfőtt. Ilyen szökés csaj, de látszott, hogy festi. Vén spiné viszont tényleg nem volt.

– Helló – mondom neki. Fú, de lágyan mondtam.

– Tehozzád küldött a Maurice? – kérdezte. Nem valami haj, de barátságosan.

– Az ki? A liftes?

– Ja – mondja a csaj.

– Igen, énhozzám. Parancsolj befáradni – mondom erre én. Egyre lazább lettem. Frankón.

Ahogy belépett, egyből ledobta a kabátját, rá az ágyra. A kabátja alatt zöld ruha. Aztán így oldalvást lehuppant az asztalhoz tartozó székre, és rázogatni kezdte a lábát. Keresztbe rakta a lábait, és úgy rázogatta az egyiket a másikon. Kurva létére jó ideges volt. Frankón. Biztos, mert baromi fiatal volt még. Kábé mint én. Melléültem a karosszékbe, és megkínáltam cigivel.

– Nem dohányzok – azt mondja. Ilyen nyifí-nyafí, vékony hangocskán. Alig lehetett hallani. De meg se köszönte a kínálást. Azt se tudta, hogy kell.

– Bemutakozom, jó? Jim Steele vagyok – mondtam.

– Van órád? – kérdi erre. Neki aztán tök mindegy volt, hogy mi a nevem. – Ja, és egyébként hány éves vagy?

– Én? Huszonkettő.

– Hiszi a piszi!

Fura, hogy így mondta. Ilyen gyerekesen. Valakitől, aki kurva meg minden, nem azt várná az ember, hogy „hiszi a piszi” hanem azt, hogy „vagy ám a büdös francokat”, vagy „rossz duma!”

– Miért, te mennyi vagy? – kérdeztem vissza.

– Anyád lehetnék – mondja erre. Hú, de szellemes. – Van órád? – kérdezte megint, aztán felpattant, és áthúzta a fején a ruháját.

Ez elég furcsán hatott rám. Hogy olyan hirtelen csinálta, meg minden. Tudom jól, hogy mások nyilván ráizgulnak, ha felpattan egy csaj, és áthúzza a fején a ruháját, de engem nem érdekelt. Izgatni aztán nem izgatott. Nem izgatott voltam én, hanem nyomott.

– Van órád? He?

– Nem. Nincs – mondom. Fú, de furcsán éreztem magam. – Hogy hívnak? – kérdeztem. Egy szál rózsaszín kombiné volt rajta. Iszonyú zavarba hozott. Frankón.

– Sunnynak hívnak – mondta. – Na, gyerünk már.

– Ne beszéljünk előbb egy kicsit? – kérdeztem. Gyerekesen hangzott, de annyira furcsán éreztem magam. – Nagyon sietsz?

Úgy nézett rám, mint egy örültre.

– Mi a francról akarsz te beszélgetni? – azt mondja.

– Nem is tudom. Semmi különösről. Csak gondoltam, dumálhatnánk egy kicsit.

Visszaült az asztal mellé. De látszott rajta, hogy nem tetszik ez neki. Megint rázogatózni kezdte a lábát. Fú, mennyire ideges egy csaj volt.

– Nem kérsz cigit? – kérdeztem. Elfelejtettem, hogy nem dohányzik.

– Nem dohányzok. Figyzzál, ha beszélgetni akarsz, akkor beszélj. Nekem dolgom van.

De nem jutott eszembe semmilyen téma. Gondoltam, megkérdezem, hogyan lett belőle kurva, meg minden, de nem mertem. Meg biztos úgyse válaszolt volna rá.

– Te nem New York-i vagy, ugye? – nyögtem ki végre. Ezt bírtam kitalálni.

– Hollywood – mondta a csaj. Aztán fölállt, és odament az ágyhoz, ahová a ruháját dobta. – Nincs egy akasztód? Nem akarom, hogy összegyűrődjön a ruhám. Tiszta új.

– Dehogy nincs – vágtam rá. Legalább fölkelhettem és csinálhattam valamit. Fogtam a ruháját, és beakasztottam a szekrénybe. Érdekes. Ettől is így elszomorodtam. Elképzelttem, ahogy bemegy egy boltba, és megveszi, és a boltban senki se tudja róla, hogy kurva meg minden. Biztos valami normális lánynak nézte őt az eladó. Rohadtul elszomorodtam, nem is tudom pontosan, hogy miért.

Visszaültem a karosszékre, és próbálkoztam tovább a beszélgetéssel. Ő meg nem volt valami nagy dumás.

– Minden éjjel dolgozol? – kérdeztem. Elég szörnyen hangzott, mire kimondtam.

– Ja – mondta, és járkálni kezdett fel-alá. Felkapta az asztalról a tájékoztatót, beleolvasott.

– Napközben mit csinálsz?

Vállat vont. Elég sovány volt.

– Alszok. Moziba megyek. – Visszatette a tájékoztatót, és rám nézett. – Na gyerünk már. Nekem nincs erre...

– Figyelj – mondom akkor. – Én máma nem vagyok valami nagy formában. Kifogott rajtam ez az éjszaka. Isten az atyám. Fizetek meg minden, de nem nagy baj, ha nem csináljuk? Nem nagy baj? – Igazából persze nem akartam, és kész. Nemhogy izgatott volna a helyzet, nyomasztott inkább. A csaj

nyomasztott. Hogy a zöld ruhája ott lóg a szekrényben, meg minden. Amúgy se bírnék olyannal, aki egy hülye moziban bambulja végig a napot. Tényleg nem bírnék, azt hiszem.

Erre odajön hozzám, és ilyen ferdén néz, mint aki nem hisz nekem.

– Mi a baj? – kérdi.

– Semmi. – Fú, de ideges lettem. – Jó, hát az van, hogy nemrég műtötték.

– Tényleg? Midet?

– Hát a hogyishívjákomat... A klavikordomat.

– Tényleg? Az meg hol a francba van?

– A klavikord? – mondom. – Hát a gerinccsatornában. Szóval, hát így a gerinccsatorna vége felé.

– Tényleg? – azt mondja. – Az gáz. – És hát akkor az ölembe ült. – Te édes.

Idegességemben rátettem egy lapáttal.

– Még lábadozok – mondtam.

– Egy színészre hasonlítasz. Na. Mondd már. Tudod, kire gondolok. Hogy a francba hívják?

– Nem tudom – mondtam. Az istennek se akart kimászni az ölemből.

– Tudod, na. Aki a Melvyn Douglasszel játszott abban a filmben. A Melvyn Douglas kisöccsét. Aki kiesik a hajóból. Tudod, kire gondolok.

– Nem tudom. Igyekszem nem járni moziba.

Akkor meg szórakozni kezdett velem. Így bedurvult, minden.

– Abbahagynád? – mondom. – Nem vagyok jó passzban, mondtam már. Nemrég műtötték.

De ő így erre se szállt ki az ölemből, csak végigmért mocskosul.

– Figyuzzál – azt mondja. – Már aludtam, amikor az az örült Maurice fölébresztett. Ugye, nem képzeled, hogy én...

– Mondtam már, hogy megfizetlek, meg minden. Hidd el. Teli vagyok zsozsóval. Csak még nem gyógyultam fel egészen egy nagyon súlyos...

– Akkor mi a francért rendeltél magadnak nőt attól az örült Maurice-től, he? Ha tényleg most műtötték a hogyishívjákodat? He?

– Azt hittem, sokkal jobban leszek már. Egy kicsit elszámítottam magam. Ez az igazság. Bocs. Hadd álljak föl egy percre. Hoznám a brifkómat. Frankón.

Halálra sértettem, de azért csak kimászott az ölemből, én pedig már hoztam is a brifkómat a szekrényről. Kivettem belőle egy ötdolláros, és odaadtam neki.

– Kösz – mondtam. – Nagyon köszönöm.

– Ez csak egy ötös. Tíz jár.

Na, ez kezdi, gondoltam. Félttem, hogy ez lesz, nem vicc.

– A Maurice ötöt mondott – mondom. – Hogy holnap délig tizenöt, egy menet meg csak öt.

– Tízes egy menet.

– Ötöt mondott. Ne is haragudj, de csak ennyit kapsz.

Megint megrántotta így a vállát, ahogy az előbb, aztán baromi undokul azt mondta:

– Ideadnád a ruhámat? Ha nem esik nehezedre.

Ijesztő egy csajszi volt. Akármilyen cérnahangon mondta ezt, elég rémes hatást keltett. Egy agyonsminkelt ordas vén kurva se ijeszthetett volna rám így.

Hoztam a ruháját. Belebújt, és aztán a kabátját is felkapta az ágyról.

– Na, szevasz, balfasz – azt mondja.

– Szevasz – mondom erre én. Semmi köszönöm vagy valami. Jó, hogy.

Amikor elment ez a Sunny, bevágtam magam a székbe, és elszívtam egypár cigit. Hajnalodott. Fú, de nyamvadtul éreztem magam. El se bírod képzelni, mennyire elborultam. És hát akkor elkezdtem így hangosan az Allie-hez beszélni. Szoktam néha, ha nagyon elborulok. Hogy hozza el hazulról a bringáját, és találkozunk a Bobby Fallonék előtt. A Bobby Fallonék a szomszédaink voltak Maine-ben, mármint évekkel ezelőtt. Na és az úgy volt, hogy egyszer elbringáztunk ezzel a Bobbyval a Sedebego-tóhoz. És hogy kaját is viszünk, minden, meg légpisztolyt – annyira kis surmók voltunk, hogy azt hittük, lövünk is majd valamit a légpisztolyunkkal. És hát az Allie kifülelte, mire készülünk, és ő is jönni akart, én meg nem engedtem. Hogy ő kicsi még. És ha nagyon elborulok mostanában, odaszólok neki: – Oké. Hozd el hazulról a bringádat, és találkozunk a Bobby Fallonék előtt. Siess. – Nem az, hogy ne vittem volna magammal, ha mentem valahová. Vittem én. Csak aznap nem. Nem rágott be rám – sose rágott ő be semmiért –, és nekem mégis mindig eszembe jut ez, ha nagyon elborulok.

De aztán csak levetkőztem a végén, és lefeküdtem. Az ágyban aztán kedvem lett volna imádkozni egyet vagy valami, de nem sikerült. Nem mindig tudok imádkozni, amikor szeretnék. Először is én tulajdonképpen ateista vagyok. A Jézust, azt így bírom, de a többi bibliai dolog nem nagyon érdekel. Például a tanítványok, tessék. Az az igazság, tudod, hogy az agyamra mennek. Jézus halála után így rendben is lettek volna, de amíg élt, szart se ért velük. Folyton keresztbe tettek neki. Náluk kábé bárki jobb fej a Bibliában. Abban nekem akkor már, tudod, Jézus után az a megszállott csávó a kedvencem, aki így valami kriptában lakik, és kövekkel vagdossa magát. Százszor szimpatikusabb nekem az a szegény nyavalyás, mint a tanítványok. Össze is vitatkoztam erről egypárszor még a Whootonban az egyik folyosós szomszéd sráccal, az Arthur Childsszal. Ilyen kvéker izé volt ez a Childs, és folyton a Bibliát bújta. Nagyon rendes gyerek volt, bírtam is, de volt egy csomó bibliai téma, főleg a tanítványok, amiben sose értettünk egyet. Hogy ha nem szeretem a tanítványokat, azt mondja, akkor Jézust se szeretem, satöbbi. Meg hogy a tanítványokat muszáj szeretni, mert Jézus választotta ki őket. Én meg erre, hogy tudom, persze, de találomra. Merthogy nem ért rá egyenként végigvizsgálni mindet. De ez nem az ő sara, mondom. Vagyis hogy nem a Jézus tehetett arról, hogy nem ért rá. Meg emlékszem, azt is megkérdeztem ettől a Childstól, hogy a Júdás, aki elárulta Jézust meg minden, hogy ez a Júdás őszinte a pokolba került-e, miután öngyilkos lett. Hát persze, mondta erre a Childs. Na, ebben se értettünk egyet. Hogy lefogadnám, mondom, akár egy ezresbe is, hogy Jézus nem küldte Júdást a pokolra. Lefogadnám bármikor azóta is, ha volna egy ezresem. A tanítványok közül szerintem nagyon is odazavarta volna a Júdást bármelyik, még hozzá seperc alatt, de bármibe lefogadom, hogy a Jézus, az nem. Mire a Childs gyerek, hogy az velem a baj, hogy nem járok templomba, satöbbi. Mondjuk, ebben igaza is volt. Tényleg nem járok. Hogy mást ne mondjak, a szüleim különböző vallásúak, és minden gyerek ateista minálunk. Ráadásul az az igazság, tudod, hogy a papokat se bírom. Az iskolaiaknak, ahova csak jártam, mindig ilyen kenetteljes lett a hangjuk, ha prédikálni kezdtek. Úristen, de rühelltem. Fogalmam sincs, mi a francért nem tudnak normális hangon beszélni. Tök kamu, ahogy szónokolnak.

Hát szóval csak feküdtem, és rohadtul nem bírtam imádkozni. Ahányszor rákezdtem volna, beugrott a Sunny, ahogy azt mondja, hogy szevasz, balfasz. Az lett a vége, hogy felültem, és rágyújtottam egy újabb cigire. Szar íze volt. Kábé két csomaggal elszívtam már azóta, hogy eljöttem a Pencey-ből.

És ahogy így fekszek és cigizek, egyszer csak hallom ám, hogy kopogtatnak. Reménykedtem, hogy

nem az én ajtómon, és közben meg kurvára tudtam, hogy de. Nem tudom, honnan tudtam, de tudtam. Meg azt is, hogy ki kopog. Ráéreztem.

– Ki az? – szóltam ki. Eléggé megijedtem. Nagyon be tudok szarni az ilyenektől.

De megint csak kopogtak. Hangosabban.

Végül aztán kikeltem az ágyból, és egy szál pizsamában ajtót nyitottam. Villanyt nem is gyújtottam, mert közben már kivilágosodott. Az ajtóban ott állt a Sunny meg Maurice, a liftes strici.

– Mi van? Mi kell? – mondom. Fú, hogy reszketett a hangom.

– Nem sok – vágja rá a Maurice. – Csak egy ötös. – Ő volt a szóvivő. A Sunny csak így állt mellette tátott szájjal.

– Már kifizettem. Öt dollárt adtam neki. Kérdezd csak meg – mondom. Fú, hogy reszkettem.

– Tíz dollárról volt szó, főnök. Megmondtam. Tíz dollár egy menet, délig tizenöt. Megmondtam.

– Nem ezt mondtad. Azt mondtad, hogy egy menet egy ötös. Hogy délig tizenöt, igen, de tisztán hallottam, hogy...

– Na, engedj csak be, főnök!

– Minek? – kérdeztem. A szívem meg már majd kiugrott a helyéből. Istenem, legalább fel lettem volna öltözve! Iszonyú gáz ilyenkor pizsamában lenni.

– Na, nyomás, főnök – mondta akkor ez a Maurice. És lökött rajtam egy jó nagyot a mocskos mancsával. Majdnem seggre is estem, amilyen drabális egy állat volt. A következő pillanatban meg már be is nyomultak a Sunnyval a szobámba. Mint akik otthon vannak. Sunny az ablakpárkányra ült. A Maurice meg a karosszékbe, és így kigombolta a gallérját, minden, merthogy liftesegyenruha volt rajta. Fú, de ideges voltam.

– Na, főnök, perkáljál. Nem érek rá, dolgom van.

– Hányszor mondjam? Egy fillérrel se tartozom. Az ötöst már odaadtam neki...

– Kuss. Perkáljál.

– Miért adnék még egy ötöst? – mondom. Már csukladoztam. – Le akartok lejmolni, mi?

Na, erre kigombolta a Maurice az egyenzubbonyát. Alatta se ing, se semmi, csak egy kamu gallér. Nagy, szőrös hasa volt.

– Senki se akar itt lelejmolni senkit – azt mondja. – Perkáljál, főnök.

– Nem.

Erre aztán fölállt a székből, és így elindult felém, meg minden. Mint aki nagyon-nagyon fáradt, vagy nagyon-nagyon unatkozik. Úristen, hogy beszartam. Így karba tettem a kezem, emlékszem. Talán nem lett volna ennyire gáz, ha legalább nem csak egy szál kurva pizsamában vagyok.

– Perkáljál, főnök. – Egyenesen felém tartott. Csak ezt ismételte: – Perkáljál, főnök. – Tiszta hülye volt.

– Nem.

– Ne kényszeríts rá, főnök, hogy lerúgjam a kis szívedet. Nincs sok kedvem hozzá, de az lesz – azt mondja. – Lógsz egy ötössel.

– Nem lógok – mondtam. – Ha nekem jössz, akkorát üvöltök, hogy mindenki felébred rá. A zsernyákok, minden. – De reszketett a hangom, mint a nyavalya.

– Üvöltsél csak. Ahogy a torkodon kifér. Tessék – mondja erre a Maurice. – Tudják csak meg a szüleid, hogy egy kurvával éjszakáztál, igaz? Úrigyerek létedre, ugye? – És ebbe szemét módon jól bele is trafált. De bele ám.

– Hagyj békén! Ha tízet mondtál volna, nem vitatkoznék. De te kifejezetten...

– Na, perkáljál már. Mi lesz? – Szorított neki az ajtónak. Szinte rám dőlt a mocskos, csupa szőr hasával, minden.

– Hagyjál! Húzzatok el innen! – mondtam. És még mindig karba volt téve a kezem, meg minden. Úristen, mekkora lúzer voltam.

Akkor megszólalt végre a Sunny is.

– Hé, Maurice! Kiveszem a brifkójából, jó? – azt mondja. – Ott van azon az izén, na.

– Jó, vedd ki.

– Ne nyúlj a brifkómhoz!

– Már ki is vettem – mondja erre a Sunny. És meglobogtatott egy ötdollárost. – Látod? Csak ötöt vettem ki, amennyi jár. Nem verlek én át.

Hirtelen elbögtem magam. Bárcsak sikerült volna visszafojtanom, de nem sikerült. – Nem vertek át, ja, de nem ám – mondtam nekik. – Csak ellopjátok öt...

– Kuss – szólt rám a Maurice, és meglökött.

– Hagyd békén – mondta a Sunny. – Ne már. Megvan a della. Húzzunk. Gyere már.

– Megyek – vágta rá a Maurice. De nem ment.

– Na, Maurice, komolyan. Hagyd már békén.

– Ki bánt itt bárkit is? – nézett erre a Maurice tök ártatlan képpel. És hopp, belém pöckölt egy kurva nagyot így pizsamán keresztül. Hadd ne mondjam meg, hogy hol, de rohadtul fájt. Hülye fasz, mondtam neki. – Mi van? – azt mondja. És a füle mögé tette a tenyerét, mint aki süket. – Mi van? Mi vagyok én?

Csak bögtem tovább. Dühömben meg az idegességtől meg minden.

– Egy hülye fasz vagy – mondtam. – Egy rohadt szemét csaló, de két év, és az utcára kerülsz, egy nyamvadék csöves leszel, tarhálni fogsz. Rácsöpög a taknyod a mocskos kabátodra, és a...

Na, akkor behúzott. Meg se próbáltam kitérni vagy elhajolni vagy valami. Csak egy kurva nagy gyomrost éreztem.

De nem az, hogy így kiütött volna, mert emlékszem rá, ahogy felnéztem rájuk a padlóról, és láttam, ahogy kimennek, és bevágják maguk mögött az ajtót. Aztán meg csak feküdtem tovább egy jó csomó ideig, mint amikor a Stradlatertől kaptam egyet. Csak éppen most azt hittem, meghalok. Frankón. Hogy megfulladok vagy mi. Merthogy nem kaptam levegőt. Amikor végre feltápáskodtam, még mindig nem tudtam kiegyenesedni, és így a hasamat szorítva bírtam csak kivánszorogni a fürdőszobába, meg minden.

De nem vagyok én normális. Nem én, esküszöm. Félúton egyszer csak azt kezdtem játszani, hogy haslövést kaptam. Hogy belém lőtt ez a Maurice. És hogy a fürdőszobában én most mindjárt bedobok egy jó adag whiskyt vagy valamit, idegnyugtatónak, hogy aztán akcióba lendülhessek. Elképzeltem, ahogy jövök majd ki a fürdőből, már felöltözve, minden, a zsebemben az automata pisztolyom, még tántorgok egy kicsit. Aztán hogy már megyek lefelé, de nem liften, hanem a lépcsőházban. Hogy így kapaszkodom a korlátba, a szájam sarkán időnként kibuggyan egy-egy csöpp vér. Szóval, hogy lejjebb megyek egypár emelettel – közben szorongatom a gyomromat, vérnyomokat hagyok magam után –, és akkor megnyomom a liftcsengőt. És ahogy nyitja a Maurice a liftajtót, meglát engem a pisztollyal, és felvisít, és ilyen beszari fejhangan rimánkodik, hogy jaj, ne bántsam. De én már lövök is. Hatot ereszték a szőrös, kövér hasába. Aztán a liftaknába dobom a pisztolyt, de előbb még lepucolom róla az ujjlenyomataimat, satöbbi. Aztán visszavánszorgok a szobámba, és felhívom a Jane-t, és ő jön, és bekötöz. Elképzeltem, ahogy a számba teszi a cigit, miközben én csupa vér vagyok, minden.

Kurva filmek. Hülyét csinálnak az emberből. Frankón.

Kábé egy óra hosszat ki se jöttem a fürdőszobából, fürödtem, minden. Aztán visszafeküdtem. Időbe telt, amíg elaludtam – nem is voltam álmos –, de végül is sikerült. Pedig legszívesebben öngyilkos lettem volna. Az ablakon kiugrani, az lett volna jó. Csak az tartott vissza, hogy nem lehettem biztos

benne, lesz-e odalenn, aki rögtön betakar. Azt rühelltem volna, hogy lássa a sok hülye kíváncsi, ahogy vérbe fagyva fekszem.

Nem sokat alhattam, mert tíz se volt még, amikor felébredtem. Elszívtam egy cigit, erre jó éhes lettem. Utoljára azt a két hamburgert ettem a Brossarddal meg az Ackley-vel, amikor bementünk Agerstownba mozizni. Vagyis jó régen. Mintha ötven év is eltelt volna azóta már. Ott volt mellettem a telefon, és már épp leszóltam volna valami reggeliért, de bemajrértam, mi lesz, ha a Maurice hozza fel. És hát nem pont órá vágytam, na. Úgyhogy csak döglöttem tovább az ágyban, és elszívtam még egy cigit. Eszembe jutott, hogy felhívhatnám a Jane-t, hátha otthon van már vagy valami, de nem voltam olyan hangulatban.

Aztán végül a Sally Hayesre csörögtem rá. Ő a Mary A. Woodruffba járt, és tudtam, hogy otthon van, mert írt nekem egy pár hete. Nem voltam oda érte, de évek óta ismertem már. Eleinte elég okosnak hittem, amilyen hülye vagyok. Azért hittem okosnak, mert elég sokat tudott így színházról, színdarabokról, irodalomról meg ilyenekről. Ha valaki így vágja ezeket a dolgokat, időbe telik, amíg kiderül, hogy nem buta-e mégis. A Sallyvel nekem ez több évembe tellett. De azt hiszem, hamarabb is rájöhettek volna, ha nem smárolunk olyan kurva sokat. Az a baj, hogy akivel smárolok, azt így valahogy mindig elég okosnak hiszem. A kettőnek baromira nincs köze egymáshoz, és mégis.

Na szóval, rácsörögtem. Először a cseléd vette fel. Aztán az apja. Aztán ő.

– Te vagy az, Sally? – kérdeztem.

– Igen – azt mondja. – Ki vagy? – Amiben volt azért egy kis kamu. Az apjának megmondtam már, ki vagyok.

– Holden Caulfield. Hogy vagy?

– Á, Holden! Én jól! És te?

– Szuperül. Na. És amúgy mi van veled? Suli?

– Elvagyok vele – mondta. – Illetve hát... tudod.

– Szuper. Figyuzzál. Gondoltam, megkérdezlek, ráérsz-e máma. Vasárnap van, de vasárnapi matiné is szoktak lenni. Jótékonysági meg ilyenek. Na?

– Remek ötlet!

Remek. Hű, mennyire utálom én ezt a szót. Mekkora kamu. Majdnem rávágtam, hogy á, hagyjuk inkább a matinét. De aztán csak nyomtuk a rizsát. Vagyis hát ő nyomta. Szóhoz is alig lehet jutni mellette. Előbb valami harvardos pasiról beszélt – elsőéves volt nyilván, de persze nem mondta –, hogy az mennyire odáig van érte. Hogy hívogatja éjjelnappal. Éjjel-nappal, behaltam ettől. Aztán meg egy másik pasiról, egy West Point-i kadétról, hogy az is mennyire döglök utána. Nahát. Azt mondtam neki, találkozzunk kettőkor a Biltmore-ban az óra alatt, de ne készen, mert az előadás valószínűleg fél háromkor kezdődik. Merthogy késni szokott a Sally. Az agyamra megy, de nagyon jó csaj.

Akkor tehát megbeszéltük a drótot, én pedig felöltöztem és összecsomagoltam. Mielőtt indultam volna, még egyszer kinéztem az ablakon, hogy mi van a perverzekkel, de mindnek le volt húzva a redőnye. Jaj, de nagyon erényesek lettek így reggelre. Aztán lelifteztem, és fizettem. A Maurice-t sehol se láttam. Nem mintha találkozni szerettem volna azzal a ganéval.

A szálloda előtt taxiba szálltam, de halványlila gőzöm se volt, hogy hova menjek. Nem volt hova. Még csak vasárnap volt, és szerdáig, de legalábbis keddig nem mehettem haza. Ahhoz marhára nem volt kedvem, hogy ezek után egy másik szállodában verjenek hülyére. Így aztán végül is a Főpályaudvarra vitettem magam a sofőrrel. Az nincs messze a Biltmore-tól, ahol később találkoznunk kellett Sallyvel, és azt találtam ki, hogy berakom a bőröndjeimet egy ilyen kulcsos csomagmegőrzőbe,

és utána megreggelizek. Elég éhes voltam. A taxiban elővettem a brifkómat, és így megszámláltam a pénzemet. Pontosan nem emlékszem már, mennyi maradt, de nem valami haj de sok. Egy vagyont vertem el két hét alatt, basszus. De frankón. Igazából mindig szórnám csak a pénzt. Amit nem verek el, azt meg elvesztem. Egy csomószer a visszajárót is otffelejtem a vendéglőkben, a klubokban meg minden. A szüleim hülyét kapnak ettől. Nem csoda. Bár az apám, mondjuk, eléggé gazdag. Nem tudom, mennyit keres – ilyenekről ő sose beszél velem –, de úgy képzem, hogy jó sokat. Vállalati jogász. És azok marha jól keresnek. Meg onnan is tudom, hogy jól megy neki, hogy Broadway-bemutatókba fekteti folyton a pénzét. Aztán mindig nagy bukás a vége, az anyám pedig a falra mászik olyankor. Nem túl egészséges, amióta meghalt az öcsém, az Allie. Már csak ezért is szar volt, hogy meg fogja tudni, hogy már megint lapátra tettek.

Miután beraktam a bőröndjeimet egy ilyen csomagmegőrző szekrénybe, egy kis szendvicsbárba mentem, és megreggeliztem. Kivételesen jó sokat ettem: narancslé, szalonnás tojás, pirítós, kávé. Általában csak egy narancslevet iszom. Alig szoktam enni. Frankón. Azért is vagyok olyan baromi sovány. Végig kellett volna csinálnom egy ilyen kúrát, hogy ilyen tápláló szarokat eszik az ember, meg minden, de bele se kezdtem. Ha elvagyok, általában elég egy sajtos szendvics meg egy ovomaltin. Nem sok, de az ovomaltin tele van vitaminnal. H. V. Caulfield. Holden Vitamin Caulfield.

Ahogy eszem a tojást, két apáca jön be, így bőröndöstül – gondolom, két kolostor között a vonatot várták –, és mellém ülnek a pultnál. Nem boldogultak a bőröndjeikkel, én meg segítettem nekik. Ilyen baromi gagyi kinézetű bőröndjeik voltak, szóval hát nem valódi bőrből vagy valami. Tudom, hogy nem nagy ügy, de utálom, ha valakinek gagyi a bőröndje. Rémesen hangzik, de ránézésre képes vagyok megutálni valakit, ha gagyi bőröndje van. Az úgy volt, hogy Elkton Hills-es koromban együtt laktam valameddig egy Dick Slagle nevű sráccal, akinek ilyen nagyon olcsó bőröndjei voltak. És nem az állványon tartotta, hanem betolta az ágya alá, nehogy az enyém mellett lássa valaki őket. Ez engem iszonyúan nyomasztott, a legszívesebben kihajítottam vagy akár el is cseréltem volna vele a magaméit. Azok ilyen Mark Cross darabok voltak, originál marhabőrönből, satöbbi, ami nem két fillér, gondolom. Hülye helyzet volt. Na, de mi történt? Végül, ugye, leszedtem a bőröndjeimet a tartóról, és én is az ágy alá toltam őket, nehogy már kisebbségi komplexusa legyen tőlük ennek a Slagle gyereknek. És na, mit csinált ő erre? Már másnap kiszedte onnan, és szépen visszatette őket az állványra. Mégpedig azért – de erre csak később jöttem rá –, hogy azt lehessen hinni, hogy az ő bőröndjei azok. Frankón. Ennyire lökött fazon volt. Meg például folyton gyalázta is a kofferjeimet. Hogy túlságosan újak meg burzsujok. Ez volt a kedvenc szava. Olvasta vagy hallotta valahol. Szerinte mindenem olyan burzsuj volt, hogy csak na. Még a töltőtollam is. Folyton kölcsönkérte, de azért burzsujnak mondta. Összvissz vagy két hónapig laktunk csak együtt. Aztán mindketten szóltunk, hogy szétköltöznénk. És az a vicc, hogy miután szétköltöztünk, szinte hiányozni kezdett, mert baromi jó humorérzéke volt neki, és tök jól elvultunk néha. Nem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy én is hiányoztam őneki. Az elején még csak viccből burzsujozta le a cuccaimat, nem is nagyon érdekelt, inkább csak vicces volt. De egy idő múlva egyszer csak látszott, hogy már nem viccel. Szóval, szar az, ha sokkal jobb bőröndöd van, mint a szobatársadnak. Mármint hogy olyan, ami tényleg jó, neki meg ócska. Azt hinnéd, hogy ha van az illetőnek egy csöpp esze meg minden, és humora is van, akkor nem érdekli, kinek jobb a bőröndje, pedig de. Frankón. Többek között ezért lett énnekem az a seggféj Stradlater a szobatársam. Mert neki legalább olyan bőröndjei voltak, mint nekem.

Szóval ott ült a két apáca, és hát így szóba elegyedtünk. A mellettem ülőnek volt egy ilyen kosara, amilyennel apácák meg üdvhadsereges spinkók szoktak tarhálni karácsony táján. Amikor ott állnak minden sarkon, főleg az Ötödik sugárúton, az áruházak előtt meg minden. Szóval ez a mellettem ülő elejtette a kosárkáját, én meg lehajoltam, és fölvettem neki. És megkérdeztem, hogy ő most egy ilyen

jótékony gyűjtőkörúton van-e, vagy mi. Ő meg, hogy nem. Csak, azt mondja, nem fért be a bőröndjébe, és azért viszi így külön. De milyen kedvesen bírt rámosolyogni az emberre. Jó nagy orra volt, és ilyen nem túl vonzó, fémkeretes szemüveget hordott, viszont az arca, az baromi helyes volt.

– Gondoltam, gyűjteni tetszenek – mondom neki –, és hát hogy adok így valamit. De jó, akkor későbbre adom, amikor tényleg el tetszenek kezdeni.

– Ó, milyen kedves – feleli erre az apáca, és a másik, a barátnője is rám nézett. Ő egy kis fekete könyvet olvasott, miközben a kávéját itta. Mintha a Biblia lett volna, csak sokkal vékonyabb. De szóval egy ilyen Biblia-szerű könyvet, na. Csak kávé és pirítós volt a reggelijük. De nyomasztó. Utálom, ha én így szalonnás tojáást eszek, a másik meg csak pirítóst reggelizik kávéval.

Tíz dollárt fogadtak el. Kérdezgették, hogy biztosan nem sok-e ez nekem, vagy valami. Én meg, hogy van pénzem bőven, de látszott, hogy nem hiszik. Azért a végén csak elfogadták. Annyira hálálkodtak mindketten, hogy az már kínos volt. Aztán témát váltottam, és megkérdeztem, hova készülnek. Mire ők, hogy tanítónők, Chicagóból jönnek, és mostantól valahol fenn, a Százhatvannyolcadik vagy Száznolcvanhatodik utcában vagy hol fognak tanítani egy zárdában. Megtudtam, hogy a mellettem ülő, a drótszemüveges, angolt tanít, a barátnője pedig történelmet és állampolgári ismereteket. Na, erre beindult a szennyes fantáziám, hogy vajon a mellettem ülőnek, az angoltanárnőnek, vajon mi jut eszébe mint apácának meg minden, ha bizonyos ajánlott könyveket olvas. Nem valami csupa szex könyveket, csak amikben így szerelem van, satöbbi. Ott van például a Thomas Hardy *Hazatérés*-ében a Eustacia Vye. Most nem az, hogy ő ilyen haj, de nagyon szexi volna vagy mi, de arra azért csak ráflessel az ember, hogy egy apácának mégis mi jut eszébe róla. Hangosan azért nem mondtam ezeket ki persze. Csak hogy angolból vagyok a legjobb.

– Tényleg? Jaj, de örülök! – lelkesedett a szemüveges, az angoltanárnő. – Idén miket olvastatok? Na? Kíváncsi vagyok. – Tök helyes volt.

– Hát, főleg az óangol irodalmat. Beowulf, Grendel, Lord Randal, satöbbi. De pluszpontokért néha szorgalmi olvasmányokat is kaptunk. Én Thomas Hardytól a *Hazatérés*-t olvastam, meg még a *Romeo és Júliá*-t, meg a *Julius*...

– Ó, a *Romeo és Júliá*-t! Nahát! És? Ugye, milyen jó? – És tökre nem úgy kérdezte ezt, mint egy apáca.

– Igen. Jó. Nagyon jó. Van egy-két dolog, ami nem igazán tetszett benne, de általában nagyon meghatott.

– Mi nem tetszett benne? Emlékszel még rá? – Igazság szerint így eléggé zavarba ejtő volt a *Romeo és Júliá*-ról társalogni vele. Merthogy elég zaftos részek is vannak abban a darabban, ő pedig mégiscsak apáca volt meg minden, de hát ő akart beszélgetni róla.

– Jó, hát annyira nem vagyok oda a Rómeóért meg a Júliáért – mondtam. – Szóval bírom őket persze, de... Nem is tudom. Néha elég bosszantóak. Mondjuk, amikor a Mercutiót megölik, őt sokkal jobban sajnáltam, mint a Rómeót meg a Júliát. Ja, mert a Romeo nekem már nem nagyon jön be onnantól, hogy Mercutiót leszúrja az a másik fickó, a Júlia unokatestvére, na... Mi is a neve?

– Tybalt.

– Ja, igen, a Tybalt – mondom. Az ő neve mindig kimegy a fejemből. – A Romeo miatt. És hát nekem ő a kedvenc szereplőm, ez a Mercutio. Mit tudom én. Persze az a sok Montague meg Capulet, ők is rendben vannak, különösen a Júlia, de a Mercutio, szóval hát ő... Hogy mondjam? Mennyire okos már, meg szellemes, meg minden. Hát szóval nekem az agyamra megy, ha valakit megölnék, pláne ha okos az illető, meg szellemes meg minden, és másvalaki tehet róla. A Romeo meg a Júlia legalább nem foghatta másra.

– Hova jársz? – kérdezte akkor az apáca. – Melyik iskolába? – Merthogy nyilván elege lett most

már ebből a Romeo-Júlia-témából.

Azt feleltem, hogy a Pencey-be, és ő hallott is már róla. Azt mondta, az nagyon jó iskola. Ráhagytam. Mire a másik, aki történelmet és állampolgári ismereteket tanít, hogy nekik most már ideje indulniuk. Elvettem a számlájukat, de nem engedték, hogy én fizessek. A szemüveges visszakérte.

– Épp eléggé bőkezű voltál már – azt mondja. – Nagyon édes fiú vagy te. – Tényleg nagyon helyes volt. Egy kicsit az Ernest Morrow anyjára emlékeztetett, akivel együtt vonatoztam. Főleg amikor mosolygott. – Jó volt veled beszélgetni – mondta.

Mire én, hogy nekem is ővelük. És komolyan is gondoltam. De még ennél is jobb lett volna, azt hiszem, ha beszélgetés közben nem esz folyton a frász, hogy mi lesz, ha egyszer csak ki akarják szedni belőlem, nem vagyok-e én is katolikus. A katolikusok mindig mindenkiből ki akarják szedni, nem katolikus-e. Tőlem is egy csomószer kérdezték már, úgyhogy tudom, már csak azért is, mert ír vezetéknevem van, az ír származásúak pedig legtöbbször katolikusok. Az apám eredetileg az is volt, katolikus. De aztán kilépett, amikor elvette feleségül az anyámat. A katolikusok persze akkor is tudni szeretnék, nem vagy-e katolikus, ha fogalmuk sincs, mi a vezetékneved. Ismertem egyszer a Whootonban egy Louis Shaney nevű katolikus csávót. Vele ismerkedtem ott össze lefelől. Tanévnitőkor mi kerten kerültünk előre, amikor az orvosi előtt az igazolásunkra vártunk, és hát így szóba elegyedtünk, teniszről kezdtünk el dumálni. A tenisz neki nagyon bejött, nekem is. Azt mondta, ő minden nyáron kinn van a Forest Hills-i országos bajnokságon, mire én, hogy én is, és akkor a teniszbajnokokról témáztunk egy darabig. Jó sokat tudott a teniszről, gyerek léte. Frankón. Aztán egyszer csak így egész egyszerűen félbeszakítja magát, és nekem szegezi a kérdést: – Nem tudod véletlenül, hol van itt a katolikus templom? – És abból, ahogy kérdezte, tudni lehetett, hogy azt akarja most kiszedni belőlem, hogy katolikus vagyok-e. Ez tuti. Nem az, hogy előítéletei lettek volna vagy valami, csak tudni akarta és kész. Szívesen beszélgetett velem teniszről meg minden, de látszott, hogy ha katolikus volnék vagy valami, akkor még szívesebben beszélgetne. Ennekem az ilyesmi az agyamra megy. Nem állítom, hogy ez aztán így be is tett a beszélgetésünknek, mert nem tett be, de használni azért tutira nem használt. Na hát ezért jó, hogy az a két apáca nem kérdezte meg, katolikus vagyok-e. Ettől persze nem állt volna le a társalgás, de az biztos, hogy gellert kapott volna. Nem az, hogy bajom volna a katolikusokkal. Mert nincs. Katolikusnak biztos én is ugyanilyen volnék. Olyan ez valahogy, mint amit a bőröndjeimről mondtam, tudod. Csak hát nem használ a beszélgetésnek. Ennyi.

Amikor aztán felállt a két apáca, hogy most már indulnak, elkövettem egy baromi kínos hülyeséget. Cigiztem ugyanis, és ahogy felálltam, hogy elköszönök tőlük, véletlenül az arcukba fújtam egy kis füstöt. Nem direkt, de mégis. Szabadkoztam persze ész nélkül, ők pedig így rém udvariasan és kedvesen reagáltak rá, de azért akkor is rém kínos volt, na.

Már elmentek, amikor sajnálni kezdtem, hogy csak tíz dollárt adományoztam nekik. Másrészt persze már megbeszéltem a Sally Hayesszel a matinét, és hát, ugye, kellett a pénz jegyre, satöbbi. De sajnálni sajnáltam azért. Kurva pénz. Mindig sírás a vége.

Szóval, megreggeliztem, de még dél se volt, a Sallyvel pedig csak kettőre beszéltük meg, így hát nekiindultam, hogy járok addig egy nagyot. Még mindig a két apácán filóztam. Azon az ócska fonott kosáron, amivel pénzt gyűjteni járnak, ha nem tanítanak éppen. Megpróbáltam elképzelni, ahogy az anyám vagy valaki más, mondjuk, a nagynéném vagy a Sally Hayesnek az a bolond anyja ácsorog egy áruház előtt egy ilyen kosárával, és tarhál a szegényeknek. Megpróbáltam, de nem nagyon ment. Az anyámat még csak-csak. Na de a másik kettőt! Jótékonykodni persze a nagynéném is szokott – így a Vörös keresztnek meg minden –, de ő baromi elegáns meg minden, és olyankor is mindig elegáns, amikor jótékonykodik, ki van rúzsozva, meg ilyenek. Ha fekete cucuban, rúzs nélkül kéne jótékonykodnia, akkor szerintem nem is csinálná. A Sally Hayes anyjáról nem is beszélve. Te jó isten! Kosárázni az a nő max akkor lenne hajlandó, ha seggen csókolnák az adakozók. Ha viszont csak úgy bepottyantanák a pénzüket a kosárájába, és aztán így rá se nézve, szó nélkül mennének tovább, ő egy órán belül abbahagyná. Elunná magát. Leadná a kosáráját, és beülne valami elegáns helyre ebédelni. Ezt bírtam én nagyon a két apácában. Hogy például ők biztos, hogy sose ültek be elegáns helyre ebédelni. És annyira szomorú is volt ez, mármint hogy sose ülnek be így egy elegáns helyre ebédelni, vagy valami. Jó, hogy nem olyan fontos dolog ez, mégis elszomorított.

A Broadway felé indultam, csak úgy, mert már évek óta nem jártam arra. Meg hogy keressek egy lemezboltot, ami vasárnap is nyitva tart. Meg akartam venni a Phoebe-nek egy lemezt, a *Babszem Shirley*-t Égen-földön alig lehetett kapni már. Arról szól, hogy egy kiscsajszi nem mer elmenni hazulról, mert szégyelli, hogy kiesett a két elülső foga. A Pencey-ben hallottam. Egy fölöttünk lakó srácnak megvolt, meg is akartam venni tőle, mert tudtam, hogy imádná a Phoebe, de a srác nem adta. Ősrégi, de iszonyú jó lemez, egy feka énekesnőnek, az Estelle Fletchernek a kábé húszéves száma. Jó dzsesszesen meg kurvásan énekl, egy csöppet sem érzélgős. Fehér csaj biztos rohadtul mesterkélten adná elő, de ez az Estelle Fletcher, ez marhára tudta, mit csinál, az egyik legjobb lemez ez, amit életemben hallottam. Gondoltam, megveszem egy boltban, ami vasárnap is nyitva tart, és aztán felmegyek vele a parkba. Merthogy vasárnap volt, és vasárnaponként a Phoebe elég gyakran görkorizik a parkban. Tudtam azt is, hogy kábé merre.

Nem fáztam annyira, mint előző nap, de még mindig felhős idő volt, sétára nem túl jó. Egyvalami volt jó. Egy család ment így előttem, valami templomból jöhettek, apa, anya, meg a kábé hatéves kölykük. Elég szegénynek látszottak. Az apán pont olyan gyöngyszürke kalap, amelyet szegény ember csap a fejébe, ha dögösen akar kinézni. Csak ment a feleségével, dumáltak, nem figyeltek a kölykükre. Az meg marha jó fej volt. Nem a járdán ment, hanem az úttesten, de szorosan a járdaszegély mellett. Ilyen dedós módon, hogy ő milyen nyílegyenesen lépdél, és közben végig énekelt és hangicsált. Közelebb húzódtam, hogy halljam, mit énekel. Azt énekelte, hogy „Ki kap el, ha hanyatt-homlok futsz a rozson át?” Egész jó kis hangja volt. Látszott rajta, hogy brahiból énekel. Zúgtak el mellette a kocsik, fékek csikorogtak, a szülei rá se bagóztak, ő meg csak ment-ment a járdaszegély mellett, és fújta tovább, hogy „Ki kap el, ha hanyatt-homlok futsz a rozson át?” Egyből jobban lettem tőle. Felderített egy kicsit.

A Broadwayn nagy tömeg és nyüzsgés. Hiába, hogy vasárnap volt és még csak dél körül, de már nyüzsgöttek az emberek. Mindenki moziba ment, a Paramountba, az Astorba, a Strandbe vagy a Capitolba meg más ilyen eszement helyekre. Mindenki szépen kinyalva, a vasárnap miatt, és ez tovább súlyosbította a helyzetet. De a legsúlyosabb az volt, hogy látszott, hogy mind moziba akarnak

menni. Látni se bírtam őket. Azt még értem, ha valaki azért megy moziba, mert nincs jobb dolga, de ha azt látom, hogy valaki direkt siet is, hogy minél hamarabb odaérjen, az baromira tud nyomasztani. Hát még ha meglátok valahol egy ilyen borzalmasan hosszú sort, saroktól sarokig, ahogy vár-vár szép türelmesen az a millió ember a jegyére meg minden. Fú, hát húztam is már el én a csíkot a Broadwayről. Mázlím volt. Mindjárt az első lemezboltban megkaptam a *Babszem Shirley*-t. Öt dollárt kértek érte, merthogy ritkaság, de nem érdekelt. Fú, de boldog lettem tőle hirtelen! Alig vártam, hogy a parkhoz érjek, és odaadhassam a Phoebe-nek, ha megtalálom.

A lemezbolt után egy drogéria elé értem, be is mentem oda mindjárt. Gondoltam, rácsörgök a Jane-re, hátha hazaérkezett már szünidőzni. Rá is telefonáltam az egyik fülkéből. Csak az a baj, hogy az anyja vette fel, muszáj volt lecsapnom. Semmi kedvem se volt így hosszasan eltársalogni vele vagy valami. Egyébként is rühellem, ha a csajok helyett az anyjuk van vonalban. Azt persze megkérdezhettem volna azért, hogy a Jane megjött-e már. Nem haltam volna bele. De nem akarózott. Hangulat kell ahhoz.

Még színházjegyet is kellett vennem sajnos, fogtam hát egy újságot, és megnéztem, miket játszanak. A vasárnap miatt csak két-három darab ment. Végül is a *Ki kit szeret?* – re vettem két zsöllyét. Ilyen jótékonyági előadás volt vagy mi. Nekem nem sok kedvem volt hozzá, de tudtam, hogy amekkora kamugép, a Sally odáig lesz tőle, merthogy a Lunt házaspár is játszik benne meg minden. Ő nagyon bírja az ilyen, szellemesnek meg fanyarnak kikiáltott darabokat, amikben a Lunt házaspár is játszik, meg minden. Én nem. Én tulajdonképpen nem is szeretem a színházat, ha tudni akarod. A mozinál persze még mindig jobb, de hasra esni nincs miért. Először is utálom a színészeket. Nem tudnak emberi módon viselkedni. Azt csak úgy hiszik magukról. A legjobboknak néha sikerül valamennyire, de az se igazán érdekes. Azon a színészen pedig, aki tényleg jó, mindig meglátszik, hogy tisztában van vele, és ezzel már el is cseszte. Itt van például a Sir Laurence Olivier. Láttam a *Hamlet*-ben. Débé vitt el rá tavaly a Phoebe-vel. Előbb még megebédeltetett minket, és utána. Ő már látta, és olyanokat mondott róla ebédkor, hogy állati kíváncsi lettem rá. De nem nagyon tetszett. Őszintén szólva nem értem, mit esznek annyira ezen a Sir Laurence Olivier-n. Szuper hangja van, baromi jóképű, és jó nézni, ahogy jön-megy, párbajozik satöbbi, de egyáltalán nem olyanak látszott, amilyenek a bátyám Hamletet mondta. Szomorú lúzer helyett inkább egy ilyen hülye tábornokra hasonlított. Még az a legjobb jelenet, amikor elmegy az Ophelia bátyja – az, aki párbajozik a legvégén Hamlettel –, és az apjuk mindenféle tanácsokkal látja el. És miközben tanácsokkal látja el, az Ophelia így összevissza hülyül a bátyjával, kihúzza a törét a tokból, és piszkálgatja vele, miközben a bátyja megpróbál úgy csinálni, mintha rohadtul érdekelné, mit vakerál az apja. Ez tetszett. Bírtam nagyon. De ilyen jelenetből nem sok van. Phoebe-nek csak az tetszett, amikor Hamlet megveregeti annak a kutyának a fejét. Hogy az milyen vicces és jó volt, és ja. Nekem inkább olvasnom kell majd azt a darabot. Az a baj, hogy nekem mindig csak úgy a jó, ha magamnak olvasok. Színészre inkább oda se figyelek. Merthogy bármelyik pillanatban kamuzhat egyet.

Miután megvettem a két színházjegyet, gyorsan taxiba szálltam, úgy mentem fel a parkba. Jobb lett volna metróznom vagy valami, mert vészesen fogyott a pénzem, de a lehető leghamarabb el akartam most már húzni arról a rohadt Broadwayről.

A parkban jó szar volt. Nem volt túl hideg, de a nap továbbra se sütött, és mindenütt csak kutyafos, turha és szivarcsikk, amit vénemberek köpködtek szét, és a padok mintha mind nedvesek lettek volna, ha rájuk akart ülni az ember. Annyira nyomasztó volt az egész, hogy bele is borzongtam néha, ahogy így mentem. Semmi jele nem volt annak, hogy mindjárt karácsony lesz. Vagy hogy bármi is lesz. De azért csak mentem tovább a Korzó felé, mert ott szokott lenni a Phoebe, ha a parkban van. A zenekioszknál szokott görkorizni. Vicces. Én is mindig ott görkoriztam kicsi koromban.

De nem volt ott. Egypár gyerek görkorizott meg minden, kerten softballoztak, de ő sehol. Aztán megláttam egy vele kábé egykorú kiscsajt, egyedül ült az egyik pádon, a görijét csatolta. Gondoltam, hátha ismeri a Phoebe-t, és tudja, hol van, vagy valami. Oda is mentem hozzá, leültem mellé, és megkérdeztem:

– Nem ismered véletlenül a Phoebe Caulfieldot?

– Kicsodát? – kérdezte. Csak farmer volt rajta és kábé húsz pulóver. Ilyen jó gubancosak, látszott, hogy az anyja kötötte őket.

– A Phoebe Caulfieldot. A Hetvenegyedikben lakik. Negyedikes, oda jár a...

– Te ismered?

– Aha, a bátyja vagyok. Nem tudod, merre van?

– A Callon tanárnő osztályába jár, ugye? – kérdi a kiscsaj.

– Nem tudom. Igen, azt hiszem, oda.

– Akkor biztos a múzeumba ment. Mi múlt szombaton voltunk – mondja a csajszi.

– Melyik múzeumba? – kérdeztem tovább.

Erre így vállat vont.

– Nem tudom – azt mondja. – A múzeumba.

– Jó, de melyikbe? A festményesbe vagy az indiánosba?

– Az indiánosba.

– Köszí szépen – mondom. És felálltam, és már mentem volna is, de hirtelen eszembe jutott, hogy vasárnap van. – Vasárnap van – mondom a kiscsajnak.

Felnézett rám.

– Aha. Hát akkor nincs ott.

Órák óta bajlódott már a görijével. Nem volt rajta se kesztyű, se semmi, tisztára kivörösödött és elgémberedett már a keze. Segítettem neki. Fú, hány éve nem volt már dolgom korikulccsal! De semmi különös. Ha ötven év múlva, koromsötétben nyomnának egyet a markomba, akkor is tudnám, mi az. Föl is csatoltam neki, ő pedig így köszönte szépen. Nagyon kedves, udvarias kiscsaj volt. Istenem, de szeretem én azt, ha egy gyerek kedves és udvarias, amikor felcsatolja neki az ember a görijét, vagy valami. A legtöbb gyerek ilyen is. Frankón. Megkérdeztem, nem akar-e meginni velem egy kakaót vagy valami, de azt mondta, köszönöm, nem kérek.

Hogy a barátnőjével kell találkoznia. A kicsiknek mindig találkozniuk kell valakivel. Behalok ettől.

Szóval, bár vasárnap volt, és a Phoebe-ék nem lehettek ott, én nekivágtam a parknak, és abban a nyirkos, szar időben is végig gyalogolva meg se álltam a Természettudományi Múzeumig. Tudtam, hogy azt értette a görkoris kiscsaj. Úgy ismerem én azt a múzeumot, mint a tenyeremet. Kicsi koromban ugyanabba az általánosba jártam, amelyikbe a Phoebe, és mi folyton oda mentünk. Aigletinger tanárnő – így hívták – majdnem minden szombaton elvitt minket. Hol az állatokat néztük, hol a régi indiánok cuccait. A cserepeiket, a kosaraikat meg ilyeneket. Annyira jó kedvem lesz, ha eszembe jut. Még ma is. Emlékszem, hogy az indián cucc után általában megnéztünk egy filmet a nagy előadóteremben. Kolumbuszról. Azt vetítették mindig, hogy hogyan fedezte fel Kolumbusz Amerikát, hogyan sikerült nagy nehezen pénzt szereznie a Ferdinándtól meg az Izabellától, hajókra, meg hogyan lázongtak ellene a matrózok, satöbbi. Igazából persze nem nagyon izgatott minket a Kolumbusz, viszont mindig vittünk magunkkal egy csomó cukrot meg rágót meg mindent, és a szaga is annyira jó volt annak az előadóteremnek. Olyan, mintha esne mindig kint az eső, még ha nem is esett, és az volna a világ egyetlen finom, száraz és kellemes helye. Annyira imádtam azt a kurva múzeumot. Emlékszem, a nagyelőadóba az indián termen át kellett menni. Egy hosszú-hosszú termen át, és közben csak suttozni volt szabad. Elöl ment a tanárnő, utána az osztály. Sorban, kettesével, minden gyereknek volt

egy párja. Az enyém legtöbbször egy Gertrude Levine nevű kislány. Mindig kézen kellett fogni, és mindig olyan ragacsos vagy izzadt vagy milyen volt a keze. A padló kőből volt, és ha leejtett valaki, mondjuk, egy golyót, akkor összevissza pattogni kezdett az a golyó iszonyú zajjal, a tanárnő pedig megállította az osztályt, és visszament megnézni, hogy mi az ábra. De sose lett azért mérges az Aigletinger tanárnő. Aztán egy ilyen hosszú-hosszú indián harci kenu mellett mentünk el, hosszabb volt, mint három Cadillac, és kábé húsz indián volt benne, egy részük evezett, a többi csak úgy álldogált szigorú képpel, és mindnek harci minták voltak az arcára festve. A kenu leghátulján pedig egy baromi ijesztő, álarcos alak. A varázsló. A frászt hozta rám, de azért tetszett. Ja, meg ha hozzáért az ember egy evezőhöz vagy valami, rögtön rászólt az egyik őr: – Ne nyúljatok semmihez, gyerekek! –, de csak így kedvesen, nem úgy, mint a zsernyákok vagy mit tudom én. Utána meg egy ilyen bazi nagy vitrin következett, benne tűzcsiholó indián pasik meg egy nő, aki takarót sző. És ahogy szövi azt a takarót, így előrehajol, és látni lehet a mellét, minden. Stikába mindig jól meg is néztük magunknak, a lányok is, mert hát kicsik voltak még, és semmivel se volt még nagyobb a mellük, mint a miénk. És közvetlenül a nagyelőadó előtt, az ajtónál, ott volt még az eszkimó is. Hogy ül egy befagyott tó jegén, és egy léken keresztül pecázik. Két halat is kifogott már, azok ott fekszenek a lék mellett. Fú, mennyi vitrin van abban a múzeumban. Az emeleten pláne, azokban szarvasok isznak így ilyen tócsákból, meg madarak húznak le délnek télire. A közeliak kitömve, dróton, a messzebbiek pedig már csak festve, de igazinak látszottak mind, mintha tényleg éppen húznának délnek, és ha lehajolt az ember, és így alulról nézett föl rájuk, akkor mintha még gyorsabban is húztak volna. De a legjobb az volt abban a múzeumban, hogy mindig minden ugyanott van. Hogy nem mozdul senki. Hogy százezredszerre is azt láthattad, hogy az eszkimó épp most fogott ki két halat, a madarak javában húznak dél felé, a szép agancsú, szép karcsú lábú szarvasok még mindig isznak a tócsából, és az a csupaszmellű indián nő ugyanazt a takarót szövi még mindig. Nincs változás. Csakis te leszel más. Nem úgy, hogy gyorsan megnősz, vagy valami. Nem pont úgy. Hanem hogy csak más vagy és kész. Hogy, mondjuk, egyszer csak kabát van rajtad. Vagy hogy a múltkori párod skarlátos lett, és most más a párod. Vagy hogy helyettesíti valaki az Aigletinger tanárnőt. Vagy hallottad, ahogy rohadtul összevesznek a szüleid a fürdőszobában. Vagy benzin szivárványlott a járdán egy pocsolyában, ahogy elmentél mellette. Szóval, hát hogy így más vagy, na – nem is tudom, hogyan magyarázzam. De ha tudnám, se biztos, hogy kedvem lenne hozzá.

Menet közben elővettem a vadászsapómat, és a fejembe csaptam. Tudtam, hogy úgyse találkozok most ismerőssel össze, és hát rohadt nyirkos idő volt. Mentem-mentem, és a Phoebe járt az eszemben, hogy szombatonként ő is abba a múzeumba jár, úgy, mint én. Hogy ugyanazt látja ott, amit én láttam, és hogy ő is mindig más és más. És nem az, hogy így elborultam volna ettől, de ilyen jaj, de vidám se lettem tőle. Van, aminek úgy kéne maradnia, ahogy van. Bárcsak az ilyesmit is bazi nagy vitrinekbe lehetne így rakni, és aztán annyi. Tudom, hogy nem lehet, de kárna kár azért. Na szóval, hát végig ezek jártak az eszemben, ahogy mentem.

Egy játszótérnél megálltam, két kiskölyök lipityókázott, néztem őket. Az egyikük elég dagi volt, én meg lenyomtam a hinta másik végét, hogy így egyensúlyba hozzam a soványabbikat, de látszott, hogy a francba kívánnak, úgyhogy hagytam is őket.

Aztán milyen furcsán jártam már. Ahogy a múzeumhoz értem, egyszer csak be nem mentem volna már semmi pénzért. Nem érdekelt, és kész – pedig ezért kutyagoltam végig az egész parkon, meg készültem rá, meg minden. Ha a Phoebe bent lett volna, akkor biztos én is bemegyek, de nem volt bent. Úgyhogy aztán végül is csak fogtam ott a múzeum előtt egy taxit, és visszavittem magam a Biltmore-hoz. Nem sok kedvem volt hozzá. Csak hát sajnos megbeszéltem már a Sallyvel.

Korán érkeztem, így hát leültem az előtérben az óra közelében egy ilyen bőrpuffra, és néztem a csajokat. Egy csomó iskolában elkezdődött már a téli szünet, és kismillió csaj várta ülve-állva a pasiját. Keresztbe tett lábú csajok és egyenesen ülők, szuper jó lábú csajok és rémes lábúak, rendesnek kinéző csajok és olyan csajok, akik akár kurvák is lehettek. Jó volt nézni, vagy hogy is mondjam. Meg azért így egy kicsit szomorú is, mert hát ki tudhatta, mi vár rájuk. Mármint isi meg egyetem után. Hogy a legtöbbjük biztos valami süket pasihoz megy feleségül. Autós pasihoz, aki másról se tud beszélni, csak arról, hogy mennyit fogyaszt a kurva kocsija. Mamlasz pasihoz, aki kesereg, ha kikap golfban vagy valami marhaságban, pingpongban akár. Szemét pasihoz. Bunkó pasihoz, aki sose olvas. Unalmas pasihoz. Bár a fene tudja. Mármint hogy ki unalmas, és ki nem. Az unalmas csávókat én egyszerűen nem értem. Frankón. Az Elkton Hillsben kábé két hónapig együtt laktam egy Harris Macklin nevű fiúval. Nagyon okos volt meg minden, de a világ legunalmasabb csávója. Ilyen rekedt hangon beszélt, és gyakorlatilag soha be nem állt a szája. Be nem állt a szája, és az volt a borzasztó, hogy soha semmi érdekeset nem mondott. Egyvalamit viszont nagyon tudott. Füttyülni úgy tudott az a szarházi, ahogy soha senkit nem hallottam még. Ágyazott, vagy a vállfáival matatott a gardróbban – mindig vállfázott valamit, az agyamra ment vele –, és közben füttyült-füttyült, hacsak nem a rekedt dumáját lökte akkor is. Általában dzsesszt füttyült, bár klasszikusokat is tudott. De a legdzsesszesebb számot, mondjuk, például a *Bádogtető blues*-t is annyira finoman és könnyedén bírta füttyülni vállfázás közben, hogy behaltál tőle. Mondani persze sose mondtam neki, hogy milyen jól füttyül. Merthogy így nem megy oda az ember valakihez azzal, hogy hú, de jól füttyülsz. De akármilyen dögunalmas csávó volt, azért bírtam ki vele egy szobában majdnem két egész hónapig, mert annyira jól tudott füttyülni, hogy én olyat még nem hallottam. Szóval, tudom is én, van-e baj az unalmas pasikkal. Talán mégse kell annyira félteni tőlük a klassz csajokat. Bántani általában senkit se szoktak, és bármelyikükről kiderülhet, hogy titokban tök jól füttyül vagy valami. Ki a fene tudhatja? Én nem.

Na, aztán megérkezett a Sally, jött fel a lépcsőn, én pedig eléje mentem. Szuperül nézett ki. Frankón. Fekete kabát volt rajta, meg egy ilyen fekete svájcisapka. Általában nincs a fején semmi, de ez a svájcisapka tényleg jól állt neki. Bármilyen hihetetlen, de ahogy megláttam, az jutott eszembe, hogy na, ő lesz a feleségem. Nem vagyok normális. Nem is vagyok különösebben oda érte, mégis úgy éreztem akkor hirtelen, hogy szerelmes vagyok belé, és feleségül akarom venni. Esküszöm, hogy nem vagyok normális. Tény, ami tény.

– Szia, Holden! – azt mondja. – Ezer éve nem láttalak! De örülök! – Ilyen baromi éles, kellemetlen hangon bírt ráköszönni az emberre. Szerencséje, hogy annyira szuperül néz ki, mert amúgy mindig az agyamra ment ezzel.

– Szia, én is örülök – mondtam. És komolyan is gondoltam. – Hogy vagy amúgy?

– Istenien. Késtem?

Dehogya, mondtam, pedig késett, legalább tíz percet. De kit érdekelt? Van ez a karikatúrátéma, hogy ácsorog a pasi az utcasarkon, és rohadtul szentséget, merthogy késik a nője, meg minden, szóval hát ez egy nagy marhaság. Ha szuper a csaj, akár késhet is. Kit érdekel? Senkit.

– De most már siessünk – mondom. – Kettő negyvenkor kezdődik. – Elindultunk lefelé, a taxiállomásra.

– Mit nézünk meg? – kérdezi erre.

– Mit tudom én. A Lunt házaspár játszik benne. Már csak arra kaptam jegyet.

– A Lunt házaspár! Isteni!

Mondtam, ugye: tudtam, hogy odáig lesz, ha meghallja a Lunt házaspár nevét.

A taxiban elszórakoztunk egy kicsit a színházig. Először így ellenkezett, hogy kirúszozta magát meg minden, de én annyira ráerősítettem, hogy nem volt kecmec. Kétszer majdnem az ülésről is leestem, amikor befékezett a kocsis. Sok hülye taxis úgy megy, esküszöm, hogy se lát, se hall. Aztán ahogy lecuppantunk egymásról, egyszer csak így azt mondtam neki – nem vagyok normális, ugye? –, hogy szeretem, satöbbi. Ez persze hazugság volt, de az a helyzet, hogy akkor éppen igenis komolyan gondoltam. Tényleg nem vagyok normális. Nem én, esküszöm.

– Szeretlek én is, te édes – mondja erre ő. Aztán ugyanazzal a szusszal hozzáteszi még: – Légy szíves, növeszd meg a hajadat. A tüsihaj ciki már. És neked annyira isteni hajad van.

Isteni ám a francokat.

Láttam én már ennél rosszabb előadást is. De azért elég szar volt. Egy ilyen idős házaspár kurva hosszú életéről szól. Azzal kezdődik, hogy még fiatalok meg minden, és a szülők ellenzik, hogy a csaj hozzámenjen a pasihoz, de ő azért is hozzámegy. Aztán egyre öregebbek lesznek. Háború lesz, a férj bevonul, a nőnek meg van egy iszákos bátyja. Nem nagyon bírt érdekelni. Szóval hogy így nem rázott meg különösebben, ha meghalt valamelyik családtag, vagy mit tudom én. Mert hát hogy csak színészek. Az öreg pár, a férj-feleség eléggé helyes, baromi szellemesek meg minden, és mégse bírtak érdekelni. Először is végestelen-végig teáznak vagy mi a franc. Mindig úgy látni őket, hogy jön az inas vagy ki, és lerakja eljűk, vagy a feleség töltöget valakinek. És egyfolytában jönnek és mennek, valaki mindig leül, valaki meg feláll – akkora forgalom van, hogy beleszédülsz. Ezt az öreg párt játssza az Alfred Lunt meg a Lynn Fontanne, és tök jók voltak, csak énnekem nem tetszettek. Bár ők mások, az biztos. Nem úgy viselkednek, mint az emberek, és nem is úgy, mint a színészek. Hogy is mondjam? Leginkább úgy, mint akik tudják, hogy híresek meg minden. Vagyis hát jók voltak, de túl jók. Ha az egyik elhallgatott, már mondta is tovább a másik. Hogy olyan legyen, mint amikor tényleg beszélgetnek kerten, és egymás szavába vágnak meg minden. De sajnos túlságosan is olyan lett, mint amikor ketten beszélgetnek, és egymás szavába vágnak. Kicsit úgy, ahogy az Ernie zongorázott a Village-ben. Aki túl jól csinál valamit, az előbb-utóbb játszani kezdi az eszét, ha nem figyel. És akkor már nem is annyira jó. De azért az egész előadásban csak örölök – mármint a Lunt házaspárról – lehetett egyáltalán elhinni, hogy van eszük. Ez tény.

Az első felvonás után kimentünk mi is cigizni egyet a többiekkel. Micsoda fazonok! Ennyi nagyképű alakot te még életedben nem láttál, szívták-fújták a füstöt, és nagy hangerőn tárgyalták a darabot, hogy mindenki hallja, mennyire jó fejek. Pont mellettünk valami süket moziszínész pöfékelt. Nem tudom, hogy hívják, de háborús filmekben ő szokott lenni az a csávó, aki támadás előtt összeszarja magát. Egy szuper szőke csajjal volt, és mindketten ilyen fápfát igyekeztek vágni, mintha nem vennék észre, mennyien nézik őket. Jaj, de szerények voltak! Röhej. A Sally hosszan áradozott a Lunt házaspárról, de amúgy nem sokat beszélt, csak tette-vette magát. Aztán hirtelen észrevett valami ismerős fazont az előcsarnok túlfelén. Egy sötétszürke flanelöltönyös, buzimellényes csávót. Szóval, egy ilyen kiköpött elitegyetemistát. Hogy oda ne rohanjak. A falat támasztotta, akkorákat tüdőzött, hogy majd megfulladt, és közben úgy nézett, mint aki halálra unja magát. A Sally meg, hogy ismeri őt azt a srácot valahonnan. Akárhova vitte őt az ember, ő mindenütt ismert vagy ismerni vélte valakit. És addig ismételte ezt, amíg kurvára el nem untam, és ki nem fakadtam: – Hát akkor menj oda hozzá, és adj neki egy nyelvet puszt, ha annyira ismered. Biztos örül majd neki. – Erre megsértődött. Aztán a végén csak észrevette őt a fazon, és ő jött oda a Sallyhez, hogy üdvözlje. Na, hát ezt látnod kellett volna, ezt az üdvözlést. Mint akik húsz éve találkoztak utoljára. Vagy mintha kisgyerekként egy kádban fürösztöttek volna őket,

mit tudom én. Hogy mekkora spanok ám ők! A gyomrom felfordult tőle. Közben meg röhejes módon kábé egyetlenegyszer találkozhattak valami flancos buliban. Jól kilelkendezték magukat, aztán csak észbekapott végre a Sally, és bemutatott minket egymásnak. Valamilyen – nem tudom, milyen – George-nak hívták az illetőt, és Andoverbe járt. Hogy oda ne rohanjak, meg vissza. A Sally megkérdezte, tetszik-e neki a darab. Na, hát, látnod kellett volna. Az ilyen kamugép helyet csinál magának a válaszhoz, ha kérdezik. Hátralépett egyet, egyenest egy nő lábára. Szerintem minden egyes lábujját ripityára törte a csajnak. Hogy a darab nem egy remekmű, azt mondja, a Lunt házaspár játéka viszont menyei és kész. Menyei. Atyavilág. Menyei. Behaltam ettől. Utána meg a Sally kezdte rá, mindenféle közös ismerősről. Életemben ilyen kamu szövegelést nem hallottál még. Hol az egyik, hol a másik dobott be villámgyorsan egy-egy helynevet, aztán meg hogy ki mindenki lakik ott, és már mondták is, melyiket hogy hívják. Szabályos hányinger kerülgetett már, mire visszaülhettünk végre a helyünkre. Nem vicc. A következő szünetben pedig ott folytatták a dögunalmas dumájukat, ahol abbahagyták. Hogy még hol még kicsodák laknak, satöbbi. Ráadásul ilyen elitegyetemista kamustílusban, ilyen baromi fáradt, sznob hangon tolt a csávó. Tisztára nőiesen. És közben gondolkodás nélkül rászállt a csajomra a rohadék. Egy percig azt hittem, hogy a taxiba is együtt száll be velünk előadás után, merthogy két saroknyit velünk jött, de kiderült, hogy koktélozni fog a nagyképű haverjaival. Már láttam is, ahogy körülüli az asztalt valami bárban a sok buzimellényes, és azon a fáradt, sznob hangon kritizálják egyik előadást, könyvet és nőt a másik után. Behalok én az ilyen csávóktól.

Elegem is lett a Sallyból, mire taxiba szálltunk, és végre nem kellett tovább hallgatnom az andoveres kamugép végeérhetetlen dumáját. Azon voltam, de tényleg, hogy kész, vége, hazaviszem, de akkor meg azt mondja:

– Van egy isteni ötletem! – Mert mindig csak isteni ötletei vannak. – Figyelj – azt mondja –, hánykor van nálatok a vacsora? Szóval hogy marhára sietsz-e vagy valami? Időre kell hazaérned?

– Nekem? Időre? Nem – mondom. Fú, hát ennél őszintébb nem is lehettem volna. – Miért?

– Menjünk el korizni egyet a Rádió Citybe!

Ilyenek az ő ötletei.

– Korizni? A Rádió Citybe? Most?

– Csak egy órára, na. Nincs kedved? Ha nincs...

– Nem mondtam, hogy nincs – mondom. – Jó. Ha akarod.

– Komoly? Csak ha tényleg komolyan gondolod. Nekem mindegy, így is jó meg úgy is.

Még hogy mindegy!

– Annyira cuki kis koriszoknyákat lehet ott bérelni – mondja tovább a Sally. – A Jeannette Cultztól tudom, ő a múlt héten járt ott.

Na, ezért vágyott ő annyira oda. Hogy egy olyan cuki koriszoknyában mutogathassa a seggét, meg minden.

Miután megérkeztünk, a korijaink mellé Sally kapott is egy ilyen kis feszes kék tütüt. De tényleg kurva jól nézett ki benne. Ezt el kell ismerni. És ő is tisztában volt vele, naná. Ahogy így ment előttem, csak néztem, milyen jó kis segge van. Jól nézett ki, na. El kell ismerni.

Csak éppen mi voltunk az egész pályán a legbénább korizók. A legbénábbak, na. És ez még hagyján. A Sallynek úgy bedőlt a bokája, hogy szinte súrolta vele a jeget. Nézni is rémes volt, és baromira fájhatott is neki. Nekem biztos, hogy fájt. Még hozzá pokolian. Szuperül nézhettünk ki. Ráadásul egy kismillió kibic ácsorgott ott köröskörül, aki csak azt leste a fene nagy jódoigában, hogy mikor esik hasra valaki.

– Ne keressünk bent egy asztalt? Megihatnánk valamit, vagy mit tudom én – szóltam oda neki végül.

– Ez volt ma eddig a legistenibb ötleted – azt mondja. Majd összetörte már magát. Durva egy látvány volt. Tényleg megsajnáltam.

Megszabadultunk a kurva koricipőnktől, és bementünk a büfébe, ahonnan valami innivaló mellett zokniban nézegetheti az ember a korizókat. Még szinte le se ültünk, a Sally lerántotta a kesztyűjét, és kapott tőlem egy cigit. Elég fancsali képet vágott. Jött a pincér, a Sallynek kólát rendeltem, merthogy ő nem piál, magamnak pedig szódás whiskyt, de azt nem volt hajlandó hozni nekem a szarházi, úgyhogy maradtam a kólánál én is. Aztán gyufaszálakat kezdtem el gyújtogatni. Szoktam, ha olyan a hangulatom. Hagyom, hogy így a körmömre égjenek, és amikor már pont nem bírnam, a hamutartóba dobom őket. Egy ilyen ideges szokásom ez nekem.

Aztán egyszer csak – derült égből villámcsapás – azt mondja hirtelen a Sally:

– Figyazzál. Tudnom kell. Jössz vagy nem jössz szenteste karácsonyfát díszíteni? Tudnom kell. – Még mindig elég ingerült volt a bokája miatt.

– Megírtam már, hogy megyek. Kábé huszadszor kérdezed. Megyek, na.

– Merthogy azt énnekem tudnom kell – mondta. És közben így baromira nézelődött körbe-körbe.

Egyszer csak abbahagytam a gyújtogatást, és áthajoltam hozzá az asztal fölött. Mindenféle gondolatom támadt.

– Te, Sally – mondom neki.

– Mi van? – azt mondja. Egy csajt bámult a terem túloldalán.

– Érezted már úgy, hogy elegend van? – mondom. – Vagyis hát rémültél-e már meg, hogy minden szétrohad, ha nem csinálsz valamit? Például szeretsz te suliba járni, meg ilyenek?

– A sulit marhára unom.

– Jó, de gyűlölöd is? Az oké, hogy unod, de az a kérdés, hogy gyűlölöd-e.

– Nem, hát gyűlölni nem gyűlölöm. Az embernek azért...

– Na, hát én meg gyűlölöm. Fú, de gyűlölöm – mondtam. – De nem csak a sulit. Mindent. Azt, hogy New Yorkban élek, satöbbi. A taxikat, meg a buszokat a Madison sugárúton, a buszsofört, aki leordítja a fejedet, hogy a hátsó ajtón tessék leszállni, meg hogy a kamugép új ismerőseid szerint a Lunt házaspár menyei, meg hogy föl-le liftezel, pedig csak ki szeretnél jutni, meg hogy a Brooksnál méretre igazítják a gatyádat, meg hogy...

– Légy szíves, ne üvölsz – mondta Sally. Ami nagy hülyeség volt, mert nem is üvöltöttem.

– Vagy ami az autókkal van – mondom. Egy ilyen tök nyugodt hangon. – Hogy a legtöbb ember odavan értük. Egy karcolástól beparáznak, és folyton azon témáznak, hogy melyik mennyit fogyaszt, és legszívesebben már a vadonatúj kocsijukat is lecserélnék egy még vadonatújabbra. Én viszont az öreg kocsikat is utálom. Vagyis hát nem érdekelnek. Akkor már inkább egy lovat választanék. Az legalább emberi, nahát! Egy lóval legalább...

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – mondja erre ő. – Hetet-havat össze...

– Na, ide hallgass – mondtam akkor. – Kábé miattad vagyok csak New Yorkban, vagy hol. Ha te nem volnál itt, én a franc se tudja, hol lennék. A vadonban, vagy mit tudom én, hol a fenében. Tulajdonképpen csakis miattad vagyok itt.

– Édes vagy – azt mondja. De látszott, hogy inkább azt szeretné, ha témát váltanék.

– Mennél csak el egyszer egy fiúiskolába! Próbáld ki! – mondom. – Csupa kamugéppel találkoznál ott, akinek nincs más dolga, csak az, hogy addig tanuljon, míg meg nem jön végül az esze, és egy kurva Cadillacet nem vehet magának, és mindenkinek meg kell ott játszania magát, hogy mennyire odavan, ha kikap a focicsapat, és csajokról és piálásról és szexről megy a дума reggeltől estig, és mindenki ilyen ócska kis klikkekbe tömörül. A kosárdrukkerek a kosarasokéba, a katolikusok a katolikusokéba, az entellektüelek az entellektüelekébe, a bridzsezők a bridzsezőkébe. Még a Hónap

Könyve klubosoknak is kurvára megvan a maguk klikkje. És aki megpróbál egy kicsit is észnél...

– Ne már – azt mondja a Sally. – Egy csomó srácnak igenis van haszna a suliból.

– Hát persze! Persze hogy van, már akinek! De nekem csak ennyi. Érted? Erről beszélek. Pont erről beszélek – mondtam erre én. – Hogy énnekem meg nincs hasznom semmiből. Hogy szarul vagyok. Nagyon szarul.

– Azt látom.

És akkor támadt egy ötletem.

– Figyelj – mondom –, kigondoltam valamit. Mit szólnál hozzá, ha lelépnénk innen? Figyelj, mit gondoltam ki. Van egy ismerős srác lent a Greenwich Village-ben, akitől kölcsönkérhetjük egypár hétre a kocsiját. Iskolatársak voltunk, és azóta tartozik nekem tíz dollárral. És hát akkor holnap reggel így elautózhatnánk Massachusettsbe meg Vermontba, satöbbi. Baromi szép vidék ám az ott. Frankón. – És ahogy így belelovaltam magam, egyre izgatottabb lettem, és egyszer csak így átnyúltam, és elkaptam a kezét a Sallynek. Tisztára bekattantam. – Nem viccelek – mondtam. – Van kábé száznyolcvan dollárom a bankban. Holnap reggel nyitáskor kiveszem, és aztán már megyek is a srác kocsijáért. Nem viccelek. Ellennénk ott egy ilyen nyaralóban, amíg el nem fogy a pénz. Ha meg elfogy, akkor keresek valami melót, és lenne házuk, patakpart, satöbbi, és később össze is házasodhatnánk vagy valami. Telente én vágnám fel a fát, meg minden. Isten az atyám, hogy baromi jól ellennénk! Mit szólsz? Na? Mit szólsz? Van kedved hozzá? Ugye, van?

– Nem lehet, nem megy – mondja. Kurva ingerülten.

– Miért nem? Mi a fenéért nem?

– Ne üvöltözz velem, légy szíves – azt mondja. Ami egy nagy baromság volt, mert egyáltalán nem üvöltöztem vele.

– Miért nem lehet? Miért nem?

– Mert nem és kész. Először is tulajdonképpen gyerekek vagyunk még. És szerinted mi lenne, ha nem találsz munkát, amikor elfogy a pénz? Éhen halnánk. Annyira légből kapott dolog ez, még csak nem is...

– Nem légből kapott. Találok munkát. Ne aggódj. Amiatt te csak ne aggódj. Most mi van? Nem akarsz velem jönni? Mondd meg, ha nem akarsz.

– Nem erről van szó. Egyáltalán nem erről – mondja erre a Sally. Szabályosan gyűlölni kezdtem. – Bőven ráérünk mi még ezekre... minden ilyesmire. Mármint azután, hogy kijártad az egyetemet, satöbbi, és ha tudjuk, hogy összeházasodunk-e, vagy mit tudom én. Bőven elmehetünk még szuper helyekre. Addig viszont...

– Nem, nem érünk rá. Akkor már sehova se mehetnénk. Addigra én már másvalaki lennék – mondtam. És tökre elborultam megint.

– Mi van? – azt mondja. – Nem hallak. Hol üvöltözöl velem, hol meg...

– Mondom: sehova, semmiféle szuper helyekre nem mehetünk mi már, ha elvégzem az egyetemet meg minden. Nyisd ki jól a füledet. Addigra én már másvalaki lennék. Az lenne, hogy liftezünk, cuccostul-kofferostul. Hogy telefonon köszönünk el, hogy viszontlátásra, és szállodai anzikszot küldözgetünk meg minden. És hogy én valami irodában dolgozok, és egy rakás pénzt keresek, és taxival meg busszal járok a Madison sugárúton munkába, és újságot olvasok, és bridzsezek szünet nélkül, és moziba járok, és hülye kisfilmeket és előzeteseket és filmhíradót nézek. Filmhíradót! Te jó ég. Amiben mindig van valami hülye lóverseny, meg egy spiné, aki pezsgősüveget tör szét egy hajón, meg egy kurva csimpánz, ahogy gatyában biciklizik. Tök más lenne akkor már minden. Nem értesz te engem.

– Lehet! Meg az is, hogy te se engem – mondja erre ő. Nagyon utáltuk most egymást. Értelmes szó

ebből már nem süllhetett ki, nem volt miért erőltetni. Bele se kellett volna kezdenem.

– Na, húzzunk el innen – mondtam. – A tököm tele van veled, ha tudni szeretnéd.

Fú, de felhúzta erre magát! Jó, hogy nem kellett volna ilyen mondanom, és normális esetben nem is mondtam volna, de kurvára kiborított. Csajokkal én általában nem beszélek ilyen durván. Fú, de felhúzta magát! Esedeztem, mint egy hülye, hogy bocsánat, de meg se akarta hallani. Még a könnye is kicsordult. Amitől beparáztam egy kicsit, hogy mi lesz, ha elmondja otthon az apjának, hogy azt mondtam neki, hogy a tököm tele van vele. Nagydarab, hallgatag seggfej az apja, és egyébként se rajongott soha értem. Egyszer azt mondta rólam a Sallynek, hogy túl nagy a hangom.

– Na, komolyan. Bocsáss meg – hajtogattam.

– Bocsáss meg. Bocsáss meg. Jó vicc – azt mondja. Még mindig sírt, vagy mi, én pedig hirtelen tényleg megbántam, amit mondtam.

– Ne már. Hazakísérlek. Komolyan.

– Egyedül is haza tudok menni, kösz. Azt hiszed, hazakísérhetsz? Nem vagy te normális! Soha nem mondtott még nekem ilyen egyetlen fiú se.

De valahogy így röhejes is volt ez az egész tulajdonképpen, és hirtelen olyasmit csináltam, amit nem lett volna szabad. Elröhögtem magam. És hát baromi hangosan és hülyén szoktam röhögni. Hogy ha – mondjuk – én ülnék magam mögött a moziban, vagy valami, biztos előre is hajolnék, és rászólnék magamra, hogy bocs, de kuss legyen. A Sally meg csak még jobban bevadult tőle.

Bénáztam még egy sort, hogy elnézést, és hogy bocsásson meg, de hallani se akart róla. Csak hajtogatta, hogy húzzak el, és hagyjam őt békén. És végül is az lett. Kiváltottam bent a cipőmet meg a cuccomat, és elmentem önélküle. Nem kellett volna, de addigra besokalltam.

Az az igazság, tudod, hogy fogalmam se volt már, miért adtam neki elő ezt az egészet. Már hogy menjünk el együtt így Massachusettsbe vagy Vermontba vagy hova, meg minden. Vele én valószínűleg akkor se mentem volna, ha ő akarja. Nem az a csaj volt ő. Csak az a borzasztó, hogy amikor megkérdeztem, akkor az tök komoly volt. Ez a borzasztó. Meg vagyok én örülve, esküszöm.

A korizás után megéheztem kicsit, vettem is a legközelebbi drogériában egy sajtos szendvicset meg egy ovomaltint, aztán kerestem egy telefonfülkét. Gondoltam, megint rácsörgök a Jane-re, hátha megérkezett már. Egész este ráértem, ugye-na, mondom, rácsörgök, hátha megérkezett most már, és akkor így elviszem valahova táncolni vagy mit tudom én. Még sose táncoltam vele. Látni viszont már láttam, hogyan táncol. Nagyon jól. A klubban láttam, egy ilyen július 4-ei táncos bulin. Akkor még nem igazán ismertem, és nem volt pofám lekérni a pasijától. Egy Al Pike nevű rémes alakkal pasizott. A Choate-ba járt a csávó, alig ismertem, de mindig ott láttam az uszodában. Fehér lasztexgatyában ugrált a trambulínról. Reggeltől estig csak félszaltózott. Más ugrást nem is tudott, de azért baromi menőnek képzelte magát. Izomagy. Na, szóval, hát vele pasizott a Jane aznap este. Nem értettem, hogy miért. Nem én, esküszöm. Amikor már így összejöttünk, egyszer megkérdeztem, hogyan bírt egy ilyen beképzelt alakkal, ezzel az Al Pike-kal pasizni. Ő meg azt mondta rá, hogy nem is beképzelt. Hogy csak gátlásos szegény. És az látszott, hogy így sajnálja vagy mi, és nem kamuzott. Tényleg sajnálta. Fene se érti a csajokat. Ha azt hallják valakiről, hogy egy hülyegyerek, mármint hogy nagyon szemét, vagy nagyon beképzelt az illető, vagy mit tudom én, és ezt így mondja is nekik az ember, akkor ők mindjárt rákezdek, hogy gátlásos szegény. Hát lehet, de egy hülyegyerek attól még ugyanúgy hülyegyerek énszerintem. A csajok! Sose tudhatod, mi jár a fejükben. Az egyik haverom összejött egyszer egy bizonyos Roberta Walshnak a szobatársnőjével. Bob Robinsonnak hívták ezt a haveromat, és ő aztán tényleg gátlásos volt. A szüleit szégyellhette rohadtul, mert bunkóságokat mondtak meg minden, és elég szegények is voltak. De hülyegyerek, az így nem volt. Nagyon helyes srác volt. A Roberta Walsh szobatársnője viszont nagyon nem bírta. Azt mondta róla a Robertának, hogy beképzelt, csak mert egyszer meg találta jegyezni, hogy ő az önképzőkör elnöke. Ennyi elég is volt neki, hogy beképzeltnek higgye! Ez a baj a csajokkal: ha tetszik nekik egy srác, akkor is gátlásos őszerintük, ha tök hülye, ha viszont nem tetszik, akkor meg beképzelt, hiába helyes vagy gátlásos pedig. Még jó fej csajokkal is van ez így.

Na szóval, megint rácsörögtem a Jane-re, de nem vette föl senki. Úgyhogy a noteszomból kellett kinézni, ki a fenével találkozhatnék este. A noteszomban viszont kábé három szám van csak sajnos. A Jane-é, egy Antolini nevű Elkton Hills-i tanáromé, meg az apám munkahelyi száma. Mindig elfelejtem beírni a neveket. Úgyhogy végül is a Carl Luce-t hívtam fel. Ő azután érettségizett a Whootonban, hogy én elmentem. Kábé három évvel idősebb nálam, és nem nagyon bírom, de baromi intelligens csávó – neki volt a legmagasabb IQ-ja a Whootonban –, és hát így arra gondoltam, hogy megvacsorázhatnánk és okoskodhatnánk egyet valahol. Nagyon jókat tudott mondani néha. Na szóval, felhívtam. Azóta már a Columbiára járt, de a Hatvanötödik utcában lakik, és tudtam, hogy most otthon van. Föl is vette, és azt mondta, hogy a vacsora nem jön össze, de tízkor találkozhatunk az Ötvennegyedik utcai Wicker bárban. Azt hiszem, eléggé megleptem. Egyszer azt mondtam rá, hogy nagy seggű kamugép.

Tízíg viszont baromira ráértem, és végül is úgy döntöttem, hogy moziba megyek. Ennél rosszabbul nem is dönthettem volna, csak hát a Radio City ott volt a közelben, nekem pedig nem jutott jobb az eszembe.

Az artistaműsorra érkeztem. A Rakétalábúak toporzékoltak, ahogy szokták, szépen egymásba karolva, egy sorban. A közönség tombolt, mögöttem egy pasi azt hajtogatta a nejének: – Ezt nevezem! Ez precízió! – Behaltam tőle. A Rakétalábúak után pedig egy szmokingos csávó gurult ki görkorin,

szlalomozni kezdett ilyen kis asztalkák alatt, és közben vicceseket mondott. Tök jól görizett meg minden, de nekem nem nagyon jött be, mert elképzeltem, hogyan kupálta ki magát színpadon görizős csávónak. Hogy mekkora hülyeség ez. Jó, hát nem voltam rágerjedve. Utána pedig a Radio City évi rendes karácsonyozása következett. A páholyokból meg mindenholnan angyalok özönlének elő, ilyen kereszttel hadonászó faszik, és teli torokból óbégatják, hogy mennyből az angyal. Ne már. Szerintük nyilván baromira ájtatos dolog ez, meg cuki meg minden, nekem viszont gőzöm sincs, hogy mitől volna ájtatos vagy cuki az, ha egy rakat színész keresztekkel rohangál fel-alá a színpadon. És szinte még be se fejezték, már kifelé menet majd megvesznek egy szál cigiért. Láttam én ezt a Sally Hayessel már egy évvel korábban is, őneki nagyon tetszett, jelmezestül, minden. Na, mondom, a Jézuska énszerintem el is hányná magát ennyi csicsától. Mire a Sally, hogy micsoda szentségtörő ateista vagyok. Ja, biztos. De megmondom én, mi tetszett volna a Jézuskának: a zenekari üstdobos. Kábé nyolcéves korom óta figyelem én azt a csávót. Az öcsémmel, Allie-vel mindig ott hagytuk a szüleinket, ha így együtt voltunk, és előreültünk, hogy közletről nézhessük. Nála jobb dobossal soha életemben nem találkoztam. Alig néhányszor üthet csak egy-párat, de akkor se vág unott pofát soha, amikor nincs dolga. És milyen finoman és lágyan üt, hogy megfeszül az arca, ha végre ő következik! Amikor egyszer Washingtonba vitt minket a papánk, az Allie írt is neki egy képeslapot, de szerintem sose kapta meg. Nem tudtuk biztosan, hogyan címezzük.

A karácsonyozás után a film következett. Annyira borzalmas volt, hogy nem hittem a szememnek. Egy angol csávóról szólt, valamilyen Alecnek hívják, a háborúban elveszti az emlékezetét, kórházba kerül, minden. A kórházból bottal jön ki, sántikálva kóvályog Londonban, és fogalma sincs, hogy ki a franc is ő. Igaziból herceg, csak nem tud róla. És ahogy egyszer buszra száll, összefut egy csinos, becsületes, jókislány csajjal. Lefújja a szél a csaj kalapját, ő meg utánakap, aztán ahogy felszállnak, egymás mellé ülnek, és Charles Dickensről kezdenek el dumcsizni. Mindkettejüknek ő a kedvence meg minden. A pasinál is pont van egy *Twist Olivér*-példány, meg a csajnál is. Beszárás. Na, és hát akkora Dickens-buzik mindketten, hogy rögtön egymásba is esnek, és a pasi nemsokára már a csaj kiadójába is besegít. Merthogy kiadója van a csajnak. Csak nem megy neki valami jól, mert van egy piás bátyja, és az minden pénzüket elissza. Ez meg egy ilyen tök keserű csávó, ez a báty, merthogy orvosként végigcsinálta a háborút, és már nem tud operálni, mert gajra mentek az idegei, úgyhogy csak piál és piál, bár azért tök vicces is meg minden. Na szóval, ír aztán egy könyvet ez az Alec, a csaj pedig kiadja, és keresnek is vele mindketten egy kalap pénzt. És már éppen összeházasodnának, amikor hirtelen felbukkan egy Marcia nevű másik csaj. Ez a Marcia a menyasszonya volt az Alecnek, még az emlékezetvesztése előtt, és felismeri, ahogy így dedikál egy boltban. Megmondja neki, hogy ő igazából egy herceg meg minden, de az Alec nem hisz neki, és nem akar elmenni vele még az anyjához se. Aki amúgy az orra hegyéig se lát. De a másik, a jókislány, rábeszéli. Ennyire nemes lelkű meg minden. Úgyhogy csak elmegy. De az emlékezetét még akkor se nyeri vissza, amikor ráugrik a nagy dán dogja, az anyja pedig végigtapizza az arcát, és előkeresi neki a gyerekkori alvómaciját. Csak aztán egy szép napon valami krikettező gyerekek fejen találják egy krikettlabdával. Na, ettől hirtelen leesik neki, bemegy, és homlokon csókolja végre az anyját, minden. És újra rendes herceg lesz belőle, a könyves jókislányt pedig szépen elfelejti. Nem folytatom, mert elhánynám magam. Nem mintha a poént lőném le. Nincs poén. A vége mindenestre az, hogy az Alec meg a jókislány összeházasodnak, a piás tesó idegileg rendbe jön, leoperálja a hályogot anyuci szeméről, és ő jön össze a Marcia nevű nővel. És hogy aztán együtt ülnek mind egy ilyen hosszú ebédlőasztalnál, és fosnak a röhögéstől, mert egy rahedli kutyakölyköt tesz le eléjük a dán dog. Talán kan kutyának nézték addig, vagy mit tudom én. Annyit mondok, meg ne nézd, mert okádni fogsz.

Ráadásul az egész kurva filmet végigbögte mellettem egy nő. Minél cikibb lett, ő annál inkább

bőgött. Azt hihette volna az ember, hogy a fene jó vajszíve miatt, de közvetlen mellette ültem, és nem volt vajszíve, elhiheted. A kicsi gyerekével volt, aki halálra unta magát, és vécéznie kellett, de ő nem és nem vitte ki. Hogy maradjon nyugton, és viselkedjen. Annyira volt vajszíve neki, mint a mesebeli farkasnak. Aki ciki filmekben képes halálra bögni magát, az a legtöbbször mind szemét alak a lelke mélyén. Hidd csak el.

A film után gyalog indultam el a Wicker bár felé, ahol a Carl Luce-szal kellett találkoznom, és közben így a háborún járt az eszem. Mindig ez van, ha háborús filmet látok. Én, azt hiszem, nem is bírnám ki, ha háborúba vinnének. Nem én. Úgy még csak-csak, hogy egyszerűen kivezényelnek, és puff, már le is lőttek, de az a rengeteg idő a seregben! Az már sok a jóból. A bátyám, Dédé négy rohadt évet húzott le ott. A frontot is megjárta – végigcsinálta a partraszállást, minden –, de tényleg azt hiszem, hogy a sereget a háborúnál is jobban rühellte. Én tulajdonképpen kisgyerek voltam még akkor, de emlékszem, hogy ha így hazajött eltávra vagy valami, csak feküdt az ágyán, mást nem is csinált tulajdonképpen. Még a nappaliba se nagyon dugta be a képét. Később, mikor a tengerentúlra vitték, szóval így a háborúban, nem sebesült meg, és neki se kellett lelőnie senkit. Neki csak valami tábornokot kellett furikáznia naphosszat a parancsnoki kocsin. Egyszer azt mondta az Allie-nek meg nekem, hogy ha rá kellett volna lőnie valakire, hát ő azt se tudta volna, merre lőjön. Meg hogy a sereg tulajdonképpen ugyanúgy szar alakokkal volt teli, mint a náci bagázs. Emlékszem, megkérdezte tőle egyszer az Allie, hogy szerintem nincs-e abban jó is azért, hogy megjárta a háborút, merthogy mégiscsak író, és hát lett miről írnia meg minden. Ő erre elküldte az Allie-t a baseballkesztyűjéért, és aztán föltette neki a kérdést, hogy na, ki volt a jobb frontköltő, Rupert Brooke-e, vagy Emily Dickinson. Az Allie meg, hogy Emily Dickinson. Én ehhez nem nagyon tudok hozzászólni, mert költőket alig olvasok, de azt tudom, hogy bele is örülnék, ha be kéne vonulnom, és ilyen Ackley-, meg Stradlater-, meg Maurice-féle alakokkal kéne éjjel-nappal együtt lennem, masíroznom meg minden. Egyszer, kábé egy egész hétig, cserkészkedtem, és ott már attól besokalltam, hogy az előttem álló gyerek tarkóját kell néznom. Ott ez ment, hogy mindig az előttem állónak a tarkóját kell nézned. Ha megint háború lesz, esküszöm, jobb, ha inkább egyből odaállítanak egy kivégzőosztag elé, és kész. Nem tiltakoznék. Ehhez képest furcsa, hogy tavaly nyáron Dédé a *Búcsú a fegyverektől*-t nyomta a kezembe, pedig, ugye, mennyire rühellte a háborút. Hogy milyen baromi jó könyv az. Ezt nem értem én. Egy bizonyos Henry hadnagyról szól, aki hú, de jó fej meg minden. Ha annyira rühellte Dédé a sereget meg a háborút, satöbbi, akkor hogy az istenbe tetszhetett neki ez a kamugép? Hogy szerethet egy ilyen kamu könyvet az, akinek a Ring Lardner a kedvence, vagy pláne aki *A nagy Gatsby*-ért van odáig? Dédé erre bepipult, és azt mondta, gyerek vagyok én még ahhoz, de nincs igaza. Nekem igenis tetszett a Ring Lardner-regény is meg *A nagy Gatsby* is, meg minden. De még mennyire! *A nagy Gatsby* nekem nagyon bejött. Gatsby. Öreg harcos. Behaltam tőle. Na, mindegy. Jó, hogy feltalálták az atombombát. Ha megint háború lesz, ráülök egyre, rá én. Önként és dalolva, isten az atyám.

Ha nem volnál New York-i: a Wicker bár egy ilyen elegáns helyen, a Seton Hotelben van. Régen sokat jártam oda, de ma már nem járok. Leszoktam róla. Baromira nő helynek számít, ott játssza az eszét a fél világ. Fellépett benne akkortájt Tina és Janine néven két francia csajszi, esténként kábé háromszor előszaladtak, zongoráztak és énekeltek egyet. Vagyis hát az egyikük zongorázott, de jó szarul, a másikuk meg énekelt, legtöbbször vagy disznó szövegű, vagy francia számokat. Az, amelyik énekelt, a Janine, minden szám előtt belesuttogott a mikrofonba. Hogy „És most egy kis vulévufrrranszéval kedveskedünk titeket. Arról, hogy egy édespici frrranszia kislány egy nagy-nagy városba megy, amilyen Nujórrrk, és hogyan beléjeszeret egy édespici brrruklini fiúkába. Hallgassátok szereteted.” És miután kisuttogta és kibájologta magát, félig angol, félig francia szöveggel valami halál ciki szám következett, a kamunépség meg majd elájult a gyönyörtől. És folyton ment a nagy tapsolás meg minden, úgyhogy előbb-utóbb az egész emberiséget meggyűlölte ott az ember, de frankón. Meg mennyire gáz ott már a főnök is. Akkora sznob, hogy csak na. Aki nem valami nagy arc vagy celeb, azon keresztülnéz. Aki meg nagy arc vagy celeb, annak egy ilyen jajdejósrácvagyok-vigyorral a képébe mosolyog, és azt mondja: „Na? Mi újság Connecticutban?”, vagy „Mi újság Floridában?”. Borzalmas hely, de tényleg. Egyáltalán nem járok már oda, leszoktam róla.

Elég hamar odaértem. Odaültem a pulthoz – jó sokan voltak már –, és mire Luce megjött, már két szódás whiskyn is túl voltam. Szépen felálltam rendelés közben, hogy lássák, milyen magas vagyok, nehogy már kiskorúnak nézzenek. Aztán egy darabig csak lestem, hogy megy a nagy kamuzás. Mellettem egy csávó hülyítette a nőjét. Hogy milyen arisztokratikus keze van. Behaltam tőle. A túlvégen buzik tanyáztak. Nem voltak igazán buzisak – hogy így túl hosszú haj vagy valami –, de azért látszott rajtuk, hogy buzik. És aztán már jött is a Luce.

A Luce. Micsoda egy csávó. Whootonos koromban elvileg ő volt a korrepetitorom. De csak a szexről tartott éjjeli előadásokat sokunknak, a szobájában. Elég sok mindent tudott a szexről, a ferde hajlamokról különösen. Mindenféle rémes alakokról sztorizott, olyanokról, akik birkákkal dugnak, vagy akik kislánybugyival bélelik ki a kalapjukat, satöbbi. Buzikról és lesbikről. Ez a Luce, ez az Egyesült Államok összes buzijáról és lesbijéről tudott. Csak mondani kellett neki egy nevet, bárkiét, és ő azonnal megmondta az illetőről, hogy buzi-e vagy se. Néha szinte hihetetlen volt, hogy ez is buzi vagy leszbis meg az is, mozisínészek, minden. Nős férfiakat is lebuzizott! Csak kapkodta a fejét az ember: „Szerinted a Joe Blow is buzi? A Joe Blow? Az a nagydarab, kigyúrt csávó, aki mindig gengsztereket meg kovbojokat játszik?” Ő meg rávágta, hogy bizony. Ez volt a szavajárása, hogy „bizony”. Hogy az nem számít, hogy nős-e valaki vagy se. Hogy a nős pasik fele buzi, csak nem tud róla. Meg hogy bárki seperc alatt elbuzulhat, ha megvolt rá a hajlama. Halálra rémített minket. Már szinte vártam, mikor buzulok el én is, vagy mi. Közben az a vicc, hogy így őt magát is elég buzisnak láttam néha. Seggrepacsikat osztogatott a folyosón, és kurjongatott hozzá, hogy „Ezt kapd ki!” Meg folyton nyitva hagyta a klotyóajtót, és onnan szövegelt, miközben az ember fogat mosott vagy valami. Buzis dolgok ezek, na. De tényleg. Ismertem én egypár igazi buzit, iskolatársakat satöbbi, ők szoktak ilyeneket csinálni, és hát ezért volt nekem mindig gyanús a Luce gyerek. Viszont nagyon okos a csávó. Frankón.

Sose köszön vagy valami. Azzal kezdte, amikor leült, hogy csak percei vannak. Merthogy találkozik valakivel. Aztán rendelt egy száraz martinit. És odaszólt a főnöknek, hogy nagyon száraz legyen, olajbogyó nélkül.

– Szereztem neked egy buzit – mondom. – Ott ül a túlvégen. Ne nézz most oda. Direkt meghagytam neked.

– Nagyon vicces – azt mondja. – Rád vall, Caulfield. Mikor nősz már fel?

Az agyára mentem. Frankón. Én viszont elvoltam vele. Valahogy jól elvagyok az olyan csávókkal, mint ő.

– Hogy állsz a nemi étellel? – kérdeztem. Utálta az ilyen kérdéseket.

– Nyugi – azt mondja. – Nyugodjál már le, na.

– Tök nyugodt vagyok – mondom. – Milyen a Columbia? Jó?

– Jó hát. Ha nem volna jó, nem oda járnék – mondja ő. Néha azért ő is bírt unalmas lenni.

– Milyen szakos lettél? Perverz szakos? – hülyültem tovább.

– Azt hiszed, szellemes vagy?

– Nem. Csak viccelek – mondom. – Jó, hát ide hallgass, Luce. Te egy ilyen értelmiségi fazon vagy. Tanácsot szeretnék kérni tőled. Nyakig vagyok egy...

Akkorát sóhajtott, hogy csak na:

– Most mit akarsz, Caulfield? Én azt hittem, beülünk ide, és eliszogatunk, eldumcsizgatunk egy ki...

– Jól van, oké – mondom erre. – Nyugi. – Lerítt róla, hogy esze ágában sincs komoly dolgokról beszélni velem. Ez a gáz az ilyen értelmiségi arcokkal. Ha nincs kedvük hozzá, semmi komolyról nem lehet velük beszélni. Oké, gondoltam, akkor beszéljünk általánosságokról. – Hogy állsz a szexszel, de tényleg? – kérdeztem újra. – Még mindig az a csajod, aki a Whootonban volt? Akinek olyan baromi jó a...

– Á, dehogy, isten ments – azt mondja.

– Hogyhogy? Mi lett vele?

– Gőzöm sincs. De ha tudni akarod, hát szerintem azóta már nincs nagyobb kurva nála egész New Hampshire-ben.

– Ez nem szép tőled. Ha jó volt arra, hogy szexeljetek, akkor most nem kéne így beszélned róla.

– Jaj, ne már! – nyögött megint egy nagyot. – Hozod megint a szokásost? Csak hogy tudjam, Caulfield.

– Nem – mondom –, de akkor se volt szép tőled. Ha elég szép meg jó volt arra, hogy veled...

– Ragaszkodsz ehhez a rémes tematikához?

Elhallgattam. Mondjuk, így megijedtem, mi lesz, ha felpattan és otthagya, ha folytatom. Úgyhogy inkább csak rendeltem még egy pohárral. Kedvem lett jól berúgni.

– Akkor most kivel jársz? – kérdeztem aztán. – Megmondod?

– Nem ismered.

– Jó, de hogy hívják? Hátha mégis ismerem.

– Egy csaj a Village-ből. Szobrász. Ha tudni akarod.

– Tényleg? Komolyan? Mennyi idős?

– Sose kérdeztem, basszus.

– De mégis, kábé?

– Harminc-sok, gondolom én – mondja a Luce.

– Harminc-sok? Tényleg? Erre buksz? – kérdezem. – Ha ennyire öreg a csaj? – Azért faggattam, mert ő tényleg vágja, hogy mi a helyzet a szexszel meg minden. Róla biztosan tudtam ezt. Már tizennégy évesen elvesztette a szüzességét Nantucketben. Frankón.

– Mármint hogy szeretem-e, ha valaki érett? Bizony.

– Tényleg? Miért? Most komolyan: jobbak az ágyban, vagy mi van?

– Figyelj. Tisztázzunk valamit. A tipikus caulfieldes kérdéseidre ma este nem vagyok hajlandó

válaszolni. Nőj már fel végre!

Egy darabig semmit se szóltam. Békén hagytam egy darabig. Aztán rendelt egy újabb martinit, de odaszólt a főnöknek, hogy ez még sokkal szárazabb legyen.

– Figyuzz. Mióta jársz ezzel a szobrászcsojával? – kérdeztem végül. Tényleg érdekelt. – Ismerted őt már whootonos korodban is?

– Dehogy. Csak néhány hónapja érkezett Amerikába.

– Tényleg? Honnan?

– Hát történetesen Sanghajból.

– Ne viccelj! Csak nem kínai a csaj?

– Dehogynem.

– Ne viccelj! És ez jó? Hogy kínai?

– Természetesen.

– Miért? Ez most nagyon érdekel, de tényleg.

– Hát történetesen csak mert nekem a keleti filozófia jobban megfelel, mint a nyugati. Ha tudni akarod.

– Tényleg? Mit értesz filozófián? Azt, hogy szex, satöbbi? Hogy az szerinted jobb Kínában? Így érted?

– Nem feltétlenül Kínában, basszus. Keletet mondtam. Most ez a hülyeség lesz a téma?

– Figyuzzál – mondom –, most komolyan. Nem viccelek. Miért jobb Keleten?

– Jaj, ebbe most ne menjünk bele. Bonyolult – mondja erre ő. – Az van, hogy szerintük a szex történetesen nemcsak testi, hanem spirituális élmény is. De ne hidd, hogy én itt most...

– Szerintem is! Szerintem is az: szóval hogy ilyen testi meg spirituális izé is meg minden. Szerintem is, na. De az azért nem mindegy, hogy ki a fenével csinálom. Ha olyannal, akit nem is...

– Hé, Caulfield, ne ordíts! Ha nem bírod visszafogni magad, inkább hagyjuk ezt az egész...

– Oké, de figyuzzál – mondom. Beindultam, és egy kicsit fölemeltem a hangomat. Van úgy, hogy fölemelem kicsit a hangomat, ha beindulok. – Tudod, mit gondolok? – mondom. – Hogy persze, ne csak testi dolog legyen a szex, hanem legyen spirituális meg művészi is meg mit tudom én, jó. De azt gondolom, hogy akárkivel, akármelyik bigével, aki smárolt egyet az emberrel, mégse megy ez olyan simán. Nem?

– Hagyjuk ezt – mondja erre ő. – Hagyjuk, jó?

– Jó, de figyuzz. Itt vagytok ti ketten, ezzel a kínai csajjal. Mi olyan jó vele?

– Hagyjál már, na.

Belemásztam kicsit a lelkébe. Elismerem. De pont ez az egyik bosszantó tulajdonsága. Ő a whootonos időkben mindig kiterítettte az emberrel a lelki szennyését, de ha ő kapott valami személyes kérdést, akkor bezzeg bepipult. Ilyenek ezek az értelmiségi fazonok: csak akkor lehet velük értelmes társalgást folytatni, ha ők irányíthatják. Ha pont akkor kussolsz be te is, amikor ők bekussolnak, ha pont akkor mész vissza a szobádba, amikor ők visszamennek. A whootonos időkben nagyon utálta – de tényleg –, ha a nemi felvilágosító kiselőadásai után ott ragadtunk a szobájában, és tovább csócsáltuk még egy darabig a témát. Mármint hogy én meg a többi srác. Másvalaki szobájában. Hát ezt utálta nagyon a Luce. Ragaszkodott hozzá, hogy menjünk szépen vissza a saját szobánkba, és kuss legyen, ha egyszer ő már befejezte a villogást. Attól félt, hátha valaki okosabbakat talál mondani, mint ő. Röhejes volt, na.

– A végén még Kínába megyek. Annyira szar a szexuális életem – mondom.

– Ez csak természetes. Éretlen vagy még szellemileg.

– Hát igen. Ez van. Tudom – mondtam. – Tudod, mi velem a baj? Sose bírok rágerjedni, mármint

hogy rendesen, olyan csajra, aki nem tetszik eléggé. Ha nem tetszik nagyon-nagyon. És ha nem, akkor egész egyszerűen nem kell és kész-passz. Fú, de betesz ez az én nemi életemnek. Egy rakás szar az én nemi életem.

– Természetes, hogy az, basszus. Megmondtam én neked már legutóbb is, hogy mit kéne csinálnod.

– Mármint hogy forduljak pszichológushoz, satöbbi? – mondom. Merthogy ezt mondta. Merthogy egy ilyen pszichológus az apja.

– A te dolgod, basszus. Azt csinálsz az életeddel, basszus, amit akarsz, engem nem érdekel.

Hallgattam egy sort. Elgondolkodtam.

– Jó, mondjuk, elmegyek a faterodhoz, hogy így analizáljon vagy mi – mondom. – De mit csinálna velem? Hallod? Mit csinálna?

– Az égvilágon semmit. Csak beszélne hozzád, meg te is őhozzá, basszus. Először is felhívna a figyelmedet a gondolkodásmintáidra.

– A mijeimre?

– A gondolkodásmintáidra. A gondolkodásod ugyanis... Hé, a fene fog itt most pszichoanalízis-órát tartani neked. Ha érdekel, hívd fel, és jelentkezz be hozzá. Ha nem, nem. Én mindenesetre füttyülök rá.

A vállára tettem a kezem. Fú, de röhejes volt. – Jó haver vagy – mondom neki. – Tudtad?

A karórájára nézett.

– Tűznöm kell elfele – mondta, és felállt. – Jó volt összefutni veled – mondta, és kérte a cechét.

– Figyuzz – szólok oda neki, hogy ne menjen még. – Téged vett már analízisbe a faterod?

– Engem? Miért kérdezed?

– Csak úgy. Vett már? Igen?

– Nem igazán. Kikupált valamennyire, de mélyreható analízisre nem volt szükség. Miért kérdezed?

– Csak úgy. Kíváncsiságból.

– Na jó. Fel a fejjel – mondta. Kiszámolta a jattot is, minden, menni készült.

– Igyál velem még egyet – mondom neki. – Légy szíves. Kurva magányos vagyok. Frankón.

De azt mondta, nem lehet. Hogy késésben van, és el is ment.

Luce. Az agyára megy az embernek, de szókincse, az van. A whootonos iskolatársaim közül neki volt a legnagyobb. Írattak velünk tesztet.

Maradtam, és piáltam tovább, és vártam, mikor következik már Tina és Janine, de hiába. Egy hullámos hajú köcsögarc jött elő, és zongorázott egyet, aztán meg egy Valencia nevű új nőci jött, és énekelt. Nem valami jól, de jobban, mint a Tináék, és neki legalább a számai jók voltak. Nem messze ültem a zongorától, ez a Valencia pedig gyakorlatilag pont énmellettem állt. Megsasoltam, de azt játszotta, hogy észre se vesz. Nyilván azért bámultam csak, mert be voltam már rúgva. A műsora végén seperc alatt elhúzott, pedig meg akartam hívni valamire. Úgyhogy a főpincért kértem meg, hogy kérdezze meg tőle, meghívhatom-e valamire. Oké, mondta a főpincér, de szerintem tuti, hogy nem adta át az üzenetemet. Senki nem adja át soha senkinek.

Kábé éjjel egyig ott ücsörögtem annál a rohadt bárpultnál. Fú, de cefetül berúgtam! A szemem is keresztbe állt. De arra az egyre, mondjuk, baromira vigyáztam, hogy ne hóbörögjek vagy valami. Nehogy már feltűnjek valakinek, vagy hogy így megkérdezze, hány éves vagyok. De a szemem, fú, hát az keresztbe állt. Aztán segrészezen újrakezdttem azt a haslövéses hülyülést. Én voltam az egyetlen csávó abban a bárban, aki haslövést kapott, így a zakóm alá nyúlkáltam, és szorongattam a hasamat, hogy elállítsam a vérzést. Észre se vegye senki, hogy meglöttek. Ne lássák rajtam, hogy egy sebesült főszer ez itt. Aztán meg egyszer csak mi jut eszembe, hát az, hogy na, most rácsörgök a Jane-re, hátha otthon van már. Fizettem is, minden. És elindultam a bárpulttól a telefon felé. A kezem még mindig a zakóm alatt, hogy elszorítsam a vérzést. Fú, de be voltam rúgva.

De mire a telefonfülkébe értem, meggondoltam magam. Túl részeg voltam én már ahhoz, hogy rácsörögjek a Jane-re. És így aztán a Sally Hayesre csörögtem rá.

Összevissza tárcsáztam, mire sikerült. Fú, de nehéz volt, alig láttam.

– Halló! – szólok bele a kagylóba, mire végre fölvette valaki. De szinte üvöltöttem, olyan részeg voltam.

– Ki beszél? – szól vissza baromi hűvösen egy női hang.

– Én. Holden Caulfield. A Sallyt tessék szíves adni.

– Sally alszik. Én a nagymamája vagyok. Miért ilyenkor hívod, Holden? Tudod, hány óra?

– Ja. A Sallyt kérem. Nagyon fontos. Tessék szólni neki.

– Alszik a Sally, fiacskám. Holnap hívjad. Jó éjszakát.

– Tessék fölébreszteni! Tessék már fölébreszteni, na!

Mire egy másik hang:

– Itt vagyok, Holden – a Sally hangja volt. – Mi a pálya?

– Te vagy az? Sally?

– Én hát. Ne üvölts. Berúgtál?

– Be. Figyelj. Figyeljél. Átmegyek hozzátok szenteste. Oké? Fát díszíteni, basszus. Oké? Na, Sally? Oké?

– Aha. Részeg vagy. Feküdj le. Hol vagy? Kivel vagy?

– Hé, Sally! Megyek hozzátok fát díszíteni. Jó? Oké?

– Jó. Most feküdj le. Hol vagy? Kivel?

– Senkivel. Magammal, velem és énvelem. – Fú, de részeg voltam! És a hasamat is szorongattam tovább. – Eltaláltak. Rocky és bandája. Tudtad te ezt? Tudtad, Sally?

– Megsüketítesz. Feküdj le. Mennem kell. Hívjál holnap.

– Hé, Sally! Menjek hozzátok fát díszíteni? Na? Menjek? He?

– Persze. Jó éjszakát. Menj haza, feküdj le.

És lecsapta.

– Jóccakát. Jóccakát, Sally baba. Édes kicsi Sallykém – mondtam. El se tudod te azt képzelni, milyen részeg voltam. Aztán letettem én is. Biztos elvolt valakivel, most jött csak haza. Elképzeltem, ahogy így elvan valahol a Lunt házaspárral meg azzal az andoveres seggfejjel. Hogy egy teáskannában úszkálnak, és közben kurva okosan társalognak, bájolognak és kamuznak. Bárcsak fel se hívtam volna. Ha berúgok, elmegy az eszem.

Jó sokáig ott dekkoltam abban a rohadt fülkében. Úgy kapaszkodtam tovább a telefonba, mint aki mindjárt elájul. Őszintén szólva nem voltam valami jól. Végül csak sikerült idétlenül kitámolyognom a férfivécébe, és ott telieresztettem hideg vízzel az egyik mosdót. És belenyomtam a fejemet, fülig. Meg se törülköztem vagy valami. Csöpögjön csak, leszarom. És aztán meg odamentem az ablakhoz, és ráültem a fűtőtestre. Jó meleg volt. Jólesett, mert dideregtem, mint a nyavalya. Vicces, hogy mindig didergek, ha berúgtam.

Nem volt mit csinálnom, úgyhogy csak ültem a fűtőtesten, és ezeket a kis fehér padlókockákat számolgattam. Teljesen eláztam. Több liter víz a nyakamba csurgott, és eláztatta a galléromat, a nyakkendőmet, minden, de nem érdekelt. Túl részeg voltam én ahhoz, hogy érdekeljen. Aztán egyszer csak benyitott a Valencia zongorakísérője, az a loknis hajú köcsögarc, és fésülgetni kezdte az aranyfürtjeit. És ahogy így fésülködött, dumálni kezdtünk, de mondjuk, nem volt túl barátságos.

– Hé – mondom –, összefutsz még a Valenciával, amikor visszamész a bárba?

– Ez roppant valószínű – mondja ő. Jaj, de szellemes. Csak ilyen szellemes arcokkal találkozom mindig.

– Figyelj. Mondd meg neki, hogy gratulálok. Kérdezd meg, hogy átadta-e neki az a hülye pincér az üzenetemet. Jó?

– Miért nem mész inkább haza, haver? Hány éves is vagy?

– Nyolcvanhat. Figyelj. Mondd meg neki, hogy gratulálok. Oké?

– Miért nem mész haza, haver?

– Megy a nyavalya. Fú, de kurva jól tudsz te zongorázni – mondom. Szabályosan hízelegtem neki. Pedig szarul zongorázott. – A rádióban kéne hogy nyomassanak – mondom. – Egy ilyen jó pasit. Ilyen aranyhajút. Nem kell egy menedzser?

– Menj haza, haver, fogadj szót. Menj haza, és aludd ki magad.

– Nincs hova. Kell menedzser, vagy nem kell?

Nem válaszolt. Szó nélkül elhúzott. Megfésülködött, megcsinálta a séróját, és már ment is. Mint a Stradlater. A szépfiúk mind egyformák. Ha megcsinálták a sérójukat, le se szarnak már.

Mire lekászálódtam a fűtőtestről, és elindultam a ruhatárba, már bőgtem meg minden. Nem tudom, miért, de bőgtem. Talán mert olyan kurva szomorú és magányos voltam.

Aztán a ruhatárban meg, na tessék, nem találtam a jegyemet. De a ruhatáros csaj nagyon rendes volt. Kiadta jegy nélkül is a kabátomat. Meg a *Babszem Shirley*-lemezemet is, merthogy így nálam volt még mindig. Akartam adni neki egy dollárt, amiért ilyen kedves, de nem fogadta el. Hogy azt mondja, menjek haza és feküdjek le. Megpróbáltam így rávenni, hogy találkozzunk, ha végzett, de nem volt kapható. Hogy az anyám lehetne meg minden. Erre megmutattam neki az ősz hajszálaimat, és közöltem vele, hogy negyvenkét éves vagyok – vicceltem persze. De kedves volt velem. A piros vadászsapómat is megmutattam neki, és díjazta. Azt mondta, vegyem föl, mielőtt kimegyek, mert még mindig jó vizes volt a hajam. Jó fej csaj volt, na.

Amikor az utcára léptem, már nem is éreztem annyira részegnek magam, viszont megint rohadt hideg lett, vacogtam, mint a nyavalya. Nem bírtam abbahagyni. Elballagtam a Madison sugárútig, és

beálltam a buszmegállóba, mert alig maradt pénzem, taxira meg ilyenekre nem költhettem már. Csak hát buszozni a fenének se volt kedve. Ráadásul lövésem se volt, hova is menjek. Úgyhogy elindultam a park felé. Gondoltam, elnézek ahhoz a kis tóhoz, kíváncsi voltam, mi a franc van a kacsákkal, hogy ott vannak-e vagy se, hogy most akkor van kacska vagy nincs kacska. Elég közel jártam már a parkhoz, és amúgy se tudtam, hova mehetnék – vagy akár hogy aludni hol fogok –, így hát mentem és kész. Nem voltam én fáradt vagy valami. Csak rohadt szomorú.

És pont amikor a parkhoz értem, borzalmas dolog történt. Leejtettem a Phoebe lemezét. Ripityára tört. Pedig volt neki rendes borítója, minden. Ettől úgy kikészültem, hogy majdnem el is bögtem magam, de aztán csak kiszedegettem a borítóból, és zsebre vágtam a darabjait. Tök értelmetlenül persze, de nem volt szívem kidobni. És úgy mentem be a parkba. Fú, de sötét volt.

Született New York-i vagyok, és úgy ismerem a Central Parkot, mint a tenyeremet, mert ott görkoriztam és bringáztam végig a gyerekkoromat, de aznap éjjel lejártam a lábam, mire megtaláltam végül a lagúnát. Hiába tudtam, hogy hol van – hogy így a park déli végénél –, nem és nem találtam. Mégiscsak elég részeg lehettem. Csak mentem és mentem, és egyre sötétebb és sötétebb és rémesebb és rémesebb lett minden. Egy lélekkel se találkoztam. Jó, hogy. Össze is szartam volna magam. Végül aztán csak megtaláltam. És az volt, hogy be is volt fagyva, meg nem is. De kacsát, azt nem láttam. Körbejártam az egész kurva tavat, egyszer majdnem bele is estem, de nem láttam egyetlenegy kacsát se. Talán alszanak vagy mi – gondoltam így a víz szélén, vagy a fűben vagy mit tudom én. Ezért is estem majdnem bele a vízbe. De semmi.

A végén leültem egy padra, ahol nem volt annyira rohadt sötét. Fú, hogy fáztam, dideregtem még mindig, a tarkóm ráadásul, hiába volt rajtam a vadászsapó, ilyen kis jégcsapocskákkal lett teli. Ettől beparáztam. Hogy biztos tüdőgyulladást kapok és meghalok. Elképzelttem, ahogy így seregük a sok hülye a temetésemre, meg minden. A detroiti nagyapám, aki hangosan számolja az utcákat, ha együtt buszozik vele az ember, meg a nagynénéim – van belőlük vagy ötven – meg az összes idióta unokatesóm. Hogy mekkora tömeg lenne az. Jöttek ám az Allie temetésére is, az egész pereputty. Az egyik hülye nagynénéim azt sóhajtozta a bűdös szájával, hogy jaj, milyen békésen fekszik szegény. A bátyámtól tudom, én nem voltam ott. A kórházban voltam még. Merthogy miután szétvertem a kezemet, kórházba kerültem meg minden. Szóval hát így beparáztam, hogy tüdőgyulladást kapok a jégcsapocskák miatt, és meghalok. És baromira megsajnáltam az anyámat meg az apámat. Főleg az anyámat, mert ő még az Allie-t se heverte ki. Elképzelttem, ahogy nem tudja, mit csináljon a cuccaimmal, a sportfelszerelésemmel, satöbbi. Abban szerencsére biztos voltam, hogy a Phoebe-t nem rángatná ki a temetésemre, merthogy ő kicsi még. Szerencsére. Aztán ahogy így sűrög-forog a pereputty, és besuvasztanak egy temetőbe, egy ilyen sírkő alá, rajta a nevem, minden. Halott fazonok közé. Fú, de lerendezik azt, aki meghal. Rohadtul remélem, hogy ha egyszer tényleg meghalok, lesz valakiben annyi jóérzés, hogy engem egyszerűen csak úgy bedobjon a folyóba vagy mit tudom én. Csak temetőbe ne. Hogy kijárkálnak hozzád, és virágot raknak a hasadra vasárnaponta, meg ilyenek. Ki a franc akar virágot, ha egyszer meghalt már? Senki.

Jó időben az anyámék elég gyakran kimennek, és virágot tesznek az Allie sírjára. Néhányszor velük mentem én is, de aztán beintettem. Főleg mert hát nem jó ott látni őt abban a hülye temetőben. Halott fazonok meg sírkövek közt, satöbbi. Napsütésben még csak-csak, de kétszer – kétszer! – úgy voltunk kint, hogy eleredt az eső. Borzalmas volt. Hogy ázik a rohadt sírköve, és ázik a fű is a hasán. Hogy ázik minden. A temetőlátogatók meg örült rohanásba kezdtek, futott mindenki az autója felé. Énnekem ez nyomta fel nagyon az agyamat. Hogy minden látogató beugorhat a kocsijába, és bekapcsolhatja a rádiót, és aztán elhajt valami jó helyre ebédelni – bárki, csak ő, Allie nem. Ezt nem vette be a gyomrom. Tudom, hogy csak a teste van ott a temetőben, satöbbi, a lelke pedig az égben, de akkor se

vette be, na. Bárcsak ne lenne ott. Te nem ismerted őt. Ha ismerted volna, tudnád, miről beszélek. Nem rossz, ha kisüt a nap, de csak akkor süt ki, ha kedve van hozzá.

Hogy kiverjem a fejből ezt a tüdőgyulladás-izét, egyszer csak előszedtem a pénzemet, és megpróbáltam megszámolni abban a szar utcalámpafényben. Összvissz három egydollárosom és öt negyeddolláros meg egy ötcentes érmém maradt. Fú, mennyit elvertem, amióta dobbantottam a Pencey-ből! Egy vagyont. Erre csak azért is visszamentem a lagúnához, és egymás után végigkacsáztattam a vizén a negyeddollárosokat meg az ötcentest ott, ahol nem volt befagyva. Mit tudom én, miért csináltam. Talán mert azt hittem, így sikerül kivenni a fejből ezt a tüdőgyulladásos meg meghalásos izét. De nem sikerült.

Elképzeltem, hogy a Phoebe-nek vajon milyen érzés lenne, ha tüdőgyulladást kapnék és meghalnék. Gyerekes dolog volt ezen képzelegni, de nem tudtam ellenállni. Jó szar érzés lenne neki, ha ilyesmi történne. Nagyon bír engem. Szóval hogy így vonzódik hozzám. De nagyon. Hát szóval annyira nem bírtam én ezt kivenni a fejből, hogy egyszer csak na, mit gondoltam ki, hát azt, hogy mégiscsak hazasunnyogok hozzá, mielőtt meghalnék, satöbbi. Volt lakáskulcsom, minden, és azt gondoltam ki, hogy így lábujjhegyen szépen besunnyogok, és eldumálgatunk egy kicsit. Csak a bejárati ajtó miatt aggódtam. Az úgy nyikorog, mint a nyavalya. Elég régi a ház, a gondnok pedig egy lusta disznó, azért csikorog és nyikorog minden. Félttem, mi lesz, ha a szüleim meghallják, ahogy besunnyognék. De úgy döntöttem, hogy csak azért is megpróbálom.

Úgyhogy már húztam is el a parkból, indultam haza. Gyalog mentem. Nem voltam messze, és fáradt vagy akár csak részeg se voltam már. Csak hideg volt marhára, meg hogy így sehol senki.

Rég volt már ekkora mázlim: hazaérve látom ám, hogy nem a Pete nevű éjszakás fiú van a liftnél. Hanem egy új, akit még sose láttam, úgyhogy arra gondoltam, hogy hacsak pont bele nem futok a szüleimbe meg minden, akkor tényleg van esélyem rá, hogy beköszönjek a Phoebe-hez, és utána leléceljek, és ne tudja meg senki, hogy itt jártam. Tényleg rohadt nagy mázli volt. Ráadásul eléggé buta is volt ez az új liftesgyerek. Azt szoltam oda neki, egy ilyen flegma hangon, hogy a Dicksteinékhez vigyen fel. A Dicksteinék az emeletszomszédaink. A vadászsapómat már levettem, nehogy így gyanús legyek vagy valami. Úgy szálltam be a liftbe, mint aki baromira siet.

A fiú meg szépen becsukja a liftajtót, minden, és már úgy volt, hogy indulunk, amikor hirtelen hátrafordul:

– Nincsenek otthon. Partiznak a tizennegyediken.

– Nem baj – mondom erre én. – Azt mondták, várjam meg őket. Az unokaöccsük vagyok.

Bizalmatlan, buta képpel bámult rám.

– Inkább lent várd meg őket, haver – azt mondja.

– Jobb lenne, persze – mondom én. – De rossz az egyik lábam. Csak egy bizonyos pozitúrában szabad tartanom. Az ajtajuk melletti szék pont jó lesz.

Fogalma se volt, mi a francról beszélek, így hát annyit mondott csak, hogy aha, és felvitt szépen. Fú, hát ez bejött. Vicces. Csak mondj valami érthetlent, és gyakorlatilag bárkivel bármit megcsinálthatsz.

Felértünk, kiszálltam, és rohadtul sántikálva megindultam a Dicksteinék felé. Aztán amikor hallottam, hogy csapódik a liftajtó, már fordultam is vissza, mihozzánk. Tök jól voltam, a részegség is elmúlt. Aztán elővettem a kulcsomat, és baromi óvatosan kinyitottam az ajtót. És beslisszoltam, és aztán nagyon-nagyon csendesen meg minden visszacsuktam magam mögött. Jó betörő lennék.

Az előszobában persze tök sötét volt, és persze nem gyújthattam villanyt. Vigyáznom kellett, nehogy belebotoljak valamibe és zajt csapjak. De nagyon is otthon éreztem magam. Furcsa szag van a mi előszobánkban, nem olyan, mint másutt. A franc tudja, milyen. Nem karfiol- és nem is kölniszag, nem tudom, mi a franc, de az biztos, hogy egyből otthon érzi magát tőle az ember. Bújtam volna ki a kabátomból, hogy berakjam az előszobaszekrénybe, de zörgős akasztókkal van teli az a szekrény, úgyhogy ki se nyitottam, inkább kabátban maradtam mégis. Aztán nagyon-nagyon lassan megindultam a Phoebe szobája felé. Azt tudtam, hogy a cseléd nem fog meghallani, mert csak egy dobhártyája van. Kislány korában a bátyja szúrta ki szalmaszállal a fél fülét, tőle tudom. Szóval eléggé süket. A szüleimnek viszont, különösen az anyámnak, olyan a hallása, mint egy vérebnek. Úgyhogy az ő ajtajuk előtt nagyon-nagyon belassultam. Levegőt se mertem venni. Az apám attól se ébred fel, ha fejbe csapod egy székkal, bezzeg az anyám, neki az is elég, ha elköhinti magát az ember valahol Szibériában, már hegyezi is a fülét. Tiszta ideg. Fél éjszakákat fenn van, és szívja a cigiket.

Kábé egy óra is eltelt, mire benyitottam végre a Phoebe szobájába. Csakhogy ő nem volt ott. El is felejtettem. Hogy ő a Dédé szobájában alszik mindig, ha a Dédé elvan Hollywoodban vagy akárhol. Szeret a Phoebe ott lenni, mert az a legnagyobb szoba a lakásban. És mert egy ilyen eszelős nagy régi íróasztal van benne, amit valami alkoholista spinétől vett a Dédé Philadelphiában, meg egy akkora ágy, hogy szélte-hossza hét mérföld. Azt nem tudom, hol vette. Na, és hát ha elvan, az ő szobájában szeret aludni a Phoebe, a bátyám pedig hagyja. Látnád, amikor leckét ír a Phoebe annál a bazi nagy asztalnál. Majdnem akkora, mint az ágy. Alig látszik ki mögüle leckeíraskor. De pont ez tetszik neki.

Hogy a saját szobáját azért nem szereti, mert az kicsi neki, azt mondja. Meg hogy ő szeret kibontakozni. Ettől behalok. Kibontakozni? Mire fel? Semmire.

Hát szóval akkor a Dédé szobájába osontam be halál óvatosan, és ott felkapcsoltam az íróasztallámpát. Föl se ébredt rá a Phoebe. És miután felkapcsoltam meg minden, egy darabig csak így néztem őt. Úgy aludt, hogy az arca így a párnába nyomódott. Tátott szájjal. De fura! Ha mondjuk egy felnőtt alszik tátott szájjal, az iszonyú ciki, de ha gyerek, az nem. Egy gyerek úgy is tök jól néz ki. Ha összevissza nyálazza a párnáját, akkor is.

Körbejártam a szobát nagyon vigyázva meg minden, és nézelődtem egy kicsit. Hirtelen tök jól lettem. Semmi olyan, hogy tüdőgyulladást kapok, meg ilyenek. Jól lettem és kész. Az ágya mellett szék, arra rakta Phoebe a ruháit. Gyerek léte baromi rendes. Hogy így nem dobálja szét a cuccát, mint más gyerekek. A drapp kiskabátját, amit Kanadában vett neki az anyám, a támlára akasztotta. A blúzákat meg a többi pedíg ráhajtogatta a székre. Cipő, zoknistul a földön, szépen egymás mellett. Ezt a cipőjét sose láttam még. Új cipő. Ilyen sötétbarna papucscipő, kábé olyan, mint az enyém, és tök jól passzolt az anyámtól kapott kanadai cuccához. Csinosan öltözteti őt az anyám. Frankón. Bizonyos dolgokban szuper ízlése van. Koriban meg ilyenekben nem annyira jó, de ruhában tökéletes. A Phoebe legalábbis mindig olyan cuccokban jár, hogy behalsz tőle. Nézd meg a többi gyereket, azok akkor is szörnyű cuccban vannak, ha így gazdagok a szüleik meg minden. A Phoebe-t viszont látnod kéne abban a kanadai cuccban, amit az anyám vett neki. Frankón.

Ráültem az íróasztalra, néztem, mik vannak rajta. Főleg a Phoebe holmija, iskolacucc, minden. Főleg könyvek. Legfelül az, hogy *Szeretek számolni!* Kinyitom, nézem, mi van az első lapon. Hát ezt írta rá a Phoebe:

PHOEBE WEATHERFIELD CAULFIELD

4B-1

Beszárás. Ne már! Hát neki nem Weatherfield, hanem Josephine a második neve! Csak hát az nem tetszik neki, persze. Ahányszor csak találkozunk, mindig új nevet talál ki magának.

A számtan alatt földrajzkönyv, az alatt meg a helyesírás. Helyesírásban nagyon jó. Minden tárgyban nagyon jó, de helyesírásban a legjobb. A helyesíráskönyve alatt pedíg mindenféle füzetek. Egy kismillió füzete van. Ennyi füzetet te még nem láttál egy gyereknél. Kinyitom a legfelsőt, nézem az első oldalt:

*Bernice találkozunk szünetben,
nagyon fontosat akarok mondani.*

Az első oldalon csak ennyi volt. A következőn meg ez:

*Miért van dél kelet Alaszkában olyan sok konzervgyár?
Mert sok a lazacc.
Miért nagy az erdő kincse?
mert jó a klíma.
Mivel könnyítette meg kormányunk
az alaszakai ezkimók életét?
holnapra!!!
Phoebe Weatherfield Caulfield*

Phoebe Weatherfield Caulfield
Phoebe Weatherfield Caulfield
Phoebe W. Caulfield
Phoebe Weatherfield Caulfield Úrhölgy
Add tovább Shirley-nek!!!!
Shirley azt mondtad Nyilas vagy
pedig csak Bika hozzál korit
ha átjössz hozzánk

Csak ültem ott a Dédé íróasztalán, és végigolvastam az egész füzetet. Nem tartott sokáig, meg hát bármikor szívesen olvasgatok én ilyeneket, hogy kiskrambók füzete, a Phoebe-é vagy akárki másé. Behalok tőlük. Aztán megint rágyújtottam, ez volt az utolsó szál cigim. Elszívhattam már vagy három kartonnal is aznap. És aztán csak felébresztettem őt végre. Mégse ücsörögtem ott életem végéig annál az íróasztalnál, és féltem is, mi lesz, ha egyszer csak rám törnek a szüleim, hadd mondhassak előtte legalább annyit neki, hogy szia. Úgyhogy felébresztettem.

Könnyen ébred. Már mint hogy nem kell rákiabálni vagy valami. Csak ráülsz az ágya szélére, és annyit mondasz, hogy Phoebe, ébresztő, ő pedig pikk-pakk, már ébren is van.

– Holden! – mondta azonnal. A nyakamba borult, minden. Nagyon érzelmes. Már mint hogy így gyerek léteére eléggé. Néha túlzásba is viszi. Kapott tőlem egy pusziszerűséget. – Mikor érkeztél? – azt mondja. Baromira megörült nekem. Frankón.

– Ne kiabálj. Most, az előbb. Jól vagy?

– Jól hát. Megkaptad a leveletem? Írtam neked öt teljes...

– Meg, de ne kiabálj. Kösz.

Tényleg írt. Én meg mostanáig nem tudtam válaszolni neki. Az egész levél arról az iskolaszínjátós előadásról szólt, amiben ő is szerepel. Azt kérte, péntekre ne csináljak programot, hogy megnézhessem.

– Milyen a darab? – kérdeztem. – Mi is a címe?

– *Amerikai karácsony*. Ócska, de én játszom benne Benedict Arnoldot. Gyakorlatilag főszerep – azt mondja. Fú, de nagyon felébredt. Rohadt nagy izgalomba jön ettől a témától. – Azzal kezdődik, hogy haldoklok. És szenteste jön egy ilyen szellem, és megkérdezi, hogy nem szégyellem-e magam meg minden. Tudod. Merthogy hazaáruló lettem meg minden. Eljössz? – Már teljesen felült az ágyban.

– Ezt írtam meg neked. Jössz?

– Persze. Naná, hogy megyek.

– A papa nem ér rá. Kaliforniába kell repülnie – azt mondja. Fú, de nagyon felébredt. Kábé másodperc alatt felébred. Teljesen felült az ágyban, így fel is térdelt vagy hogy, és már a kezemet szorongatta. – Figyeljél. A mama azt mondta, szerdán jössz – azt mondja. – Hogy szerdán.

– Hamarabb jöttem. Ne kiabálj. Mindenkit felébresztesz.

– Hány óra? Késő éjjelig ellesznek, Mama mondta. Connecticutba mentek, Norwalkban partiznak – azt mondja a Phoebe. – Találd ki, hol voltam ma délután! Hogy milyen filmet láttam. Na?

– Nem tudom. Figyelj! Nem mondták, hogy kábé hányra...?

– Az volt a címe, hogy *A doktor* – mondja tovább a Phoebe. – Ez egy különleges film, a Lister Alapítványnál vetítették. Egyetlenegy napig, csak máma. Az egész így egy ilyen kentuckyi dokiról szól, hogy van egy nyomorék kislány, aki járni se tud, és a doki pokrócot nyom az arcára. És aztán börtönbe dugják meg minden. Kiváló film volt.

– Figyelj már egy pillanatra. Nem mondták, hogy kábé hányra...?

– Sajnálja őt a doki. Azért nyomja rá a pokrócot az arcára meg minden, azért fojtja meg. És aztán börtönbe csukják, életfogytiglan, de a kislány, akinek lepokrócozta a fejét, folyton meglátogatja, és hálálkodik neki. Hogy így kegyes halált akart. Csak hát a doki tudja persze, hogy megérdemli a börtönt, mert egy orvos nem veheti el azt, ami az Istené. Egy osztálytársam anyukája vitt el minket. Az Alice Holmborgé. Ő a legjobb barátnőm. Ő az egyetlen lány az egész...

– Hallgass már ide egy pillanatra, oké? – mondom. – Kérdeztem valamit. Hogy mondták-e, hogy hányra jönnek. Megmondták vagy nem mondták meg?

– Nem, de sokáig ellesznek. Papa vezet, kocsival mentek, hogy ne kelljen idegeskedni a vonatok miatt. Autórádiónk is van már! De a mama azt mondja, hogy forgalomban senki se kapcsolhatja be.

Kezdtem így ellazulni. Vagyis hát hogy egyszerre csak nem izgatott már, hogy lebukok-e vagy se. Fütyülök rá, gondoltam. Ha lebukok, hát lebukok.

A Phoebe-t, azt, mondjuk, látnod kellett volna. Kék pizsama volt rajta, a gallérján piros elefántok. Odavan az elefántokért.

– Na, szóval akkor jó volt a film?

– Klassz volt, igen, kár, hogy az Alice megfázott, és a mamája folyton azt kérdezgette, nem influenzás-e. Miközben ment a film. A legfontosabb részek közben hajolgatott így át rajtam meg minden, és megkérdezte Alice-től, hogy nem influenzás-e. Az agyamra ment.

Akkor megmondtam, mi van a lemezzel.

– Figyelj, vettem neked egy lemezt – mondom. – Csak eltörtem hazafelé jövet. – Előkotortam a zsebemből, és mutattam neki a darabjait. – Be voltam rúgva – mondom.

– Kérem a darabjait – mondta ő. – Elteszem. – Ki is kapta a törmeléket a kezemből, és az éjjeliszekrénye fiókjába tette. Behalok tőle.

– A Débé hazajön karácsonyra? – kérdeztem.

– Mama szerint lehet, de nem biztos. Attól függ. Lehet, hogy muszáj lesz Hollywoodban maradnia, Annapolisról ír forgatókönyvet.

– Annapolisról? Atyaúristen!

– Amúgy szerelmes film lesz meg minden. És na, ki fog játszani benne? Melyik színész? Na?

– Nem érdekel. Annapolis! Te jó isten! Mi az istent tudhat a Débé Annapolisról? Mi köze a haditengerészetnek az ő sztorijaihoz? – mondom. Fú, de idegesít engem ez. Ez a rohadt Hollywood-izé. – Mit műveltél a karoddal? – kérdeztem inkább. Merthogy bazi nagy sebtapasz volt a könyökén. Azért vettem észre, mert rövid ujjú pizsamában volt.

– Egy osztálytársam, a Curtis Weintraub lelökött a parkban a lépcsőn – azt mondja. – Megmutassam? – És már tépte is le a sebtapaszt a könyökéről.

– Hagyd, nem kell. Miért lökött le a lépcsőn?

– Nem tudom. Biztos utál. Egy Selma Atterbury nevű lánnyal összetintáztuk a széldzsekijét.

– Nem volt szép tőletek. Mi vagy te? Dedós?

– Nem, de folyton jön utánam, ha a parkban vagyok. Nem száll le rólam. Az agyamra megy.

– Nyilván jó vagy nála. Ettől még nem kéne összetintáznai a...

– Nem akarok jó lenni nála – mondja. És furcsán méregetni kezd. – Te, Holden – azt mondja nem úgy volt, hogy csak szerdán jössz?

– Mi van?

Fú, de észnél kell lenni vele. Hülyét csinál belőled, ha nem vigyázol.

– Nem úgy volt, hogy csak szerdán jössz? – kérdezi. – Kirúgtak, vagy mi van?

– Mondtam már. Hamarabb el lettünk engedve. Az egész...

– Kirúgtak! Naná! – mondja, és belebokszol a lábamba. Van, hogy rájön a bokszolhatnék. –

Kirúgtak! Jaj, Holden! – És a szája elé kapta a kezét meg minden. Baromira fel tudja húzni magát, na.

– Ki mondta, hogy kirúgtak? Senki, engem nem...

– Kirúgtak. Ki bizony – mondja. És megint belém bokszol. Hülye vagy, ha azt hiszed, hogy az nem fáj. – A papa meg fog ölni! – mondta. Aztán hasra vágta magát, és a fejére rántotta a párnát. Elég sokszor csinál ilyet. Tisztára megbolondul néha.

– Hagyd már abba, na – mondom. – Senki se fog megölni. Se megölni nem fog, se... Hé, Phoebe, vedd már le a fejedről azt a szart. Senki se fog megölni.

De nem vette le. Rohadtul meg tudja makacsolni magát. Csak ismételte a párna alól, hogy meg fog ölni a papa. De ezt is alig lehetett érteni.

– Senki sem fog megölni. Eszednél vagy? Egy az, hogy elhúzok én innen. Lehet például, hogy egy tanyán fogok dolgozni egy darabig, vagy valami. Ismerek egy csávót, akinek a nagyapja farmer Coloradóban. Na, mondjuk, őnála – mondom. – De teveled azért onnan is tartani fogom így a kapcsolatot meg minden. Hé! Vedd már le ezt a fejedről. Ne már! Hé, Phoebe! Légy szíves! Na, vedd már le!

De ő az istennek se, pedig rángattam is, hiába, akkora erő van benne, hogy csak na. Fú, de ki bírja készíteni az embert. Ha ragaszkodik a párnájához, az istennek se szeded le róla.

– Phoebe, légy szíves. Bújj már elő – mondogattam. – Légy szíves, na... Weatherfield kisasszony! Bújj elő, légy szíves!

De nem bújt elő. Se lát, se hall ő ilyenkor. Az lett a vége, hogy felálltam, átmentem a nappaliba, és zsebre vágtam néhány szálát a cigarettatartóból. Merthogy egy szálam se volt már.

Mire visszamentem, naná, hogy kibújt már a párna alól – számítottam rá –, de rám nézni továbbra se volt hajlandó, pedig hanyatt vágta magát meg minden. Amikor visszaültem az ágya szélére, direkt elfordította az arcát a kis dög. Egyszerűen levegőnek nézett. Pont úgy, mint a pencey-s vívótársaim, amikor a metrón felejtettem a rohadt töreinket.

– A Hazel Weatherfielddel mi van? – kérdem tőle. – Írsz róla még? Azt a sztorit, amit küldtél, a bőröndömbe is beraktam. Ott van a csomagmegőrzőben. Nagyon jó.

– Meg fog ölni a papa.

Fú, de nehéz vele, ha egyszer a fejébe vesz valamit.

– Ugyan már. Max az lesz, hogy megint leugatja a fejemet, és aztán katonaiskolába küld. Ennyi, kész-passz. Ráadásul nem is leszek már itt. Elmegyek. Nem itt leszek már, hanem... valószínűleg azon a coloradói tanyán.

– Ne viccelj. Lovagolni se tudsz.

– Én? Dehogyanem. Hogyne tudnék. Kábé két perc alatt meg tud tanulni bárki – mondom. – Ne piszkáld. – Merthogy piszkálni kezdte a karján a sebtapaszt. Aztán azt kérdeztem: – Ki vágta így le a hajadat? – Most vettem ugyanis észre, milyen hülyére vágta valaki a haját. Marha rövid lett.

– Semmi közöd hozzá – azt mondja. Nagyon pikírt néha. Baromi pikírt tud lenni. – Biztos megint mindenből megbuktál – mondja tök pikírten. De valahogy így vicces is volt azért. Kiscsaj létére olyan hangot bír használni néha, mint egy hülye tanár.

– Dehogy – mondom. – Angolból átmentem. – És viccesen belecsíptem a kis seggébe. Kitolta, ahogy így oldalra fordult. A semmi kis seggét. Nem csíptem nagyot, mégis rá akart csapni a kezemre, de elhibázta.

Aztán egyszer csak azt kérdi:

– Miért csináltad?

Mármint hogy miért rúgattam ki magam már megint. És annyira szomorú lettem attól, ahogy kérdezi.

– Jaj, Phoebe, ne gyere te is ezzel. Unom, hogy mindenki ezzel jön – mondom. – Millió oka van. Ez volt eddig az egyik legrosszabb sulim. Mindenki kamuzott. Meg szemétkedett. Ennyi szemét alakot te még életedben nem láttál. Ha például dumaparti volt valakinek a szobájában, olyat be se engedtek maguk közé, aki, mondjuk, ilyen béna, pattanásos főszer. Bezárkóztak folyton, ha be szeretett volna menni hozzájuk valaki. És van egy ilyen kurvára titkos társaságuk, amibe gyávaságból én is beléptem, sajnos. Az a pattanásos, unalmas csávó, a Robert Ackley pedig szintén be akart volna lépni. Tag szeretett volna lenni, de őt nem vették be. Csak merthogy olyan unalmas és pattanásos. Beszélni sincs kedvem erről. Szar sulis. Hidd csak el.

Nem szólt semmit a Phoebe, de figyelt. A tarkóján láttam. Ő mindig figyel. És az a vicc, hogy tök sokszor érti is, mi a nyavalyát próbál mondani neki az ember. De tényleg.

Mondtam is tovább ezt a Pencey-dolgot. Mégiscsak kikíváncozott belőlem, vagy mi.

– Van néhány jó tanár, de azok is kamuznak – folytattam. – Az öreg Spencer például. A felesége mindig megkakaóztatott meg minden, és tényleg tök rendesek voltak velem. De látnod kellett volna, ahogy Thurmer, a diri, bejön töriórára, és beül a terem végébe. Folyton bejött, és félórak hosszát is elücsörgött. Mint aki inkognitóban van, vagy mi. De mindig az lett a vége, hogy szétdumálja az órát az idéetlen poénjaival. A Spencer meg csak heherészik és vigyorog meg minden, hogy beszarus, milyen kurva jó fej ez a Thurmer...

– Ne beszélj rondán.

– Tutira hányingert kaptál volna tőle te is – mondom. – Na és hát veteránnapkor. Van ott egy ilyen, hogy veteránnap, amikor az összes seggfej, aki csak így 1776 óta a Pencey-n végzett, eljön, és fel-alá flangál feleségestül-gyerekestül, minden. Volt köztük egy öreg főszer, ötven is meglehetett, hát azt látnod kellett volna. Szóval, ránk kopogott, és megkérdezte, használhatja-e a mosdót. A mosdó, az, ugye, a folyosó végén van, fogalmam sincs, mi a francért kellett pont mitőlünk engedélyt kérnie. Tudod, mit mondott? Hogy meg szeretné nézni, ott van-e még a monogramja az egyik klotyóajtón. Merthogy ő belevéste vagy kilencven éve a búbanatos monogramját, azt szerette volna látni, hogy megvan-e még. Elkísértük aztán a szobatársammal, és ott szobroztunk, amíg a kurva monogramját kereste. Közben pedig végig mondta a magáét, hogy hát ő élete legboldogabb napjait töltötte a Pencey-n, és adta a jó tanácsait meg minden. Fú. De nyomasztó volt. Most nem az, hogy rossz csávó lett volna, nem. De az is nyomaszthat, aki nem rossz csávó, hanem jó fej, és mégis. Úgy is, hogy kamu jó tanácsokkal lát el, miközben a monogramját keresi egy klozetajtón: ennyi pont elég. Mit tudom én. Talán nem lett volna ennyire ciki, ha nem fulladozik közben. Tökre kifulladásztotta a lépcsómászás, és monogramkeresés közben se bírta abbahagyni a lihegést, és fújtatva magyarázta Stradlaternek meg nekem, hogy becsüljük meg a Pencey-t. Jaj, Phoebe, nem tudom, miért van ez. Valahogy semmi se volt jó ott a Pencey-ben. Nem tudom, miért.

Most mondott valamit a Phoebe, de nem hallottam, hogy mit. Belenyomta a száját a párnába, és nem hallottam.

– Mi van? – kérdeztem. – Vedd el onnan a szádat. Nem hallom, ha a párnába beszélsz.

– Neked semmi se jó.

Na, ettől még nyomottabb lettem.

– Nem igaz. Van, ami jó. Nagyon is van. Ne mondd már ezt. Mi a francért mondd ezt?

– Mert igaz. Nem jó neked egy sulis sem. Nincs az égvilágon semmi, ami jó neked. Nincs.

– De van! Tévedsz, mert nagyon is van! Mi a francért jössz ezzel? – kérdeztem. Fú, de nyomasztóan viselkedett.

– Mert nincs – hajtogatta. – Tessék, mondj valamit.

– Valamit? Ami jó? – kérdeztem. – Oké.

Csak hát nem tudtam eléggé koncentrálni. Olyan nehéz koncentrálni néha.

– Amit szeretek? Olyat? – kérdeztem.

De nem válaszolt. Az ágy túlfelén feküdt egy ilyen kifacsart pózban. Tőlem fényévekre kábé.

– Na, válaszolj már – mondom. – Amit szeretek, vagy ami csak úgy jó?

– Amit szeretsz.

– Jó – mondom. Csak éppen nem tudtam koncentrálni. Kábé nem is jutott eszembe más, mint az a két apáca, az ócska adománygyűjtő kosárkaikkal. Főleg a drótszemüveges. Meg egy Elkton Hills-i ismerős srác. Volt ott Elkton Hillsben egy srác, bizonyos James Castle, nem volt hajlandó visszavonni azt, amit egy Phil Stabile nevű beképzelt krapekról mondott. Azt mondta rá ez a James Castle, hogy baromira beképzelt, és a Stabile valamelyik hülye spanja beköpte őt a Stabile-nek. A Stabile meg erre vagy hat szemét bunkó haverjával berontott a James Castle szobájába, és rázárták az ajtót, és vissza akarták szívatni vele, amit mondott, de ő nem és nem. Erre nekiestek. Undorító, amit csináltak vele, ne tudd meg, de ez a James Castle gyerek csak azért se szívott vissza semmit. Pedig látnod kellett volna. Nyápic, gyöngye kis csávó volt, pálcikacsukló, satöbbi. És az lett a vége, hogy egyszer csak kiugrott az ablakon. Én pont zuhanyoztam meg minden, de még én is hallottam, ahogy lepuffan. De nem gondoltam volna, hogy így egy srác az vagy mi, azt hittem, valami tárgy zuhant ki, egy rádió vagy egy íróasztal, mit tudom én. Aztán hallom a nagy rohanást, végig a folyosón, le a lépcsőn, és már

bújok a fürdőköpenyembe, és rohanok én is, lent pedig látom ám, hogy ott fekszik a James Castle gyerek a lépcsőn, meg minden. Meghalt, minden csupa fog meg vér, a közelébe se mert menni senki. A garbóját tölem kapta kölcsön. A hat bunkót aztán csak kicsapták és kész. Le se sittelték őket.

De kábé ennyi jutott csak eszembe. Az apácák, akikkel reggelizéskor találkoztam, meg ez a James Castle nevű Elkton Hills-i gyerek. Az a vicc, tudod, hogy a James Castle-t én tulajdonképpen nem is ismertem. Ő egy ilyen tök nyugis gyerek volt. Matekra jártunk együtt, de a teremnek pont a túlfelén ült, és sose jelentkezett, a táblához se nagyon ment ki vagy valami. Vannak ilyen srácok, akik sose jelentkeznek, és a táblához se nagyon mennek ki. Azt hiszem, beszélgetni is csak egyszer beszélgettünk, akkor, amikor kölcsönkérte a garbómat. Azt hittem, rosszul hallok, vagy mi, majd elájultam a meglepetéstől. Emlékszem, hogy a mosdóban voltam, pont a fogamat mostam. Hogy jön az unokatesója, azt mondja, és kocsikázni viszi. Fogalmam se volt, honnan tud egyáltalán a garbómról. Csak anyyi esett le, hogy ő van előttem a névsorban. Cabel R., Cabel W., Castle, Caulfield... Még most is emlékszem rá. Őszintén szólva majdnem beintettem neki. Csak merthogy alig ismertem.

– Mi van? – mondom. Mert kérdezett valamit a Phoebe, de nem hallottam.

– Nem jut eszedbe semmi.

– De jut. Igenis jut.

– Akkor tessék.

– Szeretem például az Allie-t – mondom. – Meg azt is, amit most csinálok. Hogy itt ülünk és beszélgetünk és filóznak, és...

– Az Allie meghalt... Mindig ezzel jössz! Ha valaki meghalt meg minden, és fönt van a mennyországban, akkor ez igazából...

– Tudom, hogy meghalt! Azt hiszed, nem tudom? De attól még szerethetem! Nem? Az istenit, hát attól, hogy valaki meghal, ugyanúgy lehet szeretni továbbra is, pláne, ha az illető kábé ezerszer jobb, mint bárki, akit ismersz és él és virul meg minden.

Nem szólt semmit a Phoebe. Ha semmi se jut eszébe, szólni se szól ő semmit.

– Ez mindenesetre jó – mondom. – Mármint ami most van. Hogy ülök itt veled, és dumálunk meg lazulunk...

– Ez semmi!

– Nagyon is valami! Naná, hogy az! Hogy a francba ne volna az? Miért nem hiszi el senki semmiről, hogy valami? A tököm tele van vele!

– Ne beszélj rondán! Jó, akkor mondj valami mást. Hogy mi lennél szívesen. Tudós, jogász, ilyesmi.

– Tudós nem lehetnék. A tudományokhoz én béna vagyok.

– Jó, akkor jogász. Mint a papa, meg minden.

– A joggal semmi baj, azt hiszem, de engem speciel nem vonz – mondom. – Mert az, mondjuk, oké, ha egy ügyvéd ártatlan csávók életét menti meg, satöbbi, de nem ezt szokták csinálni. Hanem csak a lóvéra hajtanak, meg golfoznak, meg bridzseznek, meg veszik a verdákat, meg isszák a martinikat, és arcszkodnak. Ráadásul még ha ártatlan csávók életét mented is meg, satöbbi, honnan tudod, hogy azért csinálod-e, mert tényleg az életüket akarod megmenteni, vagy csak mert baromi jó ügyvéd akarsz lenni, hogy vállon veregessenek, és per végén gratuláljanak neked a tárgyalóteremben a riporterek meg a népek, mint a szar mozifilmekben? Honnan tudod, mikortól kamuzol? Azt sajnos nem tudhatod.

Nem biztos, hogy a Phoebe értette is, mi a nyavalyáról beszélek. Mert hát hogy kicsi még, meg minden. De figyelni figyelt. Jó, ha legalább figyel valaki.

– Meg fog ölni a papa. Meg fog ölni – azt mondja.

Én viszont nem rá figyeltem. Eszembe jutott valami, egy hülyeség. – Tudod, mi lennék én? Mármint

ha választhatnék, a rohadt életbe?

– Na, mi? Ne beszélj rondán.

– Ismered azt a dalt, hogy „Ki kap el, ha hanyatt-homlok futsz a rozson át?” Na, hát én...

– Az úgy van – javít ki a Phoebe –, hogy „Ki mit kap, ha hanyatt-homlok fut a rozson át”. – Vers ez.

Egy Burns-vers.

– Jó, igen, egy Burns-vers.

De neki volt igaza. Tényleg úgy van, hogy „Ki mit kap, ha hanyatt-homlok fut a rozson át”. Nem jól tudtam.

– Azt hittem, úgy van, hogy „Ki kap el” – mondom. – Na mindegy, szóval elképzelem, ahogy így kisgyerekek játszanak egy ilyen nagy rozsföldön meg minden. Kicsik, sok ezer gyerek, és nincs velük senki, mármint hogy senki felnőtt, csak én. Egy bazi nagy szakadék szélén állok. És az a dolgom, hogy elkapjam, ha valaki a szakadék felé rohan... szóval, ha nem néznek a lábuk elé, akkor én így előugrok valahonnan, és megfogom őket. Ezt csinálnám reggeltől estig. Én lennék ott a rozszban a fogó, na hát. Hülyeség, tudom, de igazából csak ez akarnék én lenni. Hülyeség, jó.

Sokáig semmit se szólt a Phoebe. Aztán mikor megszólalt végre, csak annyit mondott:

– Meg fog ölni a papa.

– Leszarom – mondtam. És felálltam, mert az jutott eszembe, hogy felhívom azt az Antolini nevű csávót, aki az angoltanárom volt az Elkton Hillsben. Most New Yorkban él. Otthagyta az Elkton Hillst. A New York-i Egyetemen kapott állást. – Telefonálnom kell – mondom a Phoebe-nek. – Mindjárt jövök. Ne aludj még el. – Nem akartam, hogy elaludjon, amíg a nappaliban vagyok. Tudtam persze, hogy nem fog, de csak megkértem azért rá a biztonság kedvéért.

Ahogy megyek az ajtó felé, utánam szól, hogy – Holden! –, én pedig megfordulok.

Felült az ágyban. Annyira szép volt.

– Böfögni tanulok egy lánytól, a Phyllis Marguliestól – azt mondja. – Figyelj csak!

Figyeltem, és hallottam is valamit, bár nem sokat.

– Jó – mondtam. És aztán kimentem a nappaliba, és felhívtam ezt a volt tanáromat, ezt az Antolini nevűt.

A telefonálást jó gyorsan lezavartam, nehogy már közben fussanak be az apámék. De nem futottak be. Az Antolini jó fej volt. Hogy most rögtön átmehegek hozzá, ha akarok. Szerintem fölébresztettem őt is meg a feleségét is, mert baromi sokára vették csak fel. Először is azt kérdezte, baj van-e, én meg hogy nem, dehogy. Csak kivágtak a Pencey-ből. Miért is ne tudja meg mindjárt, gondoltam. Ő meg erre, hogy te jó isten. Van neki humorérzéke, minden. És hogy menjek csak át most rögtön, ha kedvem van hozzá.

Ő volt kábé a legjobb tanárom az összes közül, ez az Antolini. Egy tök fiatal srác, alig idősebb, mint az én Débé nevű bátyám, és ökörködni is lehetett vele, nem ártott meg a tekintélyének. Ő kapta fel végül azt a fiút, aki kiugrott az ablakon, a James Castle-t. Megnézte így a pulzusát, és aztán kibújt a kabátjából, és ráterítette a James Castle-ra, és úgy vitte az orvosiba. És leszarta, hogy csupa vér lesz a kabátja.

Arra értem vissza a Débé szobájába, hogy a Phoebe bekapcsolta a rádiót. Táncczene ment. De csak halkra állította a Phoebe, nehogy meghallja a cseléd. Látnod kellett volna. Az ágy kellős közepén, a takarón szobrozott egy ilyen jógiülésben. Úgy hallgatta a zenét. Behalok tőle.

– Hé – mondom neki nem táncolunk? – Én tanígtattam őt még kicsi korában, meg minden. Tök jól táncol. Vagyis hát tőlem csak néhány lépést tanult. A többit magától. Tanítani igazából nem is lehet a táncot.

– Cipőben vagy – azt mondja.

– Jó, akkor leveszem. Na?

Már ugrott is le az ágyról, és megvárta, amíg leveszem a cipőmet, és aztán táncoltunk egyet. Kurva jól táncol, de tényleg. Utálom, ha valaki kicsikkel táncol, mert azt legtöbbször nézni is rossz. Hogy például elvagy valami étteremben, és egyszer csak azt látod, hogy egy vén faszi a kislányával áll ki táncolni a placra. És véletlenül folyton felhúzogatja neki hátul a ruháját, és a kiscsaj is annyira béna, hogy rossz nézni. De a Phoebe-vel én nem nyilvános helyen szoktam táncolni. Mi otthon hülyülünk. És vele amúgy is más, mert ő nagyon tud. Lehet vezetni. Mármint ha így jó szorosán fogom, és akkor nem számít, mennyivel hosszabb a lábam. Hagyja magát. Be lehet neki lépni, lehet vele dögösen hajolgatni, sőt pörgetőzni is egy kicsit, és ő hagyja. Még tangózni is lehet vele.

Kábé négy számot végigtáncoltunk. Két szám közt iszonyú vicces. Alapállásban vár. Meg se szólal vagy valami. Hogy alapállásban tessék várakozni, amíg rá nem kezd újra a zenekar. Behalok ettől. Nevetni se szabad, semmi.

Na szóval, kábé négy számot táncoltunk végig, aztán elkapcsoltam a rádiót. A Phoebe meg visszaugrott az ágyba, és magára húzta a takarót.

– Fejlődök, igaz? – kérdezi.

– Mi az, hogy! – mondom. Visszaülök az ágya szélére. Elégé kifulladtam. Kurva sokat bagóztam, alig kapok levegőt. Ő még csak nem is liheg.

– Fogd meg a homlokom – mondja egyszer csak.

– Miért?

– Fogd meg. Fogd csak meg!

Megfogtam. De nem éreztem semmit.

– Nem érzed úgy, hogy lázas vagyok?

– Nem. Miért? Az vagy?

– Igen... mindjárt. Most fogd meg újra!

Megfogtam újra, és még mindig nem éreztem semmit, de azt mondtam:

– Aha, most már érzek valamit.

Nehogy kisebbrendűségi érzése legyen, vagy mi a franc.

Bólintott.

– Ha akarom, úgy felmegy a lázam, hogy nem bírja már a termonéter se.

– Termométer. Kitől hallottad ezt?

– Az Alice Holmborg mutatta, hogy kell. Keresztbe rakod a lábad, visszafojtod a lélegzetet, és valami nagyon-nagyon forróra gondolsz. Egy fűtőtestre, mondjuk. És ettől olyan forró lesz a homlokod, hogy meg se lehet fogni, mert éget.

Behalás. Úgy elrántottam a tenyeremet a homlokáról, mintha szörnyű veszély fenyegetne.

– Kösz, hogy figyelmeztetsz – mondtam.

– Á, a te kezedet nem égettem volna meg, visszafogtam volna magam, nehogy... Psszt! – pissegett rám, és felült hirtelen az ágyban.

Halálra rémisztett.

– Mi van? – kérdeztem.

– Az előszobaajtó! – suttogta hangosan. – Ők azok!

Azonnal felpattantam, ugrottam az íróasztalhoz, eloltottam a lámpát. Aztán elnyomtam a cigit a cipőtálpamon, és zsebre vágtam a csikket. Aztán hadonászni kezdtem veszettül, a füstöt hessegettem, pedig hát rágyújtanom se lett volna szabad, a rohadt életbe. Aztán pedig felmartam a cipőmet, a gardróbba bújtam, és magamra csaptam az ajtót. Fú, hogy vert a szívem!

Hallom, ahogy benyit az anyám.

– Phoebe! – azt mondja. – Ejnye! Láttam ám, kisasszony, hogy égeted a villanyt.

– Szia! – hallom erre a Phoebe hangját. – Nem tudtam aludni. Jól buliztatok?

– Fantasztikusan – felelte az anyám, de hallani lehetett, hogy nem gondolja komolyan. Sehol se szokta magát igazán jól érezni. – Szabad kérdeznem, miért vagy ébren? Jól betakaróztál?

– Jól. Nem tudtam aludni, na.

– Csak nem cigiztél, Phoebe? Vallja csak be a kisasszony!

– Mit? – kérdezi ő.

– Hallottad.

– Épp csak rágyújtottam. Egyetlen slukkot szívtam csak. És aztán kidobtam az ablakon.

– Miért, ha szabad kérdeznem?

– Nem tudtam aludni.

– Nem tetszik ez nekem, Phoebe. Nagyon nem tetszik – mondja az anyám. – Kérsz még egy takarót?

– Kösz, nem. Jó éjszakát! – köszön el tőle a Phoebe. Le akarta rázni, nyilván.

– Milyen volt a mozi?

– Kiváló. Csak az Alice mamája volt gáz. Folyton áthajolgatott, és egész film alatt azzal nyaggatta az Alice-t, hogy nem influenzás-e. Taxival jöttünk haza.

– Mutasd a homlokod.

– Nem kaptam el. Semmi baja se volt. Csak a mamája izélt.

– Na jó. Akkor most aludj szépen. A vacsora milyen volt?

– Tré – mondja a Phoebe.

– Ezt a szót ne használd, az apád is kérte már. Miért lett volna tré? Finom báránybordát kaptál. A lábam lejártam érte, egész a Lexington sugárút leg...

– A bárányborda oké volt, de a Charlene mindig rám lehel, ha elém rak valamit. Az ételre is, meg

mindenre. Mindenre rálehel.

– Na jó. Aludjál. Pusztít a mamának. Imádkoztál?

– A fürdőszobában. Jóccakát.

– Jó éjszakát! Aludj szépen. Szétmegy a fejem, úgy fáj – mondja az anyám. Elég gyakran fáj a feje.

Frankón.

– Vegyél be aszpirint – mondja erre a Phoebe. – A Holden szerdán jön, ugye?

– Úgy tudom. Na, takarózz be. Gyerünk.

Hallottam, ahogy kimegy az anyám, és csukódik az ajtó. Vártam még néhány percig. Akkor aztán előbújtam a gardróból. A Phoebe közben kikelt az ágyból, én pedig pont beleütköztem a tőksötétben.

– Bocs! – mondtam. Most már suttogni kellett, merthogy megjöttek. – Már itt se vagyok – mondom.

Kitapogattam a sötétben az ágy szélét, leültem rá, és húzni kezdtem a cipőmet. Elég ideges voltam, na. Ez az igazság.

– Ne menj még – suttogta a Phoebe. – Várj, amíg elalszanak!

– Nem. Most megyek. Most kell – mondom. – Amíg mama a fürdőszobában van, a papa pedig bekapcsolja a híreket vagy valami. Most kell. – A cipőfűzőmet alig bírtam megkötni, olyan rohadt ideges voltam. Most nem az, hogy agyoncsaptak volna vagy valami, ha lelepleződök, de baromi kellemetlen lett volna, meg minden. – Hol a francban vagy? – mondom. Sötét volt, nem láttam, hol van.

– Itt – hallom a hátam mögül. Nem láttam.

– A cuccom, sajnos, a pályaudvaron van – mondom. – Figyuzz csak, Phoebe! Nincs egy kis pénzed? Nekem kifűjt.

– Hát csak a karácsonyi. Ajándéokra, satöbbi. Még semmit se vettem.

– Ja! – Nem akartam elvenni a karácsonyi pénzét.

– Adjak belőle? – kérdezi.

– Nem akarom elvenni a karácsonyi pénzedet.

– Tudok kölcsönözni – mondja erre. És már hallottam is, ahogy megy a Dédé íróasztalához, fiókokat huzigál, kotorász. Koromsötét volt abban a szobában. – Ha elmész, nem fogsz látni a darabban – azt mondja. És olyan furán mondta.

– De, meg foglak nézni. Addig nem megyek el. Csak nem képzeled, hogy ki akarom hagyni? – mondom. – Azt hiszem, Antoliniéknál leszek kábé kedd estig. És akkor hazajövök. Ha lehet, felhívlak még.

– Na, itt van – mondta. Nyújtotta a pénzt, de nem tudta, hol a kezem.

– Hol vagy?

A kezembe nyomta.

– Hé, nem kell ennyi! – mondom. – Két dollár is bőven elég. Komolyan... nesze! – és vissza akartam belőle adni, de nem fogadta el.

– Fogadd csak el. Majd megadod. Elhozod a bemutatóra.

– Te jó isten, mennyi ez?

– Nyolc dollár nyolcvanöt. Hatvanöt. Már költöttem belőle.

Akkor elbögtem magam. Elszakadt a cérna. Meg se nyikkantam, de bögttem. A Phoebe halálra rémült, amikor észrevette, és nyugtatni akart, de hát ilyenkor már nem lehet csak úgy hirtelen abbahagyni. Közben még mindig ott ültem az ágy szélén, a Phoebe pedig így átkarolta a nyakamat, és én is az övét, és nem és nem bírtam abbahagyni. Már azt hittem, megfulladok vagy valami. Fú, de ráijesztettem szegény Phoebe-re. Nyitva volt az a rohadt ablak meg minden, és éreztem, ahogy így reszket vagy mi, merthogy csak pizsamában volt. Próbáltam visszafektetni, de ő az istennek se. Végül

abbahagyta. De biztos, hogy csak nagyon-nagyon sokára. És akkor begombolkoztam, minden. Hogy így jelentkezni fogok, mondom neki. Ő meg hogy vele alhatok, ha akarom, én meg, hogy nem, muszáj lelépnem most már, várnak az Antoliniék, meg minden. És akkor kivettem a kabátzsebemből a vadászsapómat, és odaadtam neki. Szereti az ilyen hülye sapókat. Nem akarta elfogadni, de rádumáltam. Fogadni mernék, hogy föltette, és úgy aludt. Tényleg szereti az ilyen sapókat. És akkor még egyszer megígértem, hogy hívom, amint lehet, és indultam.

Kijutni a házból ezerszer könnyebb volt, mint bemenni. Először is azért, mert most már nem nagyon izgatott, hogy mi lesz, ha lebukok. De frankón. Ha lebukok, hát lebukok, gondoltam. Még szinte vágytam is rá valahogy.

És nem lifttel mentem le, hanem gyalog. A hátsó lépcsőn. Majd a nyakam törtem ki a kismillió szemetes miatt, de sikerült. A liftesfiú nem vett észre. Biztos azóta is azt hiszi, hogy a Dicksteinéknél vagyok.

Antolini tanár úrék egy ilyen tök elegáns Sution téri kégliben laknak, a nappaliba lépcső visz le, bárpult, minden. Voltam már itt egypárszor, mert miután otthagytam az Elkton Hillst, a tanár úr sok este nálunk vacsorázott, tudni akarta, mi van velem. Akkor még nőtlen volt. Aztán megnősült, és attól fogva elég gyakran teniszeztünk velük Long Islanden, a Forest Hills-i West Side Teniszklubban. A felesége tag volt. Pénzes nő. Kábé száz évvel idősebb nála, de úgy láttam, elég jól kijönnek egymással. Hogy mást ne mondjak, mindkettő nagyon értelmiségi arc, főleg az Antolini, bár ő inkább szellemeskedni szeret, kábé úgy, mint a Débé. A neje komolyban nyomja. Neki elég súlyos asztmája van. Mindketten olvassák a Débé novelláit, a tanár úr is meg a neje is, és amikor Hollywoodba készült a Débé, rátelefonált a tanár úr, hogy ne menjen. Ő meg, hogy de. Mire a tanár úr, hogy aki úgy tud írni, mint ő, annak semmi keresnivalója Hollywoodban. Kábé ugyanezt mondtam én is.

Gyalog mentem volna hozzájuk, hogy csak annyit költsék el a Phoebe karácsonyi pénzéből, amennyit tényleg muszáj, de valahogy olyan hülye érzésem lett, amikor az utcára léptem. Szédültem vagy mi. Úgyhogy taxiba ültem. Hiába hogy nem akartam. Fogni is alig bírtam egyet.

A tanár úr nyitott ajtót, miután a baromarcú liftes fölengedett végre, és becsöngethettem. Fürdőköpeny, papucs, a kezében szódás whisky. Nagy koponya és nagy piás.

– Szevasz, Holden! – azt mondja. – Úristen, de nagyot nőtt már megint ez a gyerek! Jó, hogy itt vagy.

– Hogy tetszenek lenni?

– Csodásan. Kérem azt a kabátot. – Elvette a kabátomat, és felakasztotta. – Nicsak, ki jó, mily hontalan kopogtat? Karján egy újszülött, pilláin hópihe! – Nagyon szellemes tud lenni. – Kész a kávé, Lillian? – kiabált ki a konyhába.

– Kész! – kiabált vissza a neje, őt hívták úgy, hogy Lillian. – Holden jött? Szia, Holden!

– Csókolom!

Náluk mindig kiabálni kell. Merthogy mindig két különböző helyiségben tartózkodnak. Elég vicces.

– Foglalj helyet, Holden – mondta a tanár úr. Látszott rajta, hogy be van állva egy kicsit. A szoba úgy nézett ki, mintha mostanáig buliztak volna benne. Poharak mindenütt, mogyis tányérok. – Bocs a rendetlenségért. A feleségem barátai ugrottak fel hozzánk... Szóval, volt egy kis ugrálás, na.

Nevettem, közben a neje megint kikiabált, de nem értettem, hogy mit.

– Mit mond? – kérdeztem.

– Hogy ne nézd, amikor bejön. Most kelt ki az ágyból. Gyújts rá. Dohányzol mostanában?

– Köszö – mondom. Kivettem egy szálát. – Csak néha. Kocadohányos vagyok.

– Ja persze – azt mondja. A nagy asztali öngyújtójával adott tüzet. – Na szóval. Búcsút intettél a Pencey-nek – Mindig így fogalmazott. Nekem ez hol bejött, hol meg nem. Néha kicsit így túlzásba vitte. Nem az, hogy ne lett volna szellemes, mert nagyon is az volt, de baromi idegesítő tud lenni néha, ha valaki mindig úgy fogalmaz, hogy „búcsút intettél a Pencey-nek”. Ezt viszi néha túlzásba a Débé is.

– Mivel volt baj? – kérdezte. – Az angol hogy sikerült? Ha abból megváltak, te kis élfogalmazó, akkor kívül tágasabb.

– Ja, hát abból simán átmentem. De főleg irodalmat vettünk. Fogalmazást kábé kettőt ha írtam – mondom. – Beszédgyakorlatból viszont megbuktam. Van egy ilyen tárgy, hogy beszédgyakorlat, muszáj volt felvenni. Na, abból megbuktam.

– Miért?

– Mit tudom én. – Nem sok kedvem volt beszélni erről. Még mindig szédültem vagy mi, és hirtelen a fejem is rohadtul megfájdult. Tényleg. De – gondoltam – mégiscsak mondok valamit, ha már ennyire érdekl. – Az van, hogy mindenki kiáll, és tart egy beszédet. Így spontánul, ugye, meg minden. És ha valaki mellébeszél, abban a pillanatban a fejéhez kell vágni hangosan, hogy „Mellé!” Örület. Karót kaptam belőle.

– Miért?

– Mit tudom én. Nekem ez az mellézés az agyamra ment. Nem tudom. Az a baj, hogy én pont azt szeretem, ha valaki mellébeszél. Úgy érdekesebb, meg minden.

– Aki neked mond valamit, az ne is ragaszkodjon a tárgyhoz?

– De igen! Ragaszkodjon csak, persze. De ne vigye túlzásba. Nem is tudom. Azt hiszem, azt nem csípem én, ha valaki szünet nélkül csak ragaszkodik. Az igaz, hogy a legjobb jegyeket azok kapták beszédgyakorlatból, akik mindig ragaszkodtak a tárgyhoz. De volt ott egy srác, a Richard Kinsella. Ő nem túlzottan ragaszkodott hozzá, és le is ugatták mindig, hogy „Mellé!” Borzalmas volt, már csak azért is, mert csupa ideg a srác, de tényleg csupa ideg, a szája is remegett, ha neki kellett beszélnie, és aki leghátul ült, az már nem is hallotta, mit mond. De néha mégse remegett úgy a szája, és olyankor szerintem jobban beszélt, mint bárki más. Csak hát gyakorlatilag őt is megvágták. Épp csak hogy átment, mert folyton elkurjantotta magát valaki, hogy „Mellé!”

Előadta például, hogy vett az apja Vermontban egy tanyát. De a többiek csak kiabáltak, hogy „Mellé!” és a Vinson tanár úr is karót adott neki, mert a srác nem sorolta fel, milyen állatokat tartanak, és mik teremnek azon a tanyán meg minden. Vagyis hát belekezdett ez a Richard Kinsella, de aztán egyszer csak arról beszélt már, hogy az anyja levelet kapott a nagybátyjától, aki negyvenkét éves korában így lebénuult meg minden, és senki se látogathatta meg a kórházban, nehogy járógépben lássák. A tanyához mindennek nem sok köze volt, az igaz, de nekem tetszett. Tetszik, ha a nagybátyjáról mesél valaki. Az meg pláne, ha az apja tanyájáról jut egyszer csak eszébe, hogy a nagybátyja érdekesebb téma. És szerintem disznóság pont akkor leugatni, hogy „Mellé!”, amikor izgatni kezdené a dolog. Mit tudom én. Nehéz ezt elmagyarázni.

De nem is nagyon volt kedvem hozzá. Merthogy rám tört az a rohadt fejfájás is. Milyen jó lett volna már az a kávé. És ezt is mennyire utálok: hogy azt mondja valaki, hogy kész a kávé, és közben még nincs is kész.

– Te, Holden... Egyetlen, kissé földhözragadt, pedagógiai jellegű kérdésem volna csupán. Nem gondolod, hogy mindennek megvan a maga helye és ideje? Hogy aki az apja tanyájáról kezd el beszélni, az először merítse ki a témát, és csak aztán térjen rá a nagybácsi járógépére? Vagy ha a nagybácsi járógépe ennyivel izgalmasabb téma, akkor inkább azt válassza, és ne a tanyát?

Énnekem viszont már semmi kedvem se volt se gondolkodni, se válaszolni, se semmi. Fájt a fejem, és rohadtul éreztem magam. Meg az az igazság, tudod, hogy így a gyomrom is megfájdult.

– Ja... Nem is tudom. Lehet. Hogy ha a nagybátyja jobban érdekelte, akkor róla kellett volna beszélnie, nem a tanyáról. Csak hát szerintem addig sokszor nem is derül ki, hogy mi érdekel igazán valakit, amíg el nem kezd beszélni valami másról, ami nem igazán érdekl. Senki se tehet erről, na. Szóval hogy így békén kéne hagyni azt, akit legalább érdekel és izgat valami. Szeretem, ha valakit izgat valami. Az tök jó. Csak hát nem ismeri ám a tanár úr ezt a Vinsont. Rohadtul fel bírta néha nyomni az ember agyát, ő meg az egész hülye osztály. Hogy így azt ismételtette folyton, hogy egyszerűsíts, tömöríts. Van, amivel ez nem megy. Mármint folyton egyszerűsíteni és tömöríteni mindent, csak mert valaki azt akarja. Nem ismeri ezt a Vinsont a tanár úr. Szóval hát így nagyon értelmes meg minden, de azért nem egy kiköpött észkombájn.

– Na, fiúk, itt a kávé! – jött be végre a feleség. A tálcáján kávé, süti, ez-az. – Ne nézz rám, Holden. Szörnyű látványt nyújtok.

– Csókolom – köszönök rá. És állnék fel meg minden, de a tanár úr visszahúzott a zakómnál fogva. A nevének ilyen fém hajcsavaróízékkal volt teli a haja, az arcán pedig se rúzs, se semmi. Nem volt valami vonzó. Elég öregnek látszott meg minden.

– Ezt itt hagyom nektek. Szolgáljátok ki magatokat – mondta. Félrekotorta a poharakat a dohányzóasztalkáról, és lerakta rá a tálcát. – Hogy van az édesanyád, Holden?

– Köszönöm, jól. Mostanában nem találkoztunk, de amikor legu...

– Szívem, ha kell valami Holdennek, megtalálsz mindent a fehérneműszekrényben. A legfelső polcon. Én lefekszem. Fáradt vagyok – mondta. Látszott is rajta. – Ugye, nélkülem is meg tudtok ágyazni?

– Elboldogulunk. Feküdj csak le – mondta a tanár úr. Megcsókolta a feleségét, az pedig jó éjszakát kívánt, és elvonult a hálószobába. Folyton csókolóznak mások előtt.

Ittam valamennyi kávé, meg bekaptam egy sütit, de csak a felét ettem meg, mert kőkemény volt. A tanár úr viszont csak egy újabb szódás whiskyt töltött magának. De jó erőre szokta ám keverni. Könnyen alkoholista lehet belőle, ha nem vigyáz.

– Néhány hete apáddal ebédeltem – azt mondja egyszer csak. – Tudsz róla?

– Nem.

– De azt nyilván tudod, hogy szörnyen aggódik érted.

– Tudom. Azt igen.

– Ő hívott föl azután, hogy kapott, azt mondja, egy hosszú, szívhez szóló levelet, amiben a legutóbbi igazgatód elpanaszolja, hogy abszolút nem igyekszel. Hogy egész tantárgyakat lógsz el. Hogy nem készülsz. És egyáltalán, hogy...

– Én nem lógtam el semmilyen tantárgyat. Nem is lehetett. Volt úgy, hogy nem mentem el néha, beszédgyakorlatra például, amiről az előbb beszéltem, de ellógni semmit se lógtam el.

Rohadtul nem volt kedvem beszélni erről. A gyomromon segített kicsit a kávé, de a fejem még mindig rémesen fájt.

A tanár úr megint rágyújtott. Megszállottan dohányzott. Azután azt mondta:

– Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, mit mondjak neked, Holden.

– Tudom. Nehéz énnekem bármit is mondani. Tisztában vagyok veled.

– Az a nagyon-nagyon rossz érzésem van, hogy a veszedbe rohansz. De hogy mifélebe, azt sajnos nem tudom... Figyelsz te rám?

– Ja.

Látszott rajta, hogy így koncentrálni próbál vagy mi.

– Lehet, hogy olyanba, hogy harmincévesen csak ücsörögsz valami bárban, és utálsz mindenkit, akiről lerí, hogy focizott diákkorában. Vagy ha eléggé kikupálódsz, az is lehet, hogy a bunkó beszédűeket fogod utálni. De lehet az is, hogy egy irodában végzed, és gemkapoccsal hajigálsz a szomszéd gyorsíró. Nem tudom, na. Érted egyáltalán, hogy mire akarok kilyukadni?

– Ja. Persze – mondom. És értettem is. – De abban téved a tanár úr, hogy ezt utálsz meg azt utálsz. A focistákat meg mit tudom én. Ez tévedés. Nem utálok én annyi mindenkit. Legföljebb egyeseket, néha, egy kis ideig, mint például a Stradlatert a Pencey-n, vagy azt a másik fiút, a Robert Ackley-t. Őket tényleg megutáltam néha, ez igaz, de nálam ez nem tart sokáig, na hát. Ha egy darabig nem láttam őket, mondjuk, nem jöttek be a szobánkba, vagy elkerültük egymást egypárszor az ebédlőben, már szinte hiányoztak. Szinte hiányoztak, na.

A tanár úr hallgatott egy sort. Felállt, hozott magának még egy kis jégkockát az italába, visszaült.

Látszott, hogy jár az agya. Jó lett volna, ha csak reggel folytatjuk ezt a beszélgetést, de ő már fel volt pörögve. Ha pont nincs kedve dumálni az embernek, tuti, hogy akkor pörög rá a másik.

– Na jó. Figyelj csak ide... Nem biztos, hogy sikerül ezt most olyan szépen az agyadba vésnem, ahogy szeretném, de holnap vagy holnapután megírom levélben. Abban majd minden benne lesz. De figyelj azért csak jól ide most – és egy pillanatra megint eltöprengett. Aztán folytatta: – Azon, hogy szerintem a vesztedbe rohansz, valami egészen sajátos, egészen borzasztó bukást értek én. A bukott ember ilyenkor még azt se érezheti vagy hallhatja meg, ha puffán. Csak zuhan és zuhan. Olyan ember jár így, aki nem kaphatta meg a környezetétől azt, amit keresett. Vagy legalábbis amiről úgy hitte, hogy nem kaphatja meg. És ezért abba is hagyta a keresést. Úgy, hogy igazából el se kezdte. Érted?

– Igen, tanár úr.

– Biztos?

– Igen.

Felállt, és töltött magának még egy kicsit. Aztán visszaült. Sokáig semmit se szólt.

– Nem akarlak megijeszteni – mondta aztán –, de nagyon könnyen lehet, hogy egy felettebb érdemtelen ügyért fogsz hősi halált halni. – Furcsa pillantást vetett rám. – Leírok valamit, olvasd majd el figyelmesen. És őrizd meg. Jó?

– Jó. Persze – mondtam. És úgy is lett. Ma is megvan az a cetli, amit kaptam tőle.

Átment a szoba másik végébe az íróasztalához, és állva ráfirkantott valamit egy darab papírra. Aztán fogta, visszajött, és leült vele.

– Az a vicc, hogy ezt nem egy profi költő írta. Hanem egy pszichoanalitikus, Wilhelm Stekelnek hívták. Ő ezt így... Figyelsz még?

– Figyelek.

– Ő ezt így fogalmazta: „Az éretlen ember arról ismerszik meg, hogy hősi halált halna az ügyéért, az érett meg arról, hogy egyszerűen csak élni akar érte.”

Odahajolt hozzám, és a kezembe nyomta. Akkor mindjárt el is olvastam, és aztán így megköszöntem, meg minden, és zsebre vágtam azt a cetlit. Szép, hogy így törte magát értem. Frankón. Csak hát nem sok kedvem volt énnekem akkor már agyalni. Fú, de rohadtul elfáradtam hirtelen.

Ő bezzeg egy csöppet se volt fáradt. Már csak azért se, mert eléggé beseggelt.

– Énszerintem – azt mondja – egykettőre találd szépen ki, hogy merre tovább. És akkor indulj is el arra. De azonnal. Egy percet sem veszíthetsz. Te nem.

Bólintottam, mert így rám meredt meg minden, de nem voltam egészen biztos benne, hogy értem-e, miről beszél. Vagyis hát eléggé biztos voltam, de nem teljesen. Tökre elfáradtam én akkor már.

– És bocsánat, hogy ezt mondom – folytatta –, de ha rájöttél, hogy merre meddig, legeslegelőször is kezdjél el rendesen tanulni. Muszáj. Diák vagy, akár tetszik ez neked, akár nem. Tele vagy tudásvágygal. És szerintem sikerrel is fogsz járni, mihelyt túlteszed magad az olyan tanárokon, mint az a Vines nevű, meg az ő beszédgyak...

– Vinson – szaladt ki a számon. Hogy nem Vines, hanem Vinson nevű. De kár volt félbeszakítanom.

– Jó, akkor Vinson. Szóval, ha túlteszed magad rajtuk, akkor, feltéve persze, hogy akarod, hogy igényled, egyszer csak azt kezded majd látni, hogy egyre jobban és jobban hozzáférsz már mindahhoz az információhoz, ami a legeslegközelebb áll a szívedhez. Többek között rá fogsz jönni, hogy teelőtted másokat is felkavart és megrémített, sőt beteggé tett már az emberek viselkedése. Töltsön el izgalommal és lelkesítsen, hogy egyáltalán nem vagy ezzel egyedül. Sok-sok más embertársadat fogta már el ugyanaz az erkölcsi és szellemi felháborodás, ami most téged. Néhányuk szerencsére tanúságot is tesz a küzdelmeiről. Te pedig tanulhatsz tőlük, ha akarsz. Ugyanúgy, ahogy egyszer majd, ha lesz mit, tetőled is tanulhat valaki más. Gyönyörűen működik ez oda-vissza. És az iskolához semmi köze.

Történelem ez. Költészet. – Húzott egy nagyot a whiskyjéből. Aztán folytatta. Fú, de beindult. Még jó, hogy meg se próbáltam leállítani vagy valami. – Azt ne hidd – mondta hogy csak művelt és iskolázott ember adhat valami értékeset a világnak. Dehogy. Azt viszont állítom, hogy az a művelt és iskolázott ember, aki kiváló és tehetséges is, ami sajnos csak ritkán fordul elő, az sokkal, de sokkal értékesebb tanúságot tud tenni, mint az, aki csak kiváló és tehetséges. Az ilyen emberek jóval világosabban szokták kifejezni magukat, és általában szívügyük a végsőig következetes gondolkodás. És ami a fő: tizből kilencük szerényebb, mint az iskolázatlan elme. Érted, mit beszélek?

– Értem, tanár úr.

Egy darabig megint nem szólt semmit. Nem tudom, voltál-e már így, de elég nehéz csak ülni-ülni, amíg így gondolkodik a másik meg minden, és várni, hogy mondjon végre valamit. Frankón. Próbáltam nem ásítózni. Most nem az, hogy unatkoztam volna vagy valami, mert nem, de annyira rohadtul álmos lettem hirtelen.

– És még valamiért kell neked az iskola. Ha egy kicsit is rászánod magad, előbb-utóbb segít majd kideríteni, hogy hányas vagy agyilag. Hogy mi az, amibe belepasszol az eszed, és mi az, amibe esetleg nem. És egy idő múlva azt is tudni fogod, hogy miféle gondolatokkal ruházd fel az akármekkora eszedet. Ha másért nem, hát hogy ne sokat próbálkozz olyasmivel, ami idegen tőled, ami nem illik hozzád. És szép lassan tudni fogod akkor, hogy hányas is vagy tehát, és mi áll jól a gondolkodásodnak.

Hirtelen elásítottam magam. Iszonyú nagy bunkóság volt, bár nem tehettem róla.

De a tanár úr csak nevetett.

– Na gyere – azt mondja, és fölállt. – Csináljuk meg neked a díványt.

Mentem utána, a szekrényéhez lépett, megpróbált levenni valami takarókat, lepedőt, ilyesmit, a legfelső polcra, de a poharával nem boldogult. Kiiitta hát a whiskyjét, az üres poharat letette maga mellé a földre, úgy már sikerült neki. Én meg segítettem vinni a cuccot. Együtt ágyaztunk meg. Elég bénán csinálta. Csupa ránc lett az egész. De nem érdekelt. Állva el tudtam volna aludni, olyan fáradt voltam.

– Mi van a csajokkal?

– Megvannak. – Szarul ment a társalgás, de hát semmi kedvem se volt már hozzá.

– Sally hogy van? – Merthogy ismerte a Sally Hayest. Egyszer bemutattam neki.

– Jól van. Találkoztunk ma délután. – Pedig mintha fú, de sok idő, húsz év is eltelt volna azóta. – Nem túl sok közünk van már egymáshoz.

– Baromi csinos lány. És mi van azzal a másikkal? Akivel, ha jól tudom, Maine-ben voltatok?

– Ja, a Jane Gallagherrel? Jól van. Valószínűleg felhívom holnap.

Elkészültünk az ágyazással.

– Parancsolj – mondta. – Hogy a lábadat hova fogod tenni, arról fogalmam sincs.

– Semmi baj – mondom. – Megszoktam, hogy rövid az ágy. Köszönöm. A tanár úrék az életemet mentették meg ma éjjel.

– Tudod, hol a fürdőszoba. Ha kell valami, csak kurjants. Egy darabig még a konyhában leszek. Nem zavar a fény?

– Jaj, nem, dehogy. Köszönöm.

– Oké. Jó éjt, szépfiú.

– Jó éjt, tanár úr. Köszönöm.

Ment a konyhába, én meg a fürdőszobába, és levetkőztem, minden. Fogat mosni nem tudtam, mert nem volt nálam fogkefe. Pizsamám se, a tanár úr pedig elfelejtett adni. Úgyhogy egy szál alsóban mentem vissza a nappaliba, lekapcsoltam a kislámpát, és végignyúltam a díványon. Tényleg túl rövid

volt, de hát mondom, hogy állva is el tudtam volna aludni seperc alatt. Egypár pillanatig még ébren voltam, és az járt az eszemben, hogy miket mondott a tanár úr. Hogy kinek hányas az agya, meg ilyenek. Tényleg okos a csávó, na. De leragadt a szemem, és álomba zuhantam.

Aztán történt valami. Legszívesebben el se mondanám.

Hirtelen fölédredtem. Nem tudom, hány óra volt, vagy hogy, de fölédredtem. Azt éreztem, hogy van valami a fejemen, a keze valakinek. Fú, de megrémített. És hát az Antolini keze volt az. És hogy így a padlón ült az Antolini, a dívány mellett, a sötétben meg minden, és így tapizta vagy simogatta vagy mi, a fejemet. Fú, hogy mekkorát ugrottam én.

– Mi a francot csinál? – mondom.

– Semmit! Csak ülök itt, és bámulom, hogy...

– Mégis, mi a francot? – kérdeztem megint. Nem tudtam, mi a fenét mondjak, rohadt nagy zavarba jöttem.

– Ne kiabálj már, hé! Én csak ülök itt, és...

– Na, mindegy is, mennem kell – mondom. Fú, de ideges lettem! Már rántottam is magamra a nadrágomat a sötétben. Alig sikerült fölvennem az idegességtől. Annyi rohadt perverzrel találkoztam én már, amennyit te soha életedben nem láttál, és mindig pont akkor jön rájuk a perverzió, ha én is ott vagyok.

– Hova kell menned? – kérdezi erre a tanár úr. Próbált ilyen baromi közömbös és laza képet vágni, de a nagy francokat volt ő laza. Ne hidd.

– Az állomáson hagytam a bőröndjeimet meg minden. Azt hiszem, jobb, ha elmegyek értük. Minden cuccom bennük van.

– A bőröndjeid nyugodtan várhatnak reggelig. Feküdj vissza, na. Megyek, lefekszem én is. Mi a baj, na hát?

– Semmi, csak hogy az egyikben ott az összes pénzem meg mindenféle cuccom. Jövök vissza mindjárt. Fogok egy taxit, és már jövök is vissza – mondom. Fú, de kapkodtam, majd hasra estem a sötétben. – Merthogy nem is az enyém az a pénz. Hanem az anyámé, úgyhogy...

– Ne viccelj, Holden. Feküdj már vissza. Én is lefekszem. Reggelig semmi baja nem lesz ott annak a pénz...

– Nem, halál komolyan. Muszáj mennem. – Majdnem sikerült felöltöznöm, már csak a nyakkendőmet nem találtam. Nem jutott eszembe, hogy azt hova rakhattam. Úgyhogy nyakkendő nélkül bújtam zakóba, minden. A tanár úr most egy kicsit messzebb, a karosszékekben ült, és onnan nézett. Sötét volt meg minden, és nem jól láttam, de tudtam, hogy néz. És még mindig piált. Látszott, hogy most is ott a kezében a jól bevált whiskyspohár.

– Nagyon-nagyon furcsa fiú vagy te.

– Tudom – mondtam én. Nem kerestem tovább a nyakkendőmet. Hogy inkább anélkül megyek el. – Viszlát, tanár úr – mondtam. – Köszönöm. Tényleg.

Jött utánam az előszobába, aztán pedig az ajtóból bámult, ahogy hívom a liftet. És csak azt ismételtette, hogy mennyire „nagyon-nagyon furcsa fiú” vagyok én. Furcsa ám a halál. Csak állt-állt az ajtóban, úgy várta ő is azt a kurva liftet. Liftre én soha a bűdös életben nem vártam még ilyen sokáig. Isten az atyám.

Lövéssem se volt, mi a francról beszéljek, amíg várunk, ő meg csak állt, úgyhogy azt mondtam végül:

– Előveszek egypár jó könyvet, olvasni fogok. Komolyan.

Merthogy muszáj volt mondani valamit. Baromi kínos volt.

– Kapd a cuccodat, és siess egyből vissza. Nyitva hagyom az ajtót.

– Köszönöm – mondtam. – Viszlát! – Végre megérkezett a lift. Beszálltam, és tűztem lefele. Fú, de rohadtul reszkettem. A víz is kivert. A perverziótól engem mindig rohadtul kiver a víz. Már vagy hússzor megesett velem ilyesmi kicsi korom óta. Rühellem.

Arra értem ki, hogy már virrad. Elég hideg is volt, de jólesett, mert nagyon leizzadtam.

Lövéssem se volt, hova menjek. Megint egy hotelbe és elverni a Phoebe pénzét nem akartam. Végül csak kisétáltam a Lexingtonra, és elmetróztam a Főpályaudvarig. Hogy ott van a cuccom meg minden, és majd megalszom abban a hülye váróteremben, ahol a sok pad van. Így is lett. Egy ideig ki lehetett bírni, mert nem voltak túl sokan, és föl tudtam tenni a lábam. De hagyjuk. Elég szar volt. Ki ne próbáld. Komolyan. Kikészülnél tőle.

Kábé kilencig aludtam csak, mert özönlenni kezdtek a népek a váróterembe, és le kellett tennem a lábamat. Földre tett lábbal én nem valami fényesen alszom. Fel is ültem. A fejfájásom nem múlt el. Még rosszabbodott is. És ennyire nyomott szerintem soha életemben nem volt még a kedvem.

Az Antolinire gondolni se akartam, mégis az jutott eszembe, hogy vajon mit mond a feleségének, amikor az észreveszi majd, hogy nem is aludtam ott vagy valami. De nem ez a része izgatott engem igazán, tudtam, hogy vág az Antolini esze, majd bead neki valamit. Nem ez a része izgatott. Hanem ahogy arra ébredek, hogy a fejemet simogatja meg minden. Hogy hátha tévedésből hittem csak, hogy ez buzulás. Hátha egyszerően csak szereti megsimogatni a fejét annak, aki alszik. Hogy lehet biztos az ember az ilyesmiben? Sehogy. Még az is eszembe jutott, nem kéne-e tényleg visszamennem hozzájuk a két kofferrel, ahogy ígértem. Hogy hát ha buzi, akkor buzi, de milyen rendes volt hozzám. Hogy nem akadt fönn rajta, hogy olyan későn telefonálok, és rögtön biztatott, hogy menjek csak fel hozzájuk, ha van kedvem. Meg ahogy mondta-mondta, hogy muszáj kiderítenem, hányas vagyok agyilag meg minden, meg hogy amikor meghalt az a James Castle nevű fiú, egyes-egyedül ő bírt csak odamenni hozzá. Ilyeneken jártattam az eszem. És minél tovább jártattam, annál jobban nyomasztott minden. Tényleg azon agyaltam, nem kéne-e visszamennem hozzá. Hátha ok nélkül simogatta meg a fejemet, csak úgy. De ahogy tovább agyaltam, még jobban nyomasztott és kikészített ez az egész. Ráadásul rohadtul megfájdult a szemem is. Fájt és égett a kialvatlanságtól. Plusz meg is fáztam vagy mi, és nem volt elől egy rohadt zsebkendőm se. Csak az egyik bőröndömben, de semmi kedvem se volt kivenni a csomagmegőrzőből, és mindenki szeme láttára kotorászni benne meg minden.

Valaki otthagytott mellettem egy magazint a pádon, olvasgatni kezdtem, hátha eltereli kis időre a figyelmemet Antolini tanár úrról, erről-arról. De attól, amit olvastam, szinte még rosszabbul lettem. Hormonokról szólt az a kurva cikk. Hogy hogyan néz ki, arcra, szemre meg minden, az, akinek jó állapotban vannak a hormonjai, és hát én egyáltalán nem úgy néztem ki. Hanem pont úgy, ahogy az a csávó, akinek viszont szar hormonjai voltak a cikk szerint. El is kezdtem aggódni a hormonjaim miatt. Utána egy másik cikkben meg arról olvastam, hogy miből derül ki, nincs-e rákod. Hogy ha olyan sebván a szádban, ami nem gyógyul be hamar, akkor valószínűleg rákod van. Nekem meg már kábé két hete sebes volt belül az ajkam. Na, akkor rákos vagyok, gondoltam. Hát ez se hatott rám valami jól, mondjuk. Nem is olvastam tovább, és kimentem járni egyet. És arra gondoltam, hogy néhány hónapon belül meg fogok halni rákban. Frankón. Tulajdonképpen biztos is voltam benne. Nem volt túl fényes érzés. Úgy néztem, esni fog, de elindultam azért. Gondoltam, reggelizni is kéne. Éhes egyáltalán nem voltam, de hogy csak eszem valamit azért. Hogy csak jussak már valami vitaminhoz. Úgyhogy kelet felé indultam el, ahol eléggé olcsó éttermek vannak, mert költekezni, azt nem akartam.

Elmentem két fickó mellett, jó nagy karácsonyfát emeltek le egy teherautóról. És az egyik folyton azt ismételtette: – Tartsd azt a kibaszott fát! Tartsd már, az istenit! – Na, szép dolog így beszélni egy karácsonyfáról, gondoltam. De vicces is volt rettenetesen, és így rám jött a röhögés, vagy mi. Bár ne

tettem volna, mert ahogy rám jött, azt éreztem, hogy na, most elhányom magam. Frankón. És már öklendeztem is, de aztán elmúlt. Nem tudom, miért. Ha egyszer nem ettem semmi ártalmat vagy mit tudom én, és általában a gyomrom is elég jó. Szóval, elmúlt, én pedig úgy gondoltam, biztos jobban leszek, ha ettem valamit. Be is ültem egy nagyon olcsónak látszó étterembe, fánkot kértem és kávé. De a fánkot aztán nem ettem meg mégse. Nem ment a nyelés. Ha nyomasztja valami az embert, akkor baromi nehezen nyel. De a pincér tök rendes volt. Úgy vitte vissza, hogy ki se kellett fizetnem. Csak a kávé ittam meg. Aztán mentem tovább az Ötödik sugárút felé.

Hétfő volt meg minden, mindjárt karácsony, az összes üzlet nyitva. Úgyhogy egész jó volt sétálni az Ötödiken. Olyan karácsonyias. Girhes télapók rázták a csengőjüket minden sarkon, és Üdvhadsereg-egyenruhás lányok, se rúzs, se semmi, ők is csilingeltek. Nézelődtem, hátha belébotlok az előző reggeli két apácába, de sehol se láttam őket. Persze hogy nem, hát mondták ők, hogy tanítani jöttek New Yorkba, de én azért csak nézelődtem tovább. És hát így eléggé karácsonyias lett hirtelen az egész. Gyerekek özönlöttek el a várost, jött mindegyik a mamájával, buszra föl, buszról le, áruházból ki, áruházba be. Jó lett volna, ha a Phoebe is velem van. Abból ő kinőtt már, hogy a játékosztályokon bámuldozzon tátott szájjal, de hülyéskedni meg embereket bámulni nagyon szeret. Tavalyelőtt karácsonykor magammal vittem vásárolni. Tök jól éreztük magunkat. A Bloomingdale-ben voltunk, azt hiszem. A cipőosztályra mentünk azzal, hogy neki, mármint a Phoebe-nek szeretnénk venni egy párat abból a baromi magas szárú fajta cipőből, amin kismillió lyuk van. Szegény eladócsávót az örületbe kergettük. Ha száz párat nem próbált föl a Phoebe, akkor egyet se, szerencsétlen főszernak pedig az egyiket mindig végig kellett fűznie. Ócska trükk volt, de a Phoebe halálra élvezte. Végül aztán egy mokaszint vettünk, felírtuk a számlánkra. Az eladó tök jól tűrte. Szerintem tudta, hogy hülyülünk, mert a Phoebe mindig elvihogja magát.

Na és hát szóval csak így mendégéltem az Ötödiken, se nyakkendő, se semmi. Aztán egyszer csak valami nagyon ijesztő dolog kezdődött. Ahányszor egy-egy sarokhoz értem, és leléptem a járdáról, az a hülye érzésem támadt, hogy sose érek át a túloldalra. Hogy csak megyek, megyek és megyek, és többé senki se lát. Fú, de megrémültem. Ne tudd meg. Tisztára leizzadtam, az ingem, a trikóm, minden. Na és akkor meg mit találtam ki? Hát hogy amikor egy sarokhoz érek, magam mellé képzelem az én Allie öcsémet. És szólomatni kezdem: „Allie, ne hagyd, hogy eltűnjek! Allie, ne hagyd, hogy eltűnjek! Allie, segíts!” És amikor átértem a túloldalra, és nem tűntem el, szépen megköszönöm neki. A következő sarkon pedig kezdődik az egész előlről. De azért én csak mentem tovább meg minden. Hogy így nem mertem megállni, azt hiszem, de erre őszintén szólva nem emlékszem már. A hatvanvalahányadik utcáig, vagyis így kábé az állatkertig mindenesetre biztos, hogy nem álltam meg. Ott leültem egy padra. Levegőt is alig kaptam, és még mindig szakadt rólam a víz. Kábé egy óra hosszat ültem én ott. Végül döntöttem: úgy döntöttem, hogy világgá megyek. Hogy soha többé nem megyek már se haza, se másik iskolába. Hogy a Phoebe-től még azért így elbúcsúozok meg minden, és a karácsonyi pénzt is visszaadom, de aztán kiállok stoppolni, irány a Nyugat. A Holland alagútnál leintek egy kocsit, aztán megint egyet, és aztán még és még egyet, és pár nap múlva már messze nyugaton járok, ahol süt rám a nap, és nem ismer senki, és keresek valami munkát. Egy benzinkútnál, mondjuk: én tankolom tele benzinnel meg töltöm föl olajjal mások kocsiját. De mindegy volt amúgy. Csak ne ismerjenek, és én se ismerjek senkit. Majd süketnémának tettetem magamat, gondoltam. És akkor senkivel se kell értelmetlen hülye társalgásokat folytatnom. Ha valaki mondani akar valamit, akkor írja le egy cetlire, és mutassa szépen. Egy idő után halálra fogják unni ezt, én pedig egy életre letudtam a társalgást. Szegény csóró süketnéma, gondolják majd rólam, és békén hagynak. Én telitankolom a hülye kocsijukat, ők pedig fizetnek érte meg minden, és ha összegyűlik rá a pénz, építék magamnak valahol egy faházat, és abban élem le aztán az egész életemet. Erdőszélen, de nem

erdőben, mert azt akarom, hogy kurvára süssön rám mindig a nap. Főzöm magamnak a jó kajákat, és ha később nősulni akarnék, mondjuk, vagy valami, akkor összejövök egy gyönyörű lánnyal, süketnéma az is, és feleségül veszem. Együtt élünk a faházamban, és ő is csak úgy tud közölni velem bármit, ha leírja egy nyavalyás cetlire, mint akárki más. Ha gyerekeink születnek, eldugjuk őket. Veszünk nekik egy csomó könyvet, és tőlünk tanulnak meg írni-olvasni.

Tök izgalmas dolog volt ezt így elképzelni. Frankón. Arról, mondjuk, hogy megjátszom a süketnémát, tudtam, hogy hülyeség, de elképzelni akkor is jólesett. Azt mindenesetre tényleg elhatároztam, hogy elhúzok innen Nyugatra meg minden. Már csak a Phoebe-től akartam elbúcsúzni. Fel is pattantam, és rohantam át a túloldalra, mint az örült – jó, hogy halálra nem gázoltak –, ceruzát és noteszt venni egy papírboltban. Gondoltam, megírom neki, hol találkozunk, hogy elbúcsúzhassak tőle, és visszaadhassam a karácsonyi pénzét, az üzenetet pedig elviszem az iskolájába, és megkérek valakit az igazgatóiban, hogy adja át neki. De aztán csak zsebre vágtam a noteszt, és tűztem az iskola felé, mert a boltban még túl izgatott voltam ahhoz, hogy ott írjak. Siettem, hogy még ebédszünet előtt megkaphassa az üzenetemet, mielőtt hazaindulna, és szorított az idő.

Azt persze tudtam, hogy hol van az isije, kicsi koromban én is oda jártam. De olyan furcsa volt bemenni. Nem voltam biztos benne, hogy emlékszem-e majd, milyen volt belül, de emlékeztem. Pont olyan volt minden, mint az én időmben. A nagy belső udvar, ahol valahogy mindig sötét volt, a rács a villanyégőkön, nehogy eltörjenek, ha rájuk pattan egy labda. A fehér felfestések a földön, ilyen kör, olyan kör. A kosárgyűrűk: semmi háló, csak gyűrű és palánk.

Sehol egy lélek, nyilván mert se szünet nem volt, se ebédidő, most még. Egyetlenegy kiscsávót láttam, egy feka kiscsávót, a mosdóba ment. A farzsebéből ugyanaz a biléta lógott ki, ami nélkül mi se mehettünk ki se mosdóba, se semmi.

Még mindig izzadtam, de már nem annyira. Bent leültem a legalsó lépcsőre, és elővettem a noteszomat. A lépcsőházban ugyanaz a szag, mint az én időmben. Mintha odapisáltak volna. Mindig ilyen az iskolai lépcsőházszag. Szóval, leültem, és ezt írtam:

Kedves Phoebe!

Nem bírom kivárni a szerdát, azt hiszem, már ma délután elindulok Nyugatra stoppal. Ha tudsz, gyere el a Művészeti Múzeum bejáratához negyed egyre, hogy visszaadhassam a karácsonyi pénzedet. Nem költöttem sokat.

*Szia
Holden*

Az isije gyakorlatilag ott van a múzeum mellett, és mindenképp arra kellett elmennie ebédszünetkor, szóval biztos voltam benne, hogy el tud jönni.

Aztán már indultam is föl az igazgatói felé, hogy megkérek valakit, menjen be a Phoebe osztályába, és adja át neki a leveletem. Összehajtogattam vagy tízszeresen, nehogy már kinyissa valaki. Egy iskolában mindenki gyanús. De tudtam azért, hogy át fogják adni neki, merthogy a bátyja vagyok meg minden.

De fölfelé menet egyszer csak megint azt éreztem, hogy elhányom magam. Aztán elmúlt. Leültem egy pillanatra, és máris jobban lettem. De ahogy ültem le, olyat láttam, hogy az agyam eldobtam tőle. Azt írta valaki a falra, hogy *Kapd be*. Az agyam dobtam el tőle. Hogy meglátja ezt a Phoebe meg a többi kiskrapek is, és nem értik majd, hogy mi ez, és akkor jön valami disznó kölyök, és megmagyarázza nekik – tök hülyén persze –, ők pedig rákattannak, és pár napig talán még ki is akadnak miatta. Meg tudtam volna ölteni azt, aki ezt kiírta. Biztos valami perverz állat, az éjszaka

közepén beslisszolt az isibe bronzolni, mondjuk, és egyszer csak fogta magát, és kiírta. És elképzeltem, ahogy lecsapok rá, és addig verem a fejét a lépcsőhöz, amíg meg nem döglik. De közben meg tudtam, hogy úgyse merném. Tudtam, na. És ettől még nyomottabb lettem. Először ledörgölni se mertem, ha tudni szeretnéd. Hogy mi lesz, ha észrevesz egy tanár, ahogy éppen dörgölöm, és azt hiszi, én írtam ki. De a végén csak ledörgöltem azért. És aztán fölmentem az igazgatóiba.

Az igazgatónak nem láttam nyomát, csak egy százéves öreg nyanya írógépeit ott. A Phoebe Caulfieldnek vagyok a bátyja, mondom neki, és hogy legyen szíves átadni a Phoebe-nek ezt a levelet a 4B-1.-ben. Hogy nagyon fontos, merthogy beteg a mamánk, nem tud ebédet adni a Phoebe-nek, én kell hogy megebédeltessem. A nyanya nagyon kedves volt. A levelet elkérte tőlem, és áthívott egy másik nőt a szomszéd szobából, és az vitte el a Phoebe-nek. Utána aztán még eldumálgattunk egy kicsit a százévesssel. Tök kedves volt, elmondtam neki, hogy ide jártam én is, meg a másik két tesóm is. Ő erre megkérdezte, hogy hova járok most, mire én, hogy a Pencey-be, ő meg hogy jaj, az milyen jó iskola. Nem akartam felvilágosítani, de erőm se lett volna hozzá. Egyébként meg ráhagytam: ha azt hiszi, hogy a Pencey jó iskola, hát hadd higgye. Minek új dolgokkal etetni azt, aki már százéves. Hallani sem akar az róluk. Egy idő múlva elköszöntem. Fura volt. Pont úgy kiáltott utánam, hogy sok szerencsét, mint a Spencer, amikor otthagytam a Pencey-t. Úristen, de utálok, ha valaki utánam kiált, hogy sok szerencsét, amikor elmegyek valahonnan. Annyira nyomasztó ez.

Egy másik lépcsőn mentem le, és ott is felírta valaki a falra, hogy *Kapd be*. Megpróbáltam kézzel ledörgölni ezt is, de ez karcos volt, bicskával vagy mivel. Nem jött le. Meg amúgy is reménytelen. Csupa ilyen *kapd be*-firka a világ, ezer évig is elgyaszatolhatnék, a felével se végeznék. Lehetetlen.

Az udvaron felnéztem az órára, még csak tizenegy negyvenet mutatott, vagyis rengeteg időm volt, ráértem még. De azért csak átsétáltam a múzeumhoz. Hova is mentem volna. Eszembe jutott, hogy egy fülkéből felhívhatnám még egyszer utoljára a Jane Gallagert, mielőtt nekivágok nyugatnak, de nem volt rá hangulatom. Különben se voltam biztos benne, hogy egyáltalán hazajött-e már téli szünetre. Úgyhogy inkább bementem a múzeumba, hogy ott lötyögöm el az időt.

Ahogy ott várok a Phoebe-re így az előcsarnokban, odajön hozzám két kiskrapek, és azt kérdi, nem tudom-e, merre vannak a múmiák. Az egyiknek, annak, aki megszólított, nyitva volt a slicce. Figyelmeztettem rá. Az meg csak mondta a magáét, és úgy gombolta be közben ott álló helyében, nem ám hogy behúzódott volna egy oszlop mögé vagy valami. Behaltam tőle. Ha nem félek úgy a hányingertől, talán még el is röhögöm magamat.

– Hé, merre vannak a múmiák? – kérdezte megint a kiskrapek. – Hallod?

Elhülyéskedtem velük egy kicsit.

– A múmiák? Hát azok meg micsodák? – mondom.

– Hogyhogy micsodák. Hát ilyen hullák, na. Ilyen izékbe temették őket, szarkofákba.

Szarkofákba. Behalás. Már hogy szarkofágba, ugye.

– Miért nem vagytok iskolában? – kérdeztem akkor.

– Ma nincs iskola – vágja rá a beszédes kiskrapek. Ide a bökött, hogy hazudott a kis szarházi. De én már csak a Phoebe-t vártam, más dolgom nem volt, úgyhogy együtt kerestem velük a múmiákat. Fú, de jól tudtam pedig valaha, hogy hol vannak! Csak hát sok éve nem jártam én már ebben a múzeumban.

– Ennyire izgatnak titeket a múmiák? – kérdezem.

– Ja.

– A barátod nem tud beszélni?

– Nem a barátom. A tesóm.

– És nem tud beszélni? – nézek rá a hallgatag kiskrapekra. – Tudsz beszélni? – kérdezem tőle.

– Tudok – azt mondja. – Csak nincs kedvem.

Vége meglett a múmiás rész, bementünk.

– Tudod-e, hogyan temették el az egyiptomiak a halottaikat? – kérdezem a másik gyerektől.

– Nem én.

– Akkor tudd meg. Nagyon érdekes. Valami titkos vegyszerrel kezelt rongyba bugyolálták az arcukat. Hogy sok ezer évig is ellegyenek a sírban, és ne rohadjon le az arcuk vagy valami. Nem tudja senki, hogy csinálták, csak ők, az egyiptomiak. A modern tudósok se.

A múmiákhoz egy ilyen baromi szűk folyosószerűség vezet, kétoldalt a köveket egyenesen a fáraó sírkamrájából vették meg minden. Tök kísérteties volt, és a két nagymenő eléggé be is volt tojva mellettem. Tapadtak hozzám, a hallgatagabbik pedig gyakorlatilag a karomon lógott.

– Menjünk innen! – szólt oda a bátyjának. – Láttam őket, kész. Nyomás, kifelé! – és már húzott is elfele.

– Hogy betojt! – mondja erre a másik. – Na, szevasz! – mondta, és ő is elhúzott.

Én meg egyedül maradtam a sírkamrában. Tulajdonképpen tetszett. Hogy olyan szép, nyugis hely. Aztán egyszer csak mit látok a falon? Nem fogod kitalálni. Megint azt, hogy *Kapd be*. Piros krétával vagy mivel írták közvetlenül az üveges rész, a kövek alá.

Na, ez az igazi gáz. Hogy nincs, nem létezik olyan, hogy szép és nyugis hely. Ha mégis azt hinnéd, hogy megtaláltad, csak nézz félre egyetlenegyszer, valaki már oda is írta stikában az orrod elé, hogy *kapd be*. Próbáld csak ki. Sőt, ha mondjuk meghalok egyszer, és eltemetnek, még a sírkövemen is ott lesz, azután, hogy *Holden Caulfield*, meg hogy született ekkor, meghalt akkor, hogy *kapd be*. Tuti.

A múmiarészleg után vécéznem kellett. Rám jött a fosás, ha tudni szeretnéd. De a fosás még csak hagyján. Ahogy mennék ki a klotyóról, az ajtó előtt egyszer csak puff, elájulok. De mázlim volt azért. Mert fura módon csak így az oldalamba estem, pedig meg is halhattam volna. Utána jobban lettem. Frankón. A karom, az mondjuk, fájt, mert ráestem, de a hülye kábaságom, az elmúlt.

Addigra kábé tizenkettő tíz lett, úgyhogy visszamentem a bejáráshoz, és ott vártam a Phoebe-re. Arra gondoltam: lehet, hogy többé aztán már nem is találkozom vele. Szóval hogy így a családommal. Illetve hát úgy képzeltem, hogy egyszer majd még biztosan, de csak sok-sok év múlva. Hogy harmincöt is megleszek talán, mire legközelebb hazajövök. Mert, mondjuk, megbetegszik valamelyikük, és még egyszer látni szeretne, mielőtt meghal, de csakis ezért jönnék, mert amúgy el nem mozdulok én a faházamból. És mindjárt elképzeltem azt is, hogy hogy lesz majd, amikor így visszajöttem. Az anyám nyilván tökre kiborul, sírva-ríva könyörög, hogy maradjak itthon, ne menjek vissza a faházamba, de én megyek és kész. Csak így, tök lazán. Azt mondanám neki, hogy nyugi, aztán átsétálnék a nappali végébe, cigit vennék elő, kihúznék egy szálat, és halál lazán rágyújtanék. És biztatnám őket, hogy aki akar, az látogasson csak meg, hát persze, de nem rugóznék ezen vagy valami. A Phoebe, na, ő, mondjuk, kijöhetne hozzám nyaranta, meg húsvéti meg karácsonyi szünetkor. Meg a Débé is ellehetne nálam, ha szép nyugiban írni szeretne valahol, de filmet az én faházamban nem írhatna, csak novellát meg regényeket. Lenne egy ilyen szabály, hogy énnálam nem szabad kamuzni. Aki kamuzni próbál, az mehet a francba.

Egyszer csak felnézek a ruhatári órára, és látom ám, hogy már öt perccel múlt fél egy. Megijedtem, mi van, ha az iskolában az öreg nyanya azt mondta annak a másiknak, hogy ne is adja át a Phoebe-nek a leveleimet. Mi van, ha azt mondta neki, hogy égesse el vagy valami. Tényleg rohadtul megijedtem. Tényleg annyira szerettem volna még egyszer találkozni a Phoebe-vel, mielőtt nekivágok. Hogy így nálam van a karácsonyi pénze meg minden.

Aztán csak megláttam. A bejárati ajtó üvegén keresztül. Azért vettem észre, mert az én eszméletlen vadászsapóm volt a fején, jó messziről feltűnt már.

Kimentem, és elindultam elébe a lépcsőn lefelé. Nem értettem, miért van nála egy nagy bőrönd. Jött

át az Ötödiken, és egy bazi nagy bőröndöt cipelt. Alig bírta. Közelebből vettem már csak észre, hogy az én régi, whootonos bőröndömet. El se tudtam képzelni, mit akar vele.

– Szia – mondta aztán, amikor előttem állt. Alig kapott levegőt, úgy kivolt.

– Már azt hittem, nem jössz – mondom. – Abban a bőröndben meg mi a franc van? Nekem semmi se kell. Úgy megyek, ahogy vagyok. Még azt a két kofferemet se viszem, amit a csomagmegőrzőben hagytam. Mi a franc van ebben?

Letette a bőröndöt maga mellé.

– A cuccom – azt mondja. – Veled megyek. Szabad? Oké?

– Micsoda? – mondom. Majd hanyatt estem. Isten az atyám. Tisztára elszédültem, és úgy éreztem, hogy na, most megint elájulok vagy valami.

– A hátsó liften hoztam le, hogy ne vegyen észre a Charlene. Nem nehéz. Csak két ruhám van benne meg a mokaszinom meg zokni és alsónemű, és még egypár cucc. Emeld meg. Nem nehéz. Emeld már meg... Nem mehetek veled, Holden? Nem? Hadd menjek, na.

– Nem. Pofa be.

Úgy éreztem, elájulok. Hogy így nem is azt akartam mondani neki, hogy pofa be vagy valami, de úgy éreztem, hogy megint el fogok ájulni.

– Miért nem? Légy szíves, Holden! Nem foglak zavarni, csak hadd menjek veled, és kész! Még cuccot se viszek magammal, ha nem akarod, az is elég, ha csak...

– Csak semmit. Mert nem jöhetsz. Egyedül megyek. És pofa be.

– Holden, légy szíves! Hadd menjek. Én annyira, annyira, annyira... Észre se fogod...

– Nem jöhetsz. És fogd már be a szádat, na! Add ide azt a bőröndöt – mondom. Kikaptam a kezéből. Majdnem pofon is vágtam, az jutott az eszembe egy pillanatra, hogy na, most pofon vágom. Frankón.

Elbőgte magát.

– Úgy tudtam, hogy előadtok valamit a suliban, meg minden, hogy te fogod játszani Benedict Arnoldot meg minden – mondom neki. És tök undokul. – Mi a francot akarsz? Ki akarsz maradni az előadásból, a rohadt életbe? – És ettől aztán még jobban bőgött. Bőgjön csak, gondoltam. Bőgje ki a két szemét, azt akartam hirtelen. Szinte meggyűlöltem. Talán merthogy kimarad abból az előadásból, ha velem jön.

– Na gyere – mondom. Visszaindultam fölfelé a múzeumlépcsőn. Rájöttem, mi a teendő: beadom a böhöm nagy bőröndjét a ruhatárba, ő pedig háromkor, sulis után, eljöhet érte. Az iskolába nyilván nem vihette most magával. – Gyere már – mondtam.

De nem jött. Hogy ő nem jön föl velem. Úgyhogy egyedül vittem föl a bőröndjét, beadtam szépen a ruhatárba, és úgy mentem vissza hozzá. Ő csak állt még mindig ugyanott a járdán, de amikor odaértem, hátat fordított. Ilyenekre képes. Hogy hátat fordít, amikor olyanja van.

– Nem megyek sehova. Meggondoltam magam. Úgyhogy hagyj abba a bőgést, és pofa be – mondtam. Pedig hülyeség, mert nem is bőgött akkor már. És mégis ezt mondtam. – Na gyere. Visszakísérlek az iskolába. Gyere már. Elkéssel.

Se válasz, se semmi. Megpróbáltam így megfogni a kezét, de elrántotta. Folyton elfordult.

– Ebédeltél? Ebédeltél már? – kérdeztem.

Nem válaszolt. Csak lekapta magáról a piros vadászsapót, amit éntőlem kapott, és szinte a képembe vágta. És aztán elfordult megint. Rohadt egy érzés volt, de nem szóltam semmit. Fölszedtem a sapót, és begyűrtem a kabátzsebembe.

– Gyere, na. Visszakísérlek az iskolába – mondom.

– Nem megyek vissza az iskolába.

Nem tudtam, mit mondjak erre. Csak álltam percekig.

– Muszáj visszamenned. Benne akarsz lenni az előadásban, igaz? Te akarsz játszani Benedict Arnoldot, igaz?

– Nem.

– Dehogy nem. Naná, hogy. Jaj, gyere már – mondom. – Először is nem megyek el sehova, mondtam már. Hazamegyek. Ahogy beértél a suliba, hazaindulok én is. Előbb még elhozom a pályaudvarról a bőröndjeimet, és utána egyenesen...

– Mondom, hogy nem megyek vissza az iskolába. Te csinálj csak, amit akarsz, de én nem megyek vissza az iskolába – azt mondja. – Úgyhogy pofa be. – Ő életében most először mondta nekem, hogy pofa be. Borzalmasan hangzott. Jaj, de borzalmasan. Rosszabb volt, mintha káromkodott volna. Még mindig nem volt hajlandó rám nézni, és ha megpróbáltam így a vállára tenni a kezemet vagy valami, ő elrántotta magát mindig.

– Figyelj csak, nincs kedved csavarogni egyet? – kérdeztem akkor. – Mit szólnál, mondjuk, az állatkerthez? Ha ellóghatod ma délután a sulit, és inkább csavargunk egyet, akkor, ugye, kivered a fejedből ezt az örültséget? És holnap már újra jó kislány leszel, és mész szépen megint iskolába, ugye?

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem – azt mondja. És azzal átrohan hirtelen az úttesten, körül se néz, nem jön-e valami. Tisztára meg tud örülni.

Én viszont juszt se mentem utána. Tudtam, hogy úgyis jönni fog, úgyhogy elindultam délnek az állatkert felé a park felőli oldalon, és erre persze ő is, csak a túloldalon. Felém nem fordult volna, dehogy, de látszott, hogy a szeme sarkából nagyon is figyelni ám, hogy így merre megyek meg minden. Na és hát szóval így jutottunk el egész az állatkertig. Csak az volt rossz, amikor egy emeletes busz jött, mert nem láttam át miatta a túloldalra, és nem tudtam, hogy ő ott van-e még. Az állatkerthez érve aztán átkiabáltam neki:

– Phoebe! Én bemegyek az állatkertbe! Jössz már végre?

Nem nézett rám, de tuti, hogy meghallott, mert amikor elindultam lefelé az állatkerti lépcsőn, még egyszer visszafordultam, és láttam, ahogy vág át az úttesten, jön utánam, meg minden.

Az állatkertben alig lézengtek, elég ócska nap volt, bár a főka medence körül így összegyűltek azért egypáran. Én továbbmentem volna, a Phoebe viszont tüntetően megállt, mint aki a főkaetést nézi – merthogy halakat dobált be éppen egy csávó –, így hát visszamentem hozzá. Hogy most végre kibékülünk meg minden. Szóval, odamentem és így mögéje álltam, és a kezemet így a vállára tettem, csakhogy ő kihajolt alólam. Baromi undok tud lenni, ha akar. És csak állt ott, és nézte, hogy etetik a főkakat, én pedig mögötte ácsorogtam tovább. Még egyszer már nem tenyereltem a vállára vagy valami, mert akkor aztán tutira lerázott volna. Olyan furcsák a kicsik. Vigyázni kell velük.

Amikor otthagytuk a főkakat, még mindig nem akart mellettem jönni, de túl messzire se húzódott már. Ő így kábé a járda egyik szélén ment tovább, én pedig a másikon. Tömény gyönyör ez se volt, de mégis jobb azért, mintha továbbra is kábé a város túlfelén menne. Arra a kis dombra mentünk föl, medvéket nézni, de nem sok néznie volt. Csak a jegesmedve jött ki. A másik, a barna, bent kuksolt a hülye barlangjában, és esze ágában se volt kijönni. Csak a feneke látszott. Egy fülig kovbojkalapos kiscsávó a faterját nyúzta mellettem: – Jöjjön ki, apuci! Jöjjön ki! – Ránéztem a Phoebe-re, de nem nevetett. Tudod, milyen az, ha mérges egy gyerek. El nem nevetné magát vagy valami.

A medvék után kimentünk az állatkertből, és a sétányon átvágva keresztülmentünk egy ilyen mindig pisiszagú kis alagúton. Arra vezetett az út a ringlispíl felé. Szólni a Phoebe még mindig nem szólt hozzám vagy valami, de most már így kábé mellettem jött. Poénból megfogtam hátul az övét a kabátján, de nem hagyta. Hogy vidd onnan a kezed, légy szíves, azt mondja. Még mindig dühös volt

rám. De már nem annyira. És hát közben egyre közelebb és közelebb értünk a ringlispílhez, lassan már a szokásos hülye zenéjét is hallani lehetett. Az szólt, hogy *Ó, Marie!* Ugyanez szólt kábé ötven éve is, amikor én voltam kissrác. Ezt, mondjuk, szeretem a ringlispílekben, hogy mindig ugyanazokat a számokat játsszák.

– Azt hittem, télen zárva van a ringlispíl – azt mondja akkor a Phoebe. Most nyitotta ki először a száját. Nyilván elfelejtette, hogy mérges.

– Biztos a karácsony miatt – mondom.

Semmi válasz. Nyilván eszébe jutott, hogy mérges.

– Akarsz menni egyet? – kérdeztem. Tudtam, hogy akar, nyilván. Pici korában, amikor az Allie-vel meg a Débével a parkba hurcolásztuk, majd megőrült a ringlispílért. Le se lehetett szedni róla.

– Kinőttem belőle – azt mondja. Azt hittem, nem fog válaszolni, de válaszolt.

– Nem, dehogy. Na, menj csak. Megvárlak. Menjél – mondom. Addigra oda is értünk. Összvissz néhány gyerek ült föl, főleg egészen picik, a szüleik kint vártak rájuk a padokon ücsörögve meg minden. Én így fölmentem szépen a jegykiadó-ablakhoz, és vettem egy jegyet a Phoebe-nek. Aztán odaadtam neki. – Nesze – mondtam. – Várj csak, itt a maradék pénzed is, tedd el. – És húztam elő a maradék kölcsönpénzét.

– Legyen csak nálad. Te vigyázz rá – mondta erre. És hozzátette még: – Légy szíves.

Annyira nyomasztó ez a légy szíves. Mindegy, hogy a Phoebe mondja-e vagy más. Tök nyomasztóan hatott rám. De visszaraktam azért a pénzt a zsebembe.

– Te nem ülsz föl? – azt mondja. Valahogy ilyen viccesen nézett rám. Látszott, hogy már nem haragszik.

– Talán a következő menetre. Nézni foglak – mondom. – Megvan a jegyed?

– Megvan.

– Akkor nyomás. Én leülök arra a padra. Onnan nézlek. – És leültem, ő pedig felszállt a ringlispíltre. Körbement rajta. Vagyis hogy így tett egy kört. Aztán egy nagy, barna, lestrapált kinézetű öreg lóra ült. És aztán már indult is a menet, én pedig néztem, hogy forog a Phoebe körbe-körbe. Kábé öt-hat másik gyerekkel együtt forgott a ringlispíl, és azt a számot játszotta közben, hogy *Füst száll a szemedbe*. Egész dögösen és jópofán játszotta. Egyik gyerek a másik után próbálta elkapni az aranykarikát, a Phoebe is persze, és én félttem, le ne essen már arról a lóról, de meg se mukkantam, semmi. Mert ha aranykarika után kapdos egy gyerek, nem szabad rászólni, kapdosson csak. Ha leesik, hát leesik, de rászólni isten ments.

A menet végén leszállt a lóról, és odajött hozzám.

– Most te is – azt mondja.

– Nem, én csak nézlek. Nézlek inkább – mondom. És adtam még a pénzéből. – Nesze. Vegyél még jegyet.

Elfogadta a pénzt.

– Már nem vagyok pipa rád – azt mondja.

– Tudom. Siess, mindjárt újra indul.

Akkor hirtelen megpuszilt. Aztán előre nyújtotta a tenyerét, és azt mondta: – Esik. Eleredt.

– Tudom.

És akkor meg, azt hittem, behalok, egyszer csak a kabátzsebembe nyúlt, és kivette belőle a piros vadászsapómat, és a fejemre csapta.

– Nem kell? – mondom neki.

– Hordhatod kicsit.

– Oké. De siess már. Lekésed a menetet. Lemaradsz a lovadról, vagy mit tudom én.

Nem mozdult.

– Komolyan beszéltél? Tényleg nem mész el sehova? Tényleg haza fogsz menni aztán? – kérdezte.

– Ja – mondom. És komolyan is gondoltam. Nem hazudtam neki. Tényleg hazamentem aztán. – Na, siess – mondom. – Indul a menet.

Ő meg szaladt megvenni a jegyét, és még pont jókor visszaszállt. És elindult körbe, amíg meg nem találta megint a lovát. És felült rá. Leintegetett nekem, én meg vissza őneki.

Fú, hogy eleredt akkor az eső. Zuhogott, esküszöm. A papák-mamák összekapták magukat, és beszaladtak a ringlispíl teteje alá, nehogy így bőrig ázzanak vagy valami, de én kinn dekkoltam még a pádon egy jó darabig. Csuromvizes lettem, a legtöbbet a nyakamba kaptam, meg a gatyám ázott el. A vadászsapóm tényleg elég jól megvédett, bár az is elázott azért. De nem érdekelt. Annyira boldog lettem hirtelen, ahogy így forgott-forgott a Phoebe. Rohadtul boldog lettem, ez az igazság. Nem is tudom, miért. Csak hát annyira jól nézett ki, ahogy így forgott-forgott a kék kabátjában, meg minden. De kár, hogy nem voltál ott te is.

Többet nem is mondok én erről. Annyit még elmondhatnék talán, hogy mi lett velem, miután hazamentem, meg hogy lebetegedtem meg minden, meg hogy melyik suliba megyek majd ősszel, ha kikerültem innen, de semmi kedvem hozzá, na. Nem nagyon érdekel engem ez a téma most.

Egy csomóan azzal nyaggatnak, főleg ez a pszichoanalitikus csávó itten, hogy fogok-e rendesen tanulni, ha majd megint suliba járok szeptembertől. Milyen hülye kérdés már ez. Hogy így honnan tudhatná valaki, mit csinál majd, amíg még nem csinálja? Hát sehonnan. Azt hiszem, fogok. De honnan tudjam? Hülye egy kérdés, esküszöm.

A Dété nem annyira gáz, mint a többiek, de azért ő is folyton nyaggat. A múlt szombaton itt járt az angol csajával, aki az új filmjében játszik majd. Elég affektálós a csaj, de tök jól néz ki. Na és hát egyszer csak ki kellett mennie, a női vécé pedig a francban kint, a másik melléképületben van, és akkor rákérdezett a Dété, hogy mit gondolok én erről az egészből, amiről mostanáig dumáltam neked. Nem tudtam, mi a fenét mondjak. Az az igazság, tudod, hogy fogalmam sincs, mit gondolok erről. Kár, hogy annyi mindenkinek beszéltem már róla. Kábé annyit tudok csak, hogy mind hiányoznak kábé, akikről beszéltem. Még a Stradlater vagy az Ackley is, például. Azt hiszem, még az a rohadt Maurice is hiányzik. Vicces. Ne beszélj soha senkinek semmiről. Mert attól fogva mindenki hiányozni fog.

Barna Imre

HOVA MENNEK TÉLEN A KACSAK?

A nagy művek nem avulnak el. A fordításokkal más a helyzet. A nagy műveket néha újralfordítják. Hogy csak azért-e, mert előbb-utóbb – közkeletű irodalmi vélekedés szerint legkésőbb ötvenévente – jön egy újabb fordító, és a maga módján *újranyitja* azt, ami addig másként volt *nyitott*? Vagy azért is, mert egy fordítás sosem lehet hibátlan, és ezért a legnagyobb szerűbbje is kevésbé állja az időt? Esete válogatja.

A *The Catcher in the Rye*, ez a beatkorszakot mintegy megelőlegező és mindjárt meg is haladó legenda, ez a kultkönyvek kultkönyve, nemzedékek – írók, költők, filmesek és rockzenészek, jó és rossz fiúk-lányok, angyalok és gyilkosok – máig érvényes kedvence, ez a huszadik századi alapmű Magyarországon csak az eredeti megjelenést követő évtized közepén jelent meg. Óriási sikert aratott, nyelvi divatot is teremtett, a címe pedig magyarul *Zabhegyező*-ként rögzült hívószóvá.

De tény, hogy mindennek ötven plusz egy éve már. Az a probléma pedig – éppenséggel a cím kérdése, igen –, amely az új ráfordításhoz vezető gondolatsort elindította bennem, nagyon is összefügg az időmúlás kérdésével. Pontosabban: az ötven plusz egy évvel ezelőtti világhelyzettel, amelyben bizony semennyire sem volt magától értetődő, hogy egy ilyen könyv egyáltalán megjelenhet Magyarországon. És amelyben a frappáns magyar cím játékos, de mégiscsak moralizáló (bár talán önkéntelen) sugallata, hogy azért a Kukutyinban zabot hegyező, léha kamasz is megéri ám a pénzét, nemhogy nem számított nagy árnak, hanem észre sem vevődött. Elvégre a pesti Filmmúzeumba Nick Ray és az ok/ügy nélkül lázadó James Dean beatnemzedék-filmje, a *Rebel Without a Cause* is már *Haragban a világgal* címmel érkezett meg a szokásos korszaknyi késéssel; és némi fejcsóválás John Osborne *Look Back in Anger*-jével is kijárt; a hatvanas években még azt sem *Nézz vissza haraggal*, hanem *Dühöngő ifjúság* címmel játszották itt.

Vannak egyszerű, bonyolultabb és még bonyolultabb címek. Egyszerű cím *A három testőr*, a *Háború és béke*, az *1984* vagy *A rózsza neve*. Sokszor persze ezek is csak látszólag olyan egyszerűek. A három testőrök négyen voltak, a rózsza pedig pusztán név csupán, *nomina nuda tenemus*. De bárhová visz is aztán az értelmezésük, a fordításuk gyerekjáték. Némelyiket még csak lefordítani sem kell; és marad akkor magyarul (franciául és hollandul, albánul és izlandiul, malajalamul és katalánul) a *Moby Dick* és az *Ulysses*, a *Twist Olivér* és az *Anna Karenina*. Bonyolultabb cím azután *A köszívű ember fiai*, *Az eltűnt idő nyomában* vagy a *Loana királynő titokzatos tüze*; de ezeknek a bonyolultsága sem elsősorban a fordítónak ad munkát. A legbonyolultabbak azok a címek, amelyeknek az értelmezése már a szavak szintjén is megdolgoztatja az olvasót. Hát még a fordítót! Ilyen például a *Wahlverwandschaften* (Vas István Goethe-olvasatában: *Vonzások és választások*) vagy Tom Wolfe korszakalkotó leleménye, a *The Kandy-Kolored Tangerine-Flake Streamline Baby* (Bartos Tibor szerint: *Kandírozott mandarinzelészinű áramvonal*); és igen, ilyen a *The Catcher in the Rye* is, amely helyett – ahogy David Shields és Shane Salerno izgalmas új Salinger-könyvéből kiderül – még Salinger író barátja, Peter De Vries is valami „fülbemászóbbat” próbált javasolni, amikor 1950 nyarán először hallott a készülő regényről. A már akkor is igencsak magának való Salinger persze nem fogadta meg a tanácsát (ahogy hosszú és titokzatos remeteélete során másokét sem, soha), a cím pedig így is az angol nyelvű olvasók tíz- és tízmillióinak a fülébe mászott.

A fordítóknak azonban nagyon is föladata a leckét.

A probléma megértéséhez nem árt talán felidézni, hogy konkrétan miből is bomlik ki ez a cím. A

céltalanul lófráló Holden a tizenhatodik fejezetben felfigyel rá, mit énekelget az utcán egy ismeretlen kisser: „If a body catch a body coming through the rye...” És aztán hat fejezettel később, a kishúga szemrehányásait hallva (hogy ő semmit se szeret, hogy neki semmi se jó) egyszer csak ez jut az eszébe, amikor kiszalad a száján „valami”. Hogy hát jó, van ez dal: „If a body catch a body” – nem, nem úgy van, javítja ki a húga, hanem úgy, hogy „If a body meet a body... hogy tehát nem *elkap* valaki valakit, hanem *találkozik* valaki valakivel; és hogy egy vers, Robert Burns verse ez – ...mindegy, mondja tovább Holden, akkor tehát rosszul tudta, mindenesetre így emlékezett rá, és úgy képzelte, hogy kisgyerekek szaladgálnak a rozsban, de van ott egy bazi nagy szakadék, és az lenne ő, aki elkapja őket, *the catcher in the rye*.

Mármost ez a Burns-vers, illetve a belőle lett dalocska (amelyben nem kisgyerekek, hanem szeretők szaladgálnak egymáshoz hanyatt-homlok árkon-bokron, búzán-rozson át) némi túlzással ugyanannyira ismeretes az angol anyanyelvűek körében, mint nálunk a *Bújj-bújj zöld ág* vagy a *Boci-boci tarka*. Ami pedig a *catcher*-t illeti, Amerikában az is igen közönséges szó: annak a baseballjátékosnak a megnevezése, aki az ellenfél ütőjátékosa mögött állva el kell hogy kapja a csapattárs feléje hajított labdáját. Egy baseball-kesztyűnek – Holden néhai, Allie nevű kisöccse versidézetekkel teleírkált „elkapó-” vagy „fogókesztyűjének” – ráadásul komoly motívumértéke is van a könyvben. Csakhogy a baseball nálunk szinte ismeretlen sportág, a hatvanas években pedig pláne az volt; és ahogy a fordító, Gyepes Judit a Burns-verset sem cserélhette fel a *Boci boci*-val, a baseballból sem csinálhatott futballt, hogy aztán a *catcher*-t hátvédnek vagy kapusnak fordíthassa. Mit talált ki tehát? Nála a tizenhatodik fejezetben így csendül fel a dal: „Ha valaki zabot hegyez a zabföldeken...”; a huszonkettedikben viszont már így jut eszébe magyarul Holdennek: „Ha valaki fog valakit a zabföldeken.” „Ha valaki *lát* valakit a *rozsföldeken*” – javítja ki a húga, de ez most már mindegy volt, mert akárhogy is, meglett a cím, a *Zabhegyező*. Ami „csalás” volt persze, de tényleg frappáns megoldás, igen. Mindenesetre jóval frappánsabb, mint például a francia *Szívrabló / Szívfogó (L'attrape-coeurs)* vagy az olasz *Ifjú Holden (Il giovane Holden)*; a német, a spanyol, a finn, a svéd, a szerb meg a többi „szó szerinti”, *Elkapó a rozsban* típusú címről nem is beszélve.

Csak hát eltelt ötven plusz egy év. Múlt század lett a huszadikból, melynek a második felében külön műfajjá vált a lázadás irodalma, és a mai olvasó számára már aligha természetes, hogy az ifjú Holdenben, ha csak egy frappáns cím erejéig is, de léhűtőt lásson. Eltelt ötven plusz egy év, és arra, ami ötven plusz egy éve talán észre sem vevődött, hiszen az anyatejjel szívta, a levegővel lélegezte magába az ember, egyszer csak muszáj lett rácsodálkozni.

A cím kérdésére is, igen, de nem csak arra. Az ugyanis előhívott egy másik, jóval fontosabbat, amire végül is, azt hiszem, csak egy új fordítás próbálhatott meg érdemben válaszolni.

Természetesen nem a félreértésekre gondolok. Azokat nem lenne nehéz kijavítani. Hát a nyelvi változások? Azokról sem hiszem, hogy önmagukban problémát jelentenek. A fél évszázadnyivá nőtt nyelvi különbség akár magától értetődő is lehetne ötven plusz egy évvel a magyar fordítás és hatvan-egynehánnyal a Salinger-alapmű megjelenése után.

Lehetne. De épp ez itt a kérdés: hogy magától értetődő-e. Vagy másképpen kérdezve: hogy nagyjából annak a távolságnak felel-e meg ez a különbség, amely az egykori és mai amerikai-angol olvasókat is elválasztja egymástól.

Legyen világos: az ifjú Holden kulturális környezete és tárgyi világa, a hátracsapott ellenzőjű piros vadászapótól a tweedzakóig, a Phoebe nevű húgocska fehér cérnakesztyűjétől a Vitalis hajszeszig és a Lavender Roomban a Buddy Singerék zenéjére bemutatott kipörgetős figuráig, természetesen a múltat idézi. De angolul a szöveg minderről olyan nyelven ad hírt, amely ma is elevennek hat; és ezen nem változtat sem az, hogy ma már más a szleng, sem pedig az, hogy bizonyos „négybetűs”

kulcsszavakat hiába keresne benne a mindenkori olvasó. Nem is keresi; éreznie muszáj, hogy a sok *crap*-et és *goddam*-et ezek helyett kapja. A McCarthy-korszak centrális erőtere Kerouac kicsivel későbbi *Úton*-jában is belenyúlt, és az ősváltozat, *Az eredeti tekercs* csak nemrég, évtizedek múltán jelenhetett meg. Utóbbi mindazonáltal nem csak szavakban különbözik a szerkesztett *Úton*-tól, a *The Catcher in the Rye*-nak pedig – bár voltak előzményei – nincs ilyen ős-verziója. De ha előkerülne is egy, a legelső *rebel without a cause* hős nyelvileg is időtlen korszerűségét aligha fokozhatná néhány tucat *shit*.

Ötven éve a magyar Salinger-olvasók is örömmel nyugtázhatták a tengerentúli újdonságot: hogy eztán már nemhogy mondatot, de regényt is lehet „hát”-tál kezdeni; és *klassz* volt, és *állati frankó* magukra, a saját létbevetettségükre és iszonyaikra és vágyaikra ismerni mindenféle *tetű* szavakban, *meg minden*. És nagy dolog volt ez akkor. És nem volt probléma mindeközben azt olvasni, hogy a halhatatlan kamasz öregesen nosozva és magázva szólít le három csajszit a bárban, ha egyszer máris hozzáteszi jampecesen, hogy arra gondolt: „csörögne” velük egyet. És rendben is volt ez így. Hol voltunk még a posztmoderntől! Itt akkor még javában tartotta magát az a vélekedés, hogy az irodalmi nyelv az valahogy „más”. Hogy az írók vagy egy könyv szereplői használhatnak ugyan vicces (csúnya stb.) szavakat, de egy az egyben nem beszélhetnek úgy, mint a hús-vér emberek, mert azt nem illik. Egyelőre még *A fekete bulá*-nál tartottunk; egy valóban öreg magyar író, Kolozsvári Grandpierre Emil írt ekkortájt szlengszavakkal megbolondított irodalmi nyelven egy ilyen című „huligánbeszélést”.

De eltelt ötven plusz egy év, és mára nemcsak a jampeckiszólások archaizálódtak, hanem az a nyelvi közeg is, amelyből olyan tanulságosan kiríttak egykor. A régiség látszata pedig eltakarja a problémát: hogy ma már elsősorban ez az annak idején szinte öröknek és természetesennek tetsző, de mégiscsak *csinált* közeg az, ami a negyvenes évek New Yorkja és a kipörgetős figura helyett inkább a hatvanasok csurglizó Budapestjét idézi fel.

Az ifjú Holden kilencven felé járna most, ha valóságos személy volna. De nem az, hanem a kamasz létállapot ikonja ő. Ügy gondoltam hát, hogy ideje visszafiatalodnia. Legyen megint tizenhét éves, beszéljen úgy, ahogy a kortársai. Itt és most: ahogy a maiak, bizony. Hogy ez is csalás? Hogyne volna az. De mi ennyi csalás ahhoz képest, amit a fordító reggel, délben és este alapból csinál: hogy a saját anyanyelve szavait adja a szerző szájába? És beszéljen most „mellé” ez a Holden, igen (mondjuk, mint a huszonnegyedik fejezetben emlegetett „csupa ideg srác”, a Richard Kinsella, akinek az apja tanyájáról a nagybácsi járógépe jut eszébe, és akit Holden szerint „disznóság pont akkor leugatni, hogy »Mellé!«, amikor izgatni kezdené a dolog”), de *kamuzi* semmiképp se kamuzzon; és mondja el most újra, hogyan szállt el az agya múlt karácsony táján.

És hát hogy így kábé mit gondol ő „erről az egészről”, vagy valami. Ja, meg hogy hova mennek télen a Central Parkból a kacsák. Ami persze ötven plusz egy év múlva sem fog kiderülni. „Csak hát ebbe én, tudod, nem mennék bele, az az igazság.”

TARTALOM

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [Barna Imre HOVA MENNEK TÉLEN A KACSÁK?](#)